உமா பாலகுமாரின்
கன் சொர்க்கம்
நீ பெண்ணே!

உள்ளே...

1. என் சொர்க்கம் நீ பெண்ணே! 5

2. கண்ணே உந்தன் நிழலாவேன்! 133

என் சொர்க்கம் நீ பெண்ணே!

விடியலின் கரங்கள் பூமியைக் காதலுடன் தழுவியிருக்க, மென்மையான இருட்டுடன், மேக மூட்டத்துடனிருந்தாள் அந்த மலையரசி!

திடீரென்று வானம் வேத முழக்கமிட, மின்னல் தோரணங்களுடன் பூமியைச் சாரல் பூக்களால் ஆசீர்வதிக்க ஆரம்பித்தது மழை!

கோத்தகிரியிலிருந்து பிரிந்து உள்ளே செல்கின்ற அந்தப் பாதையில், தேயிலைத் தோட்டத்தின் நடுவே போய்க் கொண்டிருந்தது... அந்த வேன்.

அதில் அமர்ந்திருந்த அகிலாவும், சஞ்சனாவும் கவலை சுமந்த முகத்துடன் இருந்தனர்.

''சஞ்சு! அண்ணனுக்கு ரொம்ப உடம்பு சரியில்லைன்னு டிரைவர் சொல்றாரே! நம்ம ரெண்டு பேரையும் எதுக்கு உடனே கிளம்பி வரச் சொன்னாருன்னு தெரியலையே?'' யோசனையுடன் தன் மகளிடம் கேட்டார் அகிலா.

''எனக்கும் அதான் புரியலைம்மா! பாவம் மாமா... எல்லாரும் இருந்தும் இப்படி தனியா அநாதை மாதிரி...'' அவள் குரல் கம்மியது.

''அப்படி இல்லை... இதுதான் அண்ணனுக்கு சொந்த ஊர்... அவரோட பூர்வீக வீட்டில தானே இருக்குறாரு! அதனாலே இங்கே அவருக்கு உறவுகளும் இருக்கலாம்!''

அவர் முடிப்பதற்குள் டிரைவர் குறுக்கிட்டார்... ''இல்லைம்மா... உறவுகளுக்கும் மேல நிறைய பேர் அவரை சுத்தி இருக்காங்க!

''இங்கே, ஐயா ஒரு முதியோர் இல்லத்தை நடத்திட் டிருக்காங்க... இருபது பேருக்கும் மேல வயசானவங்க, அஞ்சாறு வொர்க்கர்ஸ் எல்லாருமே அவருக்காகவே இருக்கோம்!'' பெருமையுடன் கூறினார்.

அவருடைய புதிய வாழ்வின் பரிணாமம், அவளுக்குள் பெரும் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துவதாய்!

''மாமாவுக்கு இப்ப எப்படி இருக்கு?'' கவலையுடன் விசாரித்தாள் சஞ்சனா.

''ரொம்ப முடியலைம்மா! ஹாஸ்பிடல்லேதான் இருக் காங்க... டாக்டர் சரத் ஐயா தான் பாத்துக்கறாங்க... உங்களை உடனே பாக்கணும்னு சொன்னதாலேதான் போன் செஞ்சாங்க!'' ஒரு பெருமூச்சுடன் முடித்தார்.

தேயிலைத் தோட்டங்கள் முடிந்து ஒரு குடியிருப்புப் பகுதியைக் கடந்து, சிறிய மலையில் ஏறியது வேன்.

அங்கு, பரந்து விரிந்த தோட்டத்தின் நடுவே கம்பீர மாய் நின்றிருந்தது, அந்த பிரிட்டிஷ் பாணி பங்களா!

சுற்றிலும் வெண்ணிறத் தூண்களும், உயர்ந்த வாசல் களுமாய் பழமையையும், பிரிட்டிஷ் பாரம்பரியத்தையும் பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தது!

முன்புறம் பெரிய பூந்தோட்டமும், இரு பக்கமும் புல் வெளிகளும் சூழ்ந்திருந்த அந்த எஸ்டேட் பங்களாவின் முகப்பில் ''அன்பாலயம்'' என்ற பெயர்ப் பலகை பெரி தாய்!

வியப்புடன் அதைப் பார்வையிட்டபடி வேனிலிருந்து இறங்கி, இருவரும் உள்ளே சென்றனர்.

* * *

அவர்களை ஆவலுடன் வரவேற்று மாடியிலிருந்த ஒரு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றவர், தன்னை கேர் டேக்கர் மணி என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

''நீங்க ரெண்டு பேரும் குளிச்சித் தயாராகிக் கீழே வந்துட்டீங்கன்னா டிபன் சாப்பிட்டுட்டு ஹாஸ்பிடலுக் குப் போகலாம்மா...!'' பவ்யத்துடன் கூறினார் அவர்.

'சரிங்க! இப்ப வேதலிங்கம் அண்ணன் எப்படி இருக்காங்க? பரவாயில்லையா?''

அகிலா கேட்டவுடன், ''தெரியலைம்மா... நாலு வருஷமா எங்களுக்கெல்லாம் ஐயா தான் ஒரு தெய்வம் மாதிரி இருந்தாங்க... அவங்களுக்கு இப்படி...?'' குரல் கம்ம வேதனையுடன் நிறுத்தினார் அவர்.

"சரிங்க... நாங்க ரெடியாகி கீழே வரோம்..." அவருடைய வேதனை, இப்போது இருவரிடமும் தொற்றியிருந்தது.

அவரை அனுப்பி விட்டு, முதலில் குளிக்கச் சென்றார் அகிலா.

அந்த அறையைச் சுற்றிப் பார்த்த சஞ்சுவிற்கு, அதன் விஸ்தீரணமும் அமைப்பும் பிரமிப்பாய்!

மேலே மர கர்டர்களிட்டு ஓடுகள் வேய்ந்திருந்த கூரையும், ரெட் ஆக்சைடில் பளபளத்த தரையும், பெரும் தூண்களும், வெண்மையில் பளபளத்த பங்களாவும், ஒரு புது உலகிற்கு வந்த அனுபவத்தை ஜனிக்கச் செய்தன.

பிறகு, இருவரும் தயாராகிக் கீழே வந்தபோது, அங்கு நிறைய வயதானவர்கள் இருந்தனர்.

முகங்கள் கவலையைச் சுமந்திருந்தாலும், அவளைக் கண்டதும், சூரியனைக் கண்ட தாமரையாய் மலர்ந்தன.

அவர்களனைவரும் பிரியத்துடன் இருவரையும் வர வேற்க, மேனேஜர் கதிரவன் ஒவ்வொருவராக அறிமுகம் செய்தார்.

அது அழகிய பாசக் கூடென்பது, அவர்களின் அன் யோன்யத்தில் தெரிந்தது.

எல்லோருக்கும் வணக்கம் கூறிப் புன்னகைத்தவளை, சாப்பாட்டு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார் அவர்.

முதலில் அனைவரும் கடவுளுக்கு நன்றி கூறும் வித மாகப் ப்ரேயர் செய்து விட்டு, பிறகு சாப்பிடத் துவங்கினர்.

சூடான இட்லியும் சாம்பாரும் பசித்த வயிறுக்குள் சுக மாய்ப் பயணிக்க, சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அனைவரிடமும் விடைபெற்று இருவரும் கிளம்பி விட்டனர்.

* * *

மருத்துவமனைக்குச் சென்றபோது, 'ஐ.சி.யூ.'வில் பல மருத்துவக் கருவிகள் புடைசூழப் படுத்திருந்தார் வேத லிங்கம்.

அங்கிருந்த ட்யூட்டி டாக்டரிடம் அனுமதி பெற்று உள்ளே சென்றபோது, அவளைக் கண்டதும், அவருடைய விழிகள் மகிழ்ச்சியுடன் விரிந்தன.

ஆக்சிஜன் மாஸ்க்கை எடுக்கும்படி அவர் சைகை செய்ய, அதை நர்ஸே எடுத்துவிட்டார்.

"வாம்மா சஞ்சு! எங்கே உன்னைப் பாக்காம, உன்கிட்ட எல்லாத்தையும் ஒப்படைக்காமப் போயிடுவோமோன்னு பயந்திட்டிருந்தேன்... நீ வந்திட்டே!" மெலிதாய் மூச்சு வாங்க நிறுத்தினார்.

உடனே அவரருகில் குனிந்தவள், "மாமா! ஸ்ட்ரெயின் பண்ணிக்காதீங்க... ரெஸ்ட் எடுங்க... அப்புறம் பேச லாம்" பரிவுடன் கூறினாள்.

"இல்லை... அப்புறம் பேச முடியாமப் போயிட்டா...?"

அவர் முடிப்பதற்குள், ஒரு கம்பீரக் குரல் குறுக்கிட்டுத் தடுத்தது.

"அங்கிள்! உங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆகாது... நீங்க ரெஸ்ட் எடுங்க... அதான் உங்க ரிலேடிவ்ஸ் வந்திட்டாங் களே... இனிமே எல்லாத்தையும் அவங்க பாத்துப்பாங்க! நமக்கு சரியாயிடும்னு முதல்லே நம்பிக்கை வைங்க... அதான் உங்களை பலமாக்கும்!"

"சரத்! சஞ்சுகிட்டே எல்லாப் பொறுப்பையும் நான் ஒப் படைக்கணும்ப்பா!" ஓய்ந்த குரலில் கெஞ்சினார் வேத லிங்கம்!

''அங்கிள்! அதை வக்கீல் பாத்துப்பாரு... நானும் இதுபத்தி அவங்க கிட்டே பேசறேன்... நர்ஸ்... பாத்துக் கங்க'' என்றவன், அவளிடம் திரும்பினான்.

''வாங்க... என் ரூமுக்குப் போகலாம்... அங்கே போய்ப் பேசலாம்...'' கம்பீரமாக முன்னே நடந்தான்.

வேதலிங்கத்தின் கையைப் பற்றி ஆதரவுடன் அழுத்தி விட்டு, அந்த டாக்டரைப் பின் தொடர்ந்தாள் சஞ்சனா.

அறைக்குள் சென்றதும் இருவரையும் அமர வைத் தவன், ''சாரி! அங்கிளுக்கு மைல்ட் ப்ரெயின் ஹெமரேஜ்... அதான் ஸ்ட்ரோக்! ஆனா உடனே ட்ரீட்மெண்ட் பண் ணிக் காப்பாத்தியாச்சு... இப்ப எதுவும் சொல்ல முடியாத நிலை!

''ஆனா, பிழைச்சாலும் படுக்கையிலயேதான் இருக்கற மாதிரி இருக்கும்! உங்க கிட்டதான் இல்லத்துப் பொறுப்பை எல்லாம் ஒப்படைக்கணும்னு அங்கிள் கேட்டுக்கிட்ட தாலதான், போன் செஞ்சேன்... நீங்க... அவருக்கு?'' கேள்வியாக நிறுத்தினான்.

உடனே, ''அவர் எனக்கு அண்ணன் முறை ஆக ணுங்க... சஞ்சுவுக்கு மாமா'' என்றார் அகிலா.

''இப்ப அவர் கவலையே, அன்பாலயத்தை யார் பரா மரிக்கறதுங்கறதுதான்! அவரை நம்பிப் பலர் இருக்காங்க...

''ஆனா அங்கிள்... உங்களைத்தான் ரொம்ப நம்பி யிருக்காரு! அவருக்கு அதிர்ச்சி தர்ற விதமா எதையும் சொல்லிட வேண்டாம்!

''எதுவா இருந்தாலும் நல்லா யோசிச்சே முடிவெடுங்க... இப்ப நீங்க ரெண்டு பேரும் இல்லத்துக்குப் போயிட லாம்... இங்கே, ஐ.சி.யூ.விலே அவர் இருக்கறதாலே, கூட

யாரும் தங்கி இருக்க வேண்டியதில்லை! சாயந்திரம் அங்கிளோட வக்கீல் உங்ககிட்டே பேசுவாரு! நீங்க ரெஸ்ட் எடுத்துக்கங்க'' என்றபடி எழுந்து விடை கொடுத் தான்.

''இப்ப... அங்கிளுக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லையே?'' தவிப்புடன் கேட்டாள் சஞ்சனா.

''அப்படிச் சொல்ல முடியாது... அங்கிள் மெதுவாக ரெகவர் ஆகிட்டுத்தான் இருக்காரு... லெட் அஸ் ஹோப் ஃபார் தி பெஸ்ட்!''

சிறு முறுவலுடன் அவன் வழியனுப்ப, குழப்பமும் வேதனையுமாக இருவரும் இல்லத்திற்கு வந்தனர்.

2

அன்பாலயத்திற்கு வந்த இருவரையும், எல்லோரும் ஆர்வத்துடன் சூழ்ந்து கொண்டு வேதலிங்கத்தின் நலம் விசாரித்தனர்.

கலங்கியிருந்த முகங்கள், வேதலிங்கத்திடம் அவர் களுக்கிருந்த பாச இழையை உணர்த்தின.

பத்மா என்று காலையில் தன்னை அறிமுகப்படுத் திக்கொண்ட ஒரு பெண்மணி, அழவே ஆரம்பித்து விட்டார்.

பிறகு அனைவரையும் சமாதானப்படுத்தி விட்டு அறைக்கு வந்தபோது, இது ஒரு இனிய நேசக் கூடென்பது புரிவதாய்!

வேதலிங்கம் சீக்கிரமே குணமாகி விட வேண்டு மென்ற ப்ரார்த்தனை உள்ளத்தில் நிறைய, கனத்த இதயத்துடன் உடைமாற்றச் சென்றாள் சஞ்சு.

பிறகு வெளியே வந்து காற்றாட வெராந்தாவில் நின்ற போது, அந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் அரணாய் நின்றிருந் தன... மலைத் தொடர்கள்!

அந்த மதிய நேரத்திலும் சாரலாய் வீசிய காற்றில், மென்மையான குளிரும், மலைக்கே உரிய ஒரு நறுமணமும் இணைந்து வந்து தேகம் தீண்டின.

இதயம் லேசாகி, இயற்கையின் மாயக் கரங்களின் வருடலில் இனிதாய் நெகிழ்ந்தது.

மெல்லிய பனி... அந்த வெயிலிலும் சல்லாத் துணி யாய் போர்த்தப்பட்டிருந்தது.

எவ்வளவு அழகான ஊர்... இங்கு வாழ, இந்த மனிதர் கள் மிகவும் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது.

யாரோ மரப் படிகளில் ஏறி வருகின்ற காலடியோசை, அவளுடைய சிந்தனைகளைக் கலைத்தது.

யோசனையுடன் திரும்பினால், ஒரு வயதான பெண் மணிதான் வந்து கொண்டிருந்தார்.

முகம் நிறைந்த புன்னகையுடன் அருகில் வந்தவர், ''சஞ்சனாம்மா! எங்க 'அன்பாலயம்' உங்களுக்குப் பிடிச் சிருக்கா? ஐயா, திடீர்னு இப்படிப் படுத்துட்டாங்களே... எங்களை வழி நடத்த யாருமே இல்லையேன்னு நாங்க

எல்லாரும் தவிச்சிப் போய் நின்னப்பதான், தெய்வமாப் பாத்து உங்களை இங்கே அனுப்பியிருக்கு!'' நிறைவுடன் கூறினார்.

சட்டென்று, அவளை ஒருவிதக் குழப்பம் சூழ்ந்தது.

''பாட்டிம்மா! நான்... மாமாவைப் பாத்துட்டுப் போக லாம்னு தான் வந்திருக்கேன்... என்னால இங்கேயே இருக்க முடியாது!'' தயக்கத்துடன் நிறுத்தினாள்.

''அப்படிச் சொல்லாதீங்க! வேதலிங்கம் ஐயாவே, நீங்க இங்கே இருக்கணும். எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏத்துக் கணும்னு விரும்பறதா வக்கீல் சொன்னாரு... இப்ப கீழே வந்திருக்காரு... அதான் உங்களை அழைச்சிட்டுப் போக வந்தேன்'' ஆர்வத்துடன் அழைத்தார்.

யோசனையுடன் கீழே வந்தபோது, அகிலா அந்த முதியவர்களுடன் பேச்சில் ஒன்றிப் போயிருந்தார்.

அவளைக் கண்டதும் உற்சாகமாக எழுந்து வந்தவரைப் பார்த்ததும், சஞ்சனாவிற்குப் பெரும் நிம்மதியாய்!

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு, அவர் முகத்தில் பெரும் தெளிவும் தேஜஸும் வந்திருந்தன.

ஏதோ ஒரு பெரும் வித்தியாசம் அவரிடம் தெரிந்தது.

அவளுடைய தந்தை தண்டபாணி இறந்ததிலிருந்து, தன்னுடைய உயிர்ப்பையே தொலைத்து ஒடுங்கி, மகளுக்காகவே வாழ்ந்து வருபவர் அவர்.

''என்னம்மா? வந்தவுடனே எல்லாரும் ஃப்ரெண்ட்ஸா யிட்டாங்களா?'' ஆர்வத்துடன் வினவினாள்.

அவருடைய முகமும், விழிகளும், உடனே கனிந்தன.

''ம்... நம்ம கஷ்டம்தான் பெரிசுன்னு நினைச்சிட்டிருக் கப்ப, அதை விடக் கஷ்டப்படறவங்களைப் பாக்கும்

போது, நாம எவ்வளவோ பரவாயில்லைன்னு தோணி அவங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்வோம் இல்லையா? அது மாதிரித் தான்!

''ஆனா... இந்த வயசுலயும், இவ்வளவு கஷ்டத்துக்கு அப்புறமும் இப்படி உற்சாகமா இருக்கறவங்களைப் பாத்தப்புறம், அந்த பாஸிடிவ் எனர்ஜி நம்மையும் தொத்திக்குது!''

கண்கள் மின்னக் கூறியவரைப் பார்த்தால், இந்த ஒரு மகிழ்ச்சிக்காகவே என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்று தோன்றியது.

''அம்மா! வக்கீல் வந்திருக்காராம்... என்னைப் பார்க்க கணுமாம்... நீங்களும் வரீங்களா?'' என்று அவரையும் அழைத்துச் சென்றாள்.

முன்புறமிருந்த ஆபீஸ் ரூமிற்குச் சென்றபோது, அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தார் வேதலிங்கத்தின் வக்கீல்!

பரஸ்பர அறிமுகத்திற்குப் பிறகு மேனேஜர் வெளியே செல்ல, ''உக்காரும்மா! நான் உங்களோட பேசணும்...'' என்றார் அவர்.

பிறகு அவர் கூறிய விபரங்கள், அவளைப் பெரும் அதிர்ச்சியிலும், வியப்பிலும் ஆழ்த்தின.

வேதலிங்கம், தனக்குப் பிறகு அந்த வீட்டையும், அதைச் சுற்றியுள்ள எஸ்டேட் பகுதியையும், அவள் பெயருக்கு எழுதியிருந்தார்.

அன்பாலயத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பையும் அவளுக்கே அளித்து, அதை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு அன்புக் கட்டளை விடுத்திருந்தார்.

இதயத்திற்குள் ஒரு குளிர் பரவ, சகுந்தலா அத்தையும், அவருடைய மகன் செல்வமும், உடனே ஞாபக அடுக்குகளில் வலம் வந்தனர்.

இதை எப்படித் தன்னால் ஏற்க முடியுமென்ற சஞ்சலத்துடன், ''வக்கீல் சார் இதைப் பத்தி மாமாவோட பேசினப் புறம்தான் நான் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியும்... அவருக்கு கொஞ்சம் சரியாகட்டும்... இப்ப இதை ஏத்துக்கற மன நிலையில நான் இல்லை! ப்ளீஸ்...'' உறுதியாக மறுத்தாள்.

''சரிம்மா! வேதலிங்கம் ஐயாவோட விருப்பம் அது... நீங்க சொல்றதும் சரிதான்! அவரோடப் பேசிட்டே முடிவு பண்ணுங்க'' என்றபடி உயிலின் ஒரு காபியை அவளிடம் அளித்துவிட்டு, அவர் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அவளுக்குள்... குழப்ப மேகங்கள் வேகமாய் மையம் கொள்ள ஆரம்பித்தன.

* * *

மறுநாள் காலையில் கிளம்பி மருத்துவமனைக்குச் சென்றபோது, முதலில் டாக்டரைப் பார்த்துப் பேச விரும்பினாள் சஞ்சு.

நேற்று அவர் கூறியது நினைவு வர, வேதலிங்கத்தின் உடல்நிலை எப்படி இருக்கிறதென்று தெளிவாக அறிந்த பிறகு, எல்லாவற்றையும் பேசலாமென்ற முடிவிற்கு அவள் வந்திருந்தாள்.

நர்ஸிடம் அனுமதி பெற்று டாக்டரின் அறைக்குள் போனால், சரத் போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு இயல்பான தலையசைப்புடன் வரவேற்று, சைகையில் அவளை அமரச் சொன்னான்.

பிறகு பேசி முடித்து நிமிர்ந்தவன், ''குட்மார்னிங் மிஸ் சஞ்சனா... என்ன விஷயமா என்னைப் பாக்கணும்னு சொன்னீங்க? நிச்சயமா அங்கிளைப் பத்தின்னாலும், வேற ஏதோ ஒரு முக்கியமான காரணம் இருக்கு... ஆம் ஐ கரெக்ட்?'' ஆழ்ந்த குரலில் வினவினான்.

இவனுக்கு நான் பேச வந்ததைப் பற்றி என்ன தெரியும் என்கிற யோசனையுடன் ''ம்... எப்படிக் கண்டு பிடிச்சீங்க?'' கூர்மையுடன் கேட்டாள்.

''நேத்து வக்கீல் உங்களைப் பாத்துருக்கணும்... இதுவே வேற ஒருத்தரா இருந்தா இவ்வளவு சொத்தும் நமக்கான்ற பிரமிப்போட துள்ளிக் குதிச்சிருப்பாங்க...

''ஆனா, உங்ககிட்டே அந்த மாதிரி எதுவும் தெரியலை... குழப்பமும் தவிப்பும்தான் தெரியுது... இதை நாம ஏத்துக்கலாமா வேண்டாமான்ற தயக்கமும் இருக்கு... நான் கரெக்டா கெஸ் பண்ணினேனா?''

ஒருவித கர்வத்துடன் கேட்டவனிடம், ஏனோ கோபமே வந்தது!

''ப்ச்! அங்கிளோட நான் பர்சனலாப் பேசணும்... அவர் இப்ப இருக்கற நிலைமையிலே அது முடியுமா? அதை மட்டும் நீங்க ஒரு டாக்டரா சொன்னாப் போதும்'' சுள்ளென்று முடித்தாள்.

'இதற்கு மேல் உன்னிடம் சொல்ல எனக்கு எதுவுமில்லை... என் விஷயத்தில் தலையிடாதே' என்ற எச்சரிக்கைத் தொனி தெரிந்தது அதில்!

உதட்டோரங்கள் ஏளனமாய் வளைய, ''ம்... ஒரு டாக்டரா சொல்லணும்னா இப்ப இருக்கற கன்டிஷன்லே அங்கிள் கிட்டே எதுவும் பேச முடியாது... கொஞ்ச நாள் போகட்டும்... வெயிட் பண்ணுங்க!'' என்றபடி பஸ்ஸரை அழுத்தினான்.

வாசலில் எட்டிப் பார்த்த பையனிடம், ''அடுத்த பேஷண்ட் இருந்தா அனுப்பு!'' என்றான் அழுத்தமாக!

அவனுடைய செய்கையில், அவளுக்கு பதிலடி கொடுத்த திருப்தியும், நிமிர்வும் தெரிந்தன.

''நான் கேட்டதுக்கு நீங்க இன்னும் சரியா பதில் சொல்லலை!'' எரிச்சலுடன் சீறினாள் அவள்.

''ப்ச்... நான் பதில் சொல்லியாச்சு மேடம்! ஒரு வேளை உங்களுக்குக் காது கேக்காதோ?'' நக்கலாக வந்தது அவன் குரல்!

அவள் பதில் கூறும் முன்பே அடுத்த பேஷண்ட் உள்ளே வர, நீ போகலாம் என்பதுபோல் திரும்பிக் கொண்டான் அவன்.

எரிச்சலுடன் எழுந்து அவள் வெளியே செல்ல, அவனுடைய இதழோரம் வெற்றிப் புன்னகையொன்று ஜனித்தது.

ஆனால் அதையும் மீறி ஏதோ ஒரு உணர்வு உள்ளே பரவத் துவங்கியது.

நல்ல உயரத்தில், கடைந்தெடுத்த தந்தச் சிற்பமாய், முகம் பால்ய கனவுகளில் வந்த கந்தர்வக் கன்னிகளை நினைவு படுத்த, இடை வரை நீண்ட கூந்தலுடன், கம்பீரமாகத் திரும்பிச் சென்றவளை மறக்க முடியாமல் இதயம் தவித்தது!

மகிழம்பூச் சொரிதலாய்... மனதிற்குள் ஏதோ ஒரு மாய நறுமணம் சூழ்வதைப் போல்!

ஒருவித சோர்வும் இறுக்கமுமாய் ஐ.சி.யூ.விற்குச் சென்றவளிடம், ''என்னடா? டாக்டர் என்ன சொன்னாரு?'' ஆவலுடன் விசாரித்தார் அகிலா.

''ப்ச்... அவர் என்னம்மா சொல்றது? இப்ப மாமாகிட்டே அதிர்ச்சி தர்ற விஷயம் எதுவும் பேசக் கூடாதாம்! வெயிட் பண்ணனும்கிறாரு... அங்கே கம்ப்யூட்டர் சென்டருக்கு வேற என்ன சொல்றதுன்னு தெரியலை...'' கவலையுடன் நிறுத்தினாள்.

சஞ்சனா, பி.எஸ்ஸி. கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸ் முடித்து விட்டு, ஆறு மாதங்களாகத் தான் ஒரு கம்ப்யூட்டர் சென்டரில் வேலை பார்த்து வருகிறாள்.

மேலே எம்.சி.ஏ.வும், கரஸ்பான்டன்ஸ் கல்வி மூலம் படித்து வருகிறாள்.

திடீரென்று அழைப்பு வந்ததும் கிளம்பி வந்ததால், விடுமுறை என்று சொல்லக் கூட முடியவில்லை.

இன்று எப்படியாவது போன் செய்து சொல்லிவிட வேண்டுமென்ற முடிவுடன் ஐ.சி.யூ.விற்கு வெளியிலிருந்த லௌஞ்சில் அமர்ந்தபோது, திக்குத் தெரியாத காட்டில் தனித்துத் தவித்திருப்பது போல் ஒரு பிரமை!

அகிலாவின் குரல் அவளைக் கலைத்தது.

''சஞ்சு! நான் ஒண்ணு சொன்னா தப்பா எடுத்துக்க மாட்டியே? சென்னையிலே நம்ம வீட்டையும், கடைங்க மாதிரி வாடகைக்கு விட்டுட்டு இங்கேயே இருந்துட்டா என்ன...? நீ வேலைக்குத் தான் போயாகணும்கிற கட்டாயம் இல்லையே!

''இங்கேயே இருந்து படிச்சிட்டே, அன்பாலயத்தை மேற்பார்வை பாத்துக்கற பொறுப்பையும் கவனிக்கலாமே...!'' ஆர்வத்துடன் கேட்டார்.

''என்னம்மா... வந்த ரெண்டே நாளிலே இப்படி மாறிட்டீங்க... அங்கே அரும்பாக்கத்துல நமக்குன்னு ஒரு வீடு, நாலு கடைங்க எல்லாம் இருக்கு... மறந்திட்டீங்களா?''

''மறக்கலைடா! சென்னை என்ன நம்ம சொந்த ஊரா? அப்பா வேலையால அங்கே போனோம்... இப்ப அவரும் இல்லை!'' ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினார்.

''அம்மா... பழசெல்லாம் நான் மறக்கணும்னு நினைக்கிறேன்... இப்ப ஏம்மா என் துக்கத்தைக் கிளர்றீங்க... வேண்டாமே!''

ஓய்ந்து போய் பின்புறம் சாய்ந்தவளை, தோளோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டார் அகிலா.

''அதுக்கு சொல்லலைடா! இந்த இடம்... அன்பாலயம்... அந்த மனுஷங்க எல்லாரையும் எனக்கு ரொம்பப் புடிச்சிருக்கு... என்னவோ ரொம்ப நாள் பழகின உணர்வு! திரும்பிப் போகவே மனசில்லை.

''கடவுளாப் பாத்து உனக்கு குடுத்திருக்கற ஒரு நல்ல வாய்ப்பை இழந்திட வேண்டாம்னுதான் சொல்றேன்...

நல்லா யோசிடா?'' மெதுவாக அவள் தலையை வருடிய படி கூறினார்.

அப்போது உள்ளிருந்து வந்த நர்ஸ், வேதலிங்கம் அவளை அழைப்பதாகக் கூறினாள்.

அவள் ஐ.சி.யூ.விற்குள் சென்றபோது, சிறிது தெளிந் திருந்தார் வேதலிங்கம்.

''சஞ்சு! என் நிலைமையும் கோரிக்கையும் உனக்கும் புரிஞ்சிருக்கும்... மறுக்காம இதை ஏத்துக்கணும்...

''சிட்டியில உனக்கு இருந்த மன நிம்மதியும் சந் தோஷமும் கொஞ்சமும் குறையாம, உன்னை இங்கே எல்லாரும் பாத்துப்பாங்க... ப்ளீஸ்டா!'' கம்மிய குரலில் இறைஞ்சினார்.

மறுக்க முடியாமல், அவருடைய உடல் நிலை நாவைக் கட்டிப்போட, சூழ்நிலைக் கைதியாய் மெல்லத் தலை யசைத்தாள் அவள்.

அவர் முகத்தில்... கோடி மலர்கள் மலர்ந்து புன் னகைத்தன.

''என்ன அங்கிள்... இன்னிக்கு எப்படி இருக்கீங்க?'' உற்சாகக் குரலில் விசாரித்தபடி அங்கு வந்தான் டாக்டர் சரத்.

''சரத்! இன்னிக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன்... சஞ்சு இங்கேயே இருக்கேன்னு சொல்லிட்டா...'' மித மிஞ்சிய உற்சாகம் தெரிந்தது அவர் குரலில்!

''அப்படியா?'' ஒற்றைப் புருவம் உயர்த்தி ஏளனமாக அவளை ஏறிட்டவன், தோளைக் குலுக்கி உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

சுள்ளென்று பொங்கிய கோபத்துடன் பற்களைக் கடித்த படி, பொறுமையாக இருக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந் தாள் அவள்.

பிறகு அவரைப் பரிசோதித்து முடித்தவன், ''நீங்க ரெஸ்ட் எடுங்க... பேசினதெல்லாம் போதும் அங்கிள்! ரொம்ப ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணிக்காதீங்க!'' என்றபடி திரும்பி, கண் ணசைவில் அவளைத் தன் பின்னே வரும்படி ஏவிவிட்டு வெளியேறத் துவங்கினான்.

''ரொம்பத் தான் திமிர்... இந்த பிராந்தியத்துக்கே பெரிய மகாராஜான்னு நினைப்பு!'' மனதிற்குள் பொறுமியபடி பின் தொடர்ந்தவளுக்கு, ஏனோ அவனைப் பிடிக்காமல் போனது.

வெளியே வந்ததும் அவள் புறம் திரும்பியவன், ''பரவா யில்லையே! ஒரு பேஷண்ட் கிட்டே எப்படி நடந்துக் கணும்னு கூடத் தெரிஞ்சிருக்கு! அவர் மனசு புண்படா மல் பேசினதுக்கு தேங்க்ஸ்'' நக்கலாக நன்றி கூறினான்.

''ம்... அவர் எனக்கு மாமா! உங்களைவிட எனக்கு அவர் மேல அக்கறை உண்டு!'' அவள் கசப்புடன் மொழிந்தாள்.

''ஓ! தேங்க் காட்... இதை இப்படியே மெயின்டெயின் பண்ணினீங்கன்னா, அங்கிளுக்கு நல்லது!'' நமட்டுச் சிரிப்புடன் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான் அவன்!

''என்ன சஞ்சு! டாக்டர் என்ன சொல்லிட்டுப் போறாரு?'' பதட்டத்துடன் விசாரித்தார் அகிலா.

''ப்ச்... ஒண்ணுமில்லைம்மா! அங்கிள் கிட்டே மறுக்க முடியாம, நான் இங்கேயே இருக்கேன்னு வாக்குக் குடுத் திட்டேன்... அதுக்கு தேங்க்ஸ் சொல்றாரு!''

"அந்தத் தம்பியப் பாத்தா ரொம்ப நல்லவராத் தெரிய றாரு இல்லை...? அவரு பெரிய பணக்காரராம் சஞ்சு... நல்ல படிப்பாம்... பாரின்லேருந்தெல்லாம் நிறைய நிறைய ஆஃபர் வந்தாலும், இந்த மாதிரி கிராமத்துல இருந்துதான் சேவை செய்யணும்னு இங்கே வந்திட் டாராம்!

"மூணு வருஷமா இந்த ஹாஸ்பிடலை நடத்திட்டிருக் காராம்! ஏழைங்களுக்கு இலவச வைத்தியம்தானாம்! இல்லத்துல இருக்கற பத்மாதான் சொன்னாங்க... இது மாதிரி மனுஷங்களைப் பாக்கறது அபூர்வம்... இல்லை சஞ்சு?" ஆவலுடன் கேட்டார்.

"போதும்மா உங்க டாக்டர் புராணம்... எனக்கு தலை வலிக்குது... நாம வீட்டுக்குப் போகலாம்..."

அவள் கூறும்போதே, சரத்தின் கம்பீரக் குரல் இடை மறித்தது.

"தலைவலின்னா அதுக்கு டாக்டர் கிட்டதான் வரணும்... நீங்க வீட்டுக்குப் போகலாம்கிறீங்க... என்ன ஆன்ட்டி... உங்க பொண்ணுக்கு இதைக் கூடவா நீங்க சொல்லித் தரலை?"

குறும்புடன் குறுகுறுத்த ஓர விழிகளால் அவளையே கூர்ந்தபடி கேட்டான்.

தான் பேசியதை, இவன் என்னவெல்லாம் கேட்டிருப் பான் என்று யோசிக்கும்போதே, "என்னைப் பத்தி நல்ல அபிப்பிராயம் வச்சிருக்கறதுக்கு ரொம்ப தேங்க்ஸ் ஆன்ட்டி" என்று கூறி, தனக்கு எல்லாமே தெரியும் என் பதையும் உடைத்து விட்டான்.

ஏனோ, முள்ளின் மேல் நிற்பது போலிருந்தது அவளுக்கு!

அங்கிருந்து கிளம்பினால் போதுமென்றிருக்க, அகி லாவோ அவனிடம் உற்சாகத்துடன் பேச ஆரம்பித்தார்.

"இல்லத்துல எல்லாரும் சொன்னாங்க தம்பி! இந்த சின்ன வயசுல இவ்வளவு சேவை மனப்பான்மை யாருக்கு வரும்? சாதாரண படிப்புக்கே எல்லாரும் வெளிநாட்டில வேலை தேடிப் போற காலம் இது! பணத்தை பெரிசா மதிக் காம, மனுஷங்களை மதிச்சி நீங்க இங்கே ஹாஸ்பிடல் தொடங்கி நடத்துறது, எங்களுக்கெல்லாம் பெருமையா இருக்கு!" நிறைவுடன் சிலாகித்தார்.

"எங்களுக்கெல்லாம்னா... உங்க பொண்ணுக்குமா ஆன்ட்டி? ஆனா, கடுகடுன்னு இருக்கற அவங்க முகத் தைப் பாத்தா அப்படித் தெரியலையே?"

சிறு கேலியுடன் கூறிவிட்டு அவன் ஸ்டைலாகத் தோளைக் குலுக்க, சஞ்சு வெறுப்புடன் திரும்பிக் கொண் டாள்.

"அவளுக்குத் திடீர்னு தலைவலி... அதான்ப்பா... நாங்க கிளம்பறோம்..."

அகிலா விடைபெற, அவளிடம் திரும்பினான் சரத்.

"வாங்க மிஸ் சஞ்சனா! எதனால தலைவலின்னு செக்கப் பண்ணிடலாம்!" இயல்பாக அழைத்தான்.

"வேண்டாம்... என்கிட்டே தலைவலி மாத்திரை இருக்கு... நாங்க கிளம்பறோம்..."

அவள் வேகமாகக் கிளம்ப, "மிஸ் சஞ்சனா! ரொம்பப் ப்ராப்ளம்னா, இங்கே பத்து கிலோ மீட்டருக்கு வேற எந்த ஹாஸ்பிடலும் இல்லை... இங்கேதான் வரணும்!"

கண்கள் இடுங்க, ஒற்றை விரலை உயர்த்தி போலியாக எச்சரித்தபடி கூறினான்.

"பரவாயில்லை... அப்படி ஏதும் ப்ராப்ளம் வந்தாலும் நான் உங்ககிட்டே வர மாட்டேன்..." அடிக்குரலில் பதில் கொடுத்துவிட்டு, வேகமாக விலகிச் சென்றாள் அவள்.

அகிலாவும் அவளைப் பின் தொடர, வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக தன்னை சலனப்படுத்திவிட்டுச் செல்கின்ற பெண்ணை, ரசனையுடன் தொடர்ந்தன அவன் விழிகள்!

அவள் பாதச்சுவடுகள்... பூமியில் முத்திரைக் கவிதைகளாய் பதிந்திருந்தன.

சரத் தன் அறைக்குள் வந்து அமர்ந்தபோது, அவனுக்குள் மொழி புரியா ஒருவித உணர்வு!

இதுவரை, பெண்ணினத்தையே பல காரணங்களால் வெறுத்து வந்தவனுடைய மனதில், முதன் முதலாக ஒரு பெண்ணின் பிம்பம்!

தன்னிடம் அவள் பாராமுகமாய் இருந்தாலும், அவள் மீது தனி மரியாதையும், மதிப்பும் வந்தன.

இவ்வளவு சொத்து வருகின்றதென்று தெரிந்தும், அதற்காக சிறிதும் சலனப்படாமல் இல்லப் பொறுப்பேற்க மறுத்ததும்... பிறகு வேதலிங்கத்தின் சொல்லுக்குக்

கட்டுப்பட்டு அவர் நிலையுணர்ந்து தயக்கத்துடன் சம்மதித்ததும், அவளுடைய நேர்மையையும், மனித நேயத்தையும் உணர்த்த, யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

இரு மாதங்களுக்கு முன்பு, வேதலிங்கத்திடம் பேசிக் கொண்டிருந்தது நினைவிற்கு வந்தது.

தனக்குப் பிறகு அன்பாலயத்தை பார்த்துக் கொள்கின்ற பொறுப்பையும், உரிமையையும் சஞ்சனாவிற்கு அளிக்க அவர் எழுதியபோது, சாட்சிக் கையெழுத்திட்டது அவன் தான்!

அப்போதுதான்! இதை அவள் ஏற்றுக் கொள்வாளா வென்று அவர் வருத்தப்பட, "அங்கிள்! இவ்வளவு சொத்தையும் யாராவது வேண்டாம்னு சொல்லுவாங்களா? கவலைப்படாதீங்க!" ஆதரவாகக் கூறினான் அவன்.

"இல்லைப்பா! சஞ்சுவைப் பத்தி உனக்குத் தெரியாது! எந்த சொத்துமே தனக்கு வேண்டாம்னு உதறிட்டுப் போனவ அவ!"

பெருமூச்சுடன் அன்று அவர் கூறியது, இன்று நினைவில் படர்ந்தது.

* * *

இருவரும் அன்பாலயத்திற்கு வந்தபோது, சஞ்சுவுக்குத் தான் சிறிது தனிமை தேவைப்பட்டது.

சரத்தின் சொற்களும் ஏளனமும், நெஞ்சிற்குள் விரவிப் பரவியிருக்க, தன்னுடைய புறக்கணிப்பும், அலட்சியமும் கூட, உள்ளே உறுத்தின.

அகிலா, மற்றவர்களுடன் அரட்டைக் கச்சேரியில் இணைய, மெதுவாக தோட்டத்தில் இறங்கி நடக்க

ஆரம்பித்தாள் அவள். எதிரே கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பசுமையை விரித்திருந்தது இயற்கை!

உருளைக்கிழங்கு, பூண்டு, கேரட், காலிபிளவர், முட்டைக்கோஸ் என்று பலவகையான காய்கறிகள் பின்புறச் சரிவில் பயிர் செய்யப்பட்டிருந்தன.

எல்லாமே வேதலிங்கம் மாமாவுடையதென்று, காலையில் மேனேஜர் கூறியது நினைவிற்கு வந்தது.

முன்புறமிருந்த தேயிலைத் தோட்டத்திலும், தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

மலையும் மலை சார்ந்த குறிஞ்சி நிலமும்தான் எவ்வளவு அழகென்று தன்னிலை மறந்தது நெஞ்சம்!

இயற்கையின் ரசவாதமும், மாமாவின் கெஞ்சலும், தன்னை இங்கேயே பிடித்து வைத்து விடுமோ... புதிராய் பல வினாக்கள் உள்ளே நிறைந்தன.

திடீரென்று டாக்டர் சரத்தின் நினைவு வேகமாய் நெஞ்சக் கதவுடைத்து உட்புக, தலையைக் குலுக்கி அதை விலக்கினாள்.

எவ்வளவு தைரியம் இருந்தால் தன்னை அவன் வேண்டுமென்றே சீண்டுவான்... இதயம் பனிப் பாறையாய் இறுகியது.

அவனுடைய ஆறடி உயரமும், கர்வமான ஆண்மையும், கம்பீரம் தொலைக்காத முகமும், விழிகளில் கசியும் அசாத்திய புத்தி கூர்மையும், மனித நேயமும், அனுமதியின்றி உள்ளே தடம் பதித்தன.

ஒரு வித வேகத்துடன் அதை விலக்கியவள், நேரே தன் அறைக்குச் சென்றாள்.

* * *

நாட்கள் விரைய, வேதலிங்கம் மெதுவாகத் தேற ஆரம்பித்தார்.

உடல்நிலை தேறினாலும், ஸ்ட்ரோக் வந்ததால், இனி காலம் முழுவதும் சக்கர நாற்காலியிலே தான் அவரால் வலம் வர முடியும் என்று சரத் கூறியபோது, அனைவருமே பெரிதும் ஓய்ந்து போயினர்.

ஆனால், வேதலிங்கம் அதையும் தைரியமாகவே எதிர் கொண்டார்.

ஒரு நாள், மருத்துவமனைக்கு தன்னைப் பார்க்க வந்திருந்த சஞ்சனாவிடம், மனம் திறந்து பேச ஆரம்பித்தார்.

''சஞ்சு! எனக்கு ரொம்பப் பயமா இருந்தது... எங்கே நீ அன்பாலயத்துப் பொறுப்பை ஏற்க மறுத்து திரும்பவும் சென்னைக்குப் போயிடுவியோன்னு!

''தேங்க் காட்!.. நீ ஒத்துக்கிட்டே... உங்க கம்ப்யூட்டர் சென்டருக்கு விபரம் சொல்லிட்டியா?'' ஆர்வத்துடன் கேட்டார்.

''ம்... ரெண்டு மாசம் லீவு மட்டும் சொல்லியிருக்கேன் மாமா! நீங்க கொஞ்சம் சரியானதும் திரும்பிப் போகலாம்னு...!''

அதற்குள், டாக்டர் சரத்தின் அழுத்தமான குரல் இடை மறித்தது.

''அங்கிள்... நான் சொன்னது சரியாப் போயிடுச்சா...? அவங்களாலே இங்கே இருக்க முடியாதுன்னு சொன்னேன் இல்லையா?... நீங்க தான் இருப்பாங்கன்னீங்க... இப்ப நான் தானே ஜெயிச்சேன்...?'' ஒருவித வெற்றிக் களிப்புடன் கேட்டான்.

உடனே, நீரூற்றாய் கோபம் பொங்கியது அவளுள்! அவனை மறுக்க வேண்டுமென்ற வெறி வந்தது!

''நான் இங்கே இருக்க மாட்டேன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க? நீங்க என்ன கிளி ஜோசியக்காரரா?... மத்தவங்களைப் பத்தி சீட் டெடுத்து பலன் சொல்ல?'' அவளும் நக்கலாகவே பதிலடி கொடுத்தாள்.

''நான் கிளி ஜோசியக்காரன் இல்லைம்மா... ஆனா மத்தவங்க மனசைப் படிக்கத் தெரிஞ்சவன்... கொஞ்சம் சைக்காலஜியும் தெரியும்... அதை விடுங்க... நான் என்னவா இருந்தா என்ன? சொன்னது உண்மையா யிடுச்சா இல்லையா?''

''ஏன்... எங்களால இங்கே இருக்க முடியாதுங்கறீங் களா?''

''ஆமாம்... இது சிட்டி இல்லை... நீங்க பழகின லைஃப், அந்த ரெக்ரியேஷன் எல்லாம் இங்கே கிடைக்காது! அதனால உங்களால இந்த இடத்துல இருக்க முடியாது...'' ஆணித்தரமான குரலில் நிறுத்தினான்.

''அதைச் சொல்ல நீங்க யாரு? என்னாலயும் இங்கே வாழ முடியும்...'' வீம்புடன் சீறினாள் அவள்.

''ஓ! அப்ப அதை நிரூபிங்க... அங்கிளுக்கு துணையா இருந்து அன்பாலயத்தை நடத்துங்க பாப்போம்... அப்ப நம்பறேன்!''

தோளைக் குலுக்கி கைகளை விரித்து விவாதத்தை முடித்தவன், வேதலிங்கத்திடம் திரும்பினான்.

''அங்கிள்! இப்ப சந்தோஷம்தானே... உங்க மருமக கிட்டே சொல்லுங்க! அவங்க சென்னைக்கு போனா நான் ஜெயிச்சேன்னு அர்த்தம்... அவங்களைப் பத்தின என் கணிப்பு நூறு சதவிகிதம் சரியாயிடும்!

''ஆனா இங்கேயேயிருந்து அன்பாலயத்தைப் பாத் துக்கிட்டா, என் கணிப்புல நான் தோத்துடுவேன்... பாப் போம், யார் ஜெயிக்கிறாங்கன்னு!'' என்றபடி அவருக்கு பிளட் பிரஷரை பரிசோதிக்க ஆரம்பித்தான்.

''ம்... நான்தான் ஜெயிப்பேன்...'' ஆத்திரத்தோடு முணுமுணுத்தாலும், எதிலோ தோற்றுப்போன உணர்வு அவளுக்குள்!

தன் கோபத்தைத் தூண்டி, தன்னையறியாது ஒரு பத்ம வியூகத்திற்குள் மாட்ட வைத்து தன் வாயாலேயே இங்கு இருப்பேன் என்று கூற வைத்தவனது திட்டம் புரிய, தன் மீதே கோபம் வந்தது.

அதே நேரம், அவன் முன்னால் தோற்று ஓடி அவனை ஜெயிக்க விடவும் மனமில்லை.

அவனறியாமல் தன்னை அவன் வெகுவாய் காயப் படுத்துவது புரிவதாய்...!

இதயம் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாய் தவிக்க, நிமிர்ந்தபோது, உதட்டோரங்கள் துடிக்க கண்கள் குறும் பில் குறுகுறுக்க, 'உன்னை என் வலையில் மாட்ட வைத்து விட்டேன் பார்' என்ற தோற்றத்துடன் நின்றிருந்தான் சரத்.

திடீரென்று நெஞ்சுக்குள் ஒரு சோக நிலா உதயமானது!

''மாமா! நான் கிளம்பறேன்'' வேகமாக எழுந்தவளை, வேதலிங்கத்தின் குரல் தடுத்தது.

''சரிம்மா! அன்பாலயத்தை நல்லாப் பாத்துக்க... அவங்க எல்லாரும் ரொம்பப் பாவம்... சமுதாயத்தால ஒதுக் கப்பட்ட ஆதரவில்லாப் பூக்கள்! என்னை மாதிரித்தான்... அவங்களை நீ சந்தோஷப்படுத்தணும்! அப்புறம் உங்க

ஆபீஸுக்கும் லெட்டர் போட்டுடும்மா சஞ்சு!'' கனிவுடன் யாசித்தார்.

அரை மனதுடன் சரியென்று தலையசைத்து விட்டு இல்லத்திற்குத் திரும்பியபோது, அவள் கோபம் முழுவதும் சரத்திடமே மையம் கொண்டிருந்தது.

வேதலிங்கம், தன்னையும் ஒரு ஒதுக்கப்பட்ட ஆதரவில்லாதவர் என்று கூறியது பெரும் வலியை ஏற்படுத்தியது.

யாருக்காக இல்லாவிட்டாலும் அவருக்காகவாவது இந்தப் பணியைச் செய்ய வேண்டுமென்ற உத்வேகம் வந்தது.

ஒருவேளை, இதுதான் எனக்கான ஒரு பாதையோ...? வாழ்க்கை, எனக்கே உரிய பரிசையும் எதிர்காலத்தையும் தன் கைகளில் ஏந்தி என் முன் காத்து நிற்கிறதோ?

குழப்பமாய் பல கேள்விகள்... மனதில் நங்கூரமிட ஆரம்பித்தன.

அகிலாவும், இந்தச் சூழலில் இயல்பாகப் பொருந்தி, அங்கிருந்த வயதானவர்களுடன் ஒன்றாக இணைந்து விட்டிருந்தார்.

தனக்கும் இது ஒரு இனிய மாற்றமாகவே அமையும் என்று யோசித்தபோது, ஒரு கம்ப்யூட்டர் சென்டரில் வேலை செய்வதைவிட, இந்த இல்லத்தை நடத்துவது ஒரு ஆத்மார்த்தமான நற்பணி என்பதும் புரிவதாய்!

அன்றிரவே ஒரு முடிவுக்கு வந்தவள், ராஜினாமாக் கடிதத்தை எழுதி தயார் செய்து வைத்து விட்டே, உறங்கச் சென்றாள்.

மறு நாளைய விடியல்... ரம்யமாய் விடிந்து, பல வகைப் பட்சிகளின் பூபாளத்தோடு அனைவரையும் எழுப்பியது.

சோம்பல் கலைந்து எழுந்து அமர்ந்தவளுக்குள், அன்றிலிருந்தே அன்பாலயத்தின் செயல்பாடுகளில் இணைந்து பங்கேற்கும் வேகம் வந்தது.

ட்ராக் சூட் அணிந்து கீழே சென்றால், மெல்லிய புகை போன்ற பனிச் சாரலைப் போர்த்தியபடி குளிர்ந்திருந்தது தோட்டம்!

அப்போதுதான் எழ ஆரம்பித்திருந்த சிலர் மெதுவாக வெளியே வந்தனர்.

''குட் மார்னிங் பாட்டிம்மா!'' அவள் உற்சாகத்துடன் வாழ்த்தினாள்.

''குட் மார்னிங் சஞ்சு... ஒரு சின்ன ரிக்வெஸ்ட்... எனக்கு இன்னும் வயசே ஆகலைன்னு நினைச்சி இளமையா ஃபீல் பண்றேன்... அதனால விமலாம்மாவே போதும்... ஓகேவா?'' வாஞ்சையுடன் கோரினார்.

குறும்புடன் சரியென்று திரும்பியபோது, மற்றொரு குரல் அழைத்தது.

''சஞ்சு! என்னை நீ பாட்டிம்மான்னே கூப்பிடலாம்... எனக்கு அதான் பிடிச்சிருக்கு... என் பேரன் பேத்திகளோட

இருக்கற மாதிரி ஒரு உணர்வு வருது! என் பேர் ருக்மணி!'' என்று தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார்.

அவள் மெதுவாக முறுவலித்தபோது, மற்றவர்களும் வரத் துவங்கினர்.

''ருக்மணி பாட்டி... காலையில எல்லாரும் வாக்கிங் போவீங்களா?'' சஞ்சு ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

''ம்... போவோம்... வரிசையா மெதுவாக கை கோத்துக்கிட்டு தோட்டத்துலயே நடப்போம்!''

''ஏன்... ஜாலியாத் தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு நடுவில் இருக்கற அந்தப் பாதையில ஒரு வாக் போகலாமே... போவோமா?''

உற்சாகத்துடன் அழைத்தவளிடம், அனைவரும் சரி யென்று ஒப்புதல் தர குதூகலத்துடன் கிளம்பினர்.

அனைவரும் கை கோர்த்தபடி வர, ''நீங்க என்ன சின்னக் குழந்தைகளா ஒருத்தர் பின்னாடி ஒருத்தர் கை கோர்த்துட்டு வரதுக்கு...! இயல்பா கையக் காலை நல்லா வீசி மத்தவங்களுக்கு தொந்தரவில்லாம நடந்து வாங்க!'' என்று பணித்தாள்.

விட்டு விடுதலையாகிய சிட்டுக் குருவியாய் அனை வரின் முகத்திலும், புத்துணர்ச்சியும், துள்ளலும் விரவிப் பரவ, தைரியமும் ஆவலுமாக நடக்க ஆரம்பித்தனர்.

அவள் எல்லோருக்கும் முன்னால் வழி நடத்த, அந்த அரைமணி நேர வாக்கிங் முடிந்து திரும்பி வரும்போது, அப்போதுதான் எழுந்திருந்த சிலர் வாசலிலேயே வியப்புடன் காத்திருந்தனர்.

''எங்களையும் எழுப்பி இருக்கலாமில்லை...'' ஆதங் கத்துடன் கேட்டார் ஒரு முதியவர்!

''தாத்தா! நாளையிலேருந்து காலையில ஆறு மணிக்கு எல்லாரும் தயாராயிடணும்... அரை மணி நேரம் வாக்கிங் முடிச்சி வந்தப்புறம், அவங்கவங்க விருப்பப்படி காலை நேரப் பணிகளுக்கு தயாராயிடலாம்... ஓகேயா?''

அவள் கேட்டதும், ''ஓகே...'' என்று அனைவரும் கோரஸாக மொழிந்தனர்.

ஏதோ ஒரு இனம் புரியா உற்சாகம் உள்ளே பரவ, கட்டை விரலை உயர்த்தி 'டன்' என்பது போல் காட்டி விட்டுத் திரும்பினால், வியந்த முகத்துடன் அங்கு நின் றிருந்தார் அகிலா.

அவளைக் கண்டதும் முகம் கனிந்து புன்னகையைத் தத்தெடுக்க, மெதுவாகத் தன் கரத்தை 'வா'வென்பது போல் நீட்டினார்.

வேகமாகச் சென்று அதில் கரத்தைப் பதித்தவள், ''என்னம்மா... அப்படிப் பாக்கறீங்க? ரொம்ப நாள் கழிச்சி இப்பத்தான் உங்க முகத்துல நல்ல தெளிவும் தேஜசும் தெரியுதும்மா? இந்த ஊர் அப்படி என்ன மாயம் செஞ்சது?'' குறும்புடன் கேட்டாள்.

''ம்... கொஞ்சம் அன்பு... கொஞ்சம் அழகு... கொஞ்சம் புத்துணர்ச்சி எல்லாம் கலந்து குடுத்தது! அதான் நீயும் இவ்வளவு லைவ்லியா மாறியிருக்கே! உன் கிட்டயும் எவ்வளவு மாற்றம் தெரியுமா? அதுவும் ஒரே நாளிலே!''

''ஆமாம்மா! 'நேற்று இல்லாத மாற்றம் என்னது? காற்று என் காதில் ஏதோ சொன்னது!'' உற்சாகத்துடன் பாட ஆரம்பித்தார் வத்சலா.

அந்தச் சூழலே இனிமையாய் கலகலக்க, அனைவரிட மும் உற்சாகமும், மகிழ்ச்சியும் ரம்யமாய் கை கோர்த்தன.

பிறகு அவரவர் வேலையை கவனிப்பதற்கு என்று எல்லோரும் உள்ளே செல்ல, ஒருவர் மட்டும் சஞ்சுவை நிறுத்தினார்.

''சஞ்சு! ரொம்ப சந்தோஷம்மா! என் பேரு சிவசாமி... இப்ப பாடினாளே வத்சலா, அவதான் என் ஒய்ஃப்!

''அவளுக்குக் குழந்தை இல்லியேங்கிற ஏக்கம் இப்போ வரைக்கும் தீரலை... ஏனோ உன்னைப் பாத்ததுமே ரொம்ப உற்சாகமா மாறிட்டா... நீ வந்த அன்னிக்கே அவ கிட்ட பெரிய வித்தியாசம் தெரிஞ்சுது!''

''எல்லாருமே வயசானவங்களா இருக்கறப்ப. ஒரு சின்னப் பொண்ணு கூட இருக்கறது புத்துணர்ச்சி தர்ற விஷயம் இல்லையா..? உன்னை எங்க பொண்ணு மாதிரிங்கறதைவிட பேத்தின்னு சொல்றதுதான் கரெக்ட்!''

அவளுடைய கையை வாஞ்சையுடன் பற்றியபடி அவர் கூற, மனம் நெகிழ்ந்து போனது.

சிறு முறுவலுடன் அதை ஏற்றவள், ''தேங்க் யூ தாத்தா!'' என்றாள் மென் குரலில்!

'இதுதான் உன் இடம்... இவர்கள் உன் மனிதர்கள்...!' காதோரம் ஒரு குரல் மெதுவாகக் கூறுவது போல்!

* * *

அன்றிலிருந்தே அன்பாலயத்தின் செயல்பாடுகளில், சஞ்சு முழுமையாக தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள ஆரம்பித்தாள்.

தினப்படி மெனுவை, அவர்களின் விருப்பப்படி மாற்றினாள்.

தினம் ஒருவர் என்று, அவரவர் தம் விருப்பத்தை முதல் நாளே சமையல்கார நடேசனிடம் கூறிவிட்டால்,

அதற்கேற்றபடி அவர் சமைத்து விடுவாரென்றும் அறிவித்தாள்.

அனைவருடைய முகங்களிலும் பெரும் மலர்ச்சியும், மாதத்தில் ஒரு நாள் தங்களுக்குப் பிடித்த மாதிரி சாப்பிடலாமே என்ற திருப்தியும் கூடவே நிறைந்திருந்தன.

அன்று மதியமே அவளைத் தேடி வந்த மரிய புஷ்பம் என்ற பெண்மணிக்கு மிகுந்த சந்தோஷம்!

''நன்னி மோளே... உன் புண்ணியத்துல இனி ஞான், அவியல், எரிசேரி, ஓளன் எல்லாம் சாப்பிடும்!'' சிறு குழந்தை போல் குதூகலத்துடன் மொழிந்தார்.

பிறரை சந்தோஷப்படுத்திப் பார்ப்பதில் கிடைக்கப் பெறுகின்ற நிம்மதியும் நிறைவும் எவ்வளவென்று இன்று புரிந்தது சஞ்சுவுக்கு!

நறுமணம் நிறைந்த மலர்த் தோட்டமாய் மாறியிருந்தது... மனது!

அந்த உணர்வுடன் வேதலிங்கத்தைப் பார்க்கச் சென்ற போது, சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்து பிசியோதெரபி செய்து கொண்டிருந்தவர், உற்சாகத்துடன் அவளை வரவேற்றார்.

''சஞ்சு... வா... வா! உனக்கொரு குட் நியூஸ்... இன்னும் ஒரு வாரத்துல நான் டிஸ்சார்ஜ் ஆகி அன்பாலயத்துக்கு வந்துடுவேன்...''

''ஓ... தேங்க் காட்! அன்பாலயத்துல, எல்லாரும் ஆவலா உங்களுக்காக வெயிட் பண்ணிட்டிருக்காங்க மாமா! இதைப் போய் சொன்னா ரொம்ப குஷியாயிடுவாங்க!''

சட்டென்று, ஒரு குரல் இடைமறித்தது.

''ஆனா, அங்கிள் இல்லாம எனக்குத் தான் போரடிக்கும்... இப்போ அடிக்கடி அவர் ரூமுக்கு வந்து ஏதாவது பேசி என்னை ரிஃப்ரெஷ் பண்ணிப்பேன்... இனிமே அது முடியாதே!'' உலர்ந்த குரலில் கூறினான் சரத்.

''ஏன் சரத்... எப்படியும் என்னை செக்கப் பண்ண, அடிக்கடி நீங்க அன்பாலயத்துக்கு வரணுமே! அப்போ என் அறுவையத் தாங்கித்தானே ஆகணும்!''

''வரலாம் அங்கிள்! முன்னாடின்னா பரவாயில்லை. இப்ப நிர்வாகம் வேற கைமாறிடுச்சி... ப்ரீயா வர முடியுமா? பயமா இருக்கே!''

வேண்டுமென்றே, ஓரக் கண்ணால் சஞ்சுவையே கூர்ந்தபடி கூறினான்.

''ஏம்ப்பா! உங்களுக்கு அப்படி என்ன பயம்?''

''அதானே! நான் என்ன புலியா கரடியா பயப்படறதுக்குன்னு கேளுங்க மாமா! யாரும், எதையும், எனக்காக மாத்திக்க வேண்டாம்!''

சிறு கோபத்துடன் கூறியவளின் விழிகளில், இரு நிலவுகள் தீச்சுடராய் ஒளிர்ந்தன.

ஒரு கணம் குறுகுறுப்புடன் அதையே ரசித்தவனைக் கண்டதும், அவள் பார்வை உடனே தழைந்தது.

இவன் ஏன் என்னை இப்படி விழுங்கி விடுவது போலப் பார்க்கிறான் என்ற எரிச்சல், தேகமெங்கும் பரவியது.

''எனக்கு புலி, கரடிக்குக் கூட பயமில்லை அங்கிள்! பெண்கள் கிட்டதான் ரொம்ப பயம்! அவங்க தான் ரொம்ப டேஞ்சரஸ்'' குறும்புடன் பதிலடி கொடுத்தான் சரத்!

''ம்... பாவம்... அவரோட அம்மா, மனைவி ரெண்டு பேருமே பெண்கள் தான்கிறதை மறந்துட்டுப் பேசறாரு!''

அவளும் ஜாடையாகவே பதில் கூற, உடனே முகம் இறுக அதை மறுத்தான் அவன்.

''எங்கம்மா இறந்துட்டாங்க... அதனால அவங்களைப் பத்தி பேச வேண்டாம்!

''ஆனா மனைவி... ம்.. எனக்கு இன்னும் கல்யாணமே ஆகலைன்றப்ப, இப்ப திடீர்னு பாவப்படறதுக்காக எங்கே போய் அவளை அழைச்சிட்டு வரது?'' அவளையே கூர்ந்தபடி கேட்டான்.

ஏனோ, புரியாத ஒரு உணர்வு அவளைத் தீண்ட, மெல்லக் குலுங்கியது உள்ளம்!

''ப்ச்...! உங்ககிட்டே கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியாப் பேசிட்டிருக்கலாமின்னு வந்தேன் அங்கிள்! நான் கிளம்பறேன்...''

அவள் எழுந்ததும் அவன் முகம் சுருங்கி இறுகியது! அவளுடைய வார்த்தைகளால் பூக்கள் மோதி காயப்பட்ட பாறையாய் நெஞ்சம் மாறியது.

''வேண்டாம்! நான் யாருக்கும் தொந்தரவா இருக்க மாட்டேன்... நான் வரேன் அங்கிள்! அப்புறம் வந்து உங்களைப் பாக்கறேன்'' கூறிவிட்டு விருட்டென்று வெளியேறினான் சரத்.

அவனையே பார்வையால் பின் தொடர்ந்தவர், மெதுவாக சஞ்சுவிடம் திரும்பினார்.

''ஏன் சஞ்சு... உனக்கு சரத்தைப் பிடிக்கலை...? ரொம்ப அருமையான ஒரு மனுஷன்மா அவரு! தனக்கு இருக்கற வசதி, கோடிக்கணக்கான சொத்து எல்லாத்தையும் உதறிட்டு இங்கே வந்து, இந்த மக்களுக்காகவே தன்னை அர்ப்பணிச்சு மருத்துவ சேவை செய்யற ஒரு அற்புதமான பையன்!''

யோசனையுடன் அவளையே பார்த்தபடி அவர் கேட்க, அவளால் பதிலேதும் கூற இயலவில்லை.

''சாரி அங்கிள்!'' என்றபடி எழுந்தவளைத் தடுத்து அமர வைத்தார் அவர்.

''சரத்தோட வாழ்க்கையிலயும் நிறைய சோகங்கள் இருக்கு சஞ்சும்மா! ஆனா, எல்லாத்தையும் மறந்து தன்னை இந்த மக்களோட இணைச்சுக்கிட்டு ஒருவிதக் கம்பீரத்தோடவும், நிமிர்வோடவும் வாழற சரத்தை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்!

''நிறைய நேரம் அவரைப் பார்க்கும்போது எனக்கு உன் ஞாபகம் தான் வரும்! வாழ்க்கையில ஏற்படற சோதனை கள், கசப்பான அனுபவங்கள்லேருந்து விடுபட்டு ஃபீனிக்ஸ் பறவையா பிறர் புறக்கணிக்க முடியாத மாதிரி எப்படி நீ உயர்ந்து நிக்கிறியோ, அது மாதிரித் தான் சரத்தும்!'' பரிவுடன் கூறினார்.

''ம்... என்னமோ தெரியலை அங்கிள்... யாரையுமே என்னால நம்ப முடியறதில்லை... அதனால நெருங்கிப் பழகறதும் இல்லை... ஆரம்பத்திலேயே விலக்கி நிறுத் திடுறது தான் நல்லதுன்னு நினைப்பேன்!''

மெல்லிய குரலில் அவள் கூற, ''ஆனா சரத் அப்படி யில்லைம்மா! உன் கணிப்பை மாத்திக்க சஞ்சு!'' கனிவுடன் யாசித்தார்.

''ம்... ட்ரை பண்றேன் அங்கிள்! அப்புறம் பாருங்க... நான் சொல்ல வந்ததையே மறந்திட்டேன்...'' என்றவள், காலையில் புதிதாய் ஆரம்பித்திருக்கும் நடைப் பயிற் சியைப் பற்றியும், உணவு முறையில் ஏற்படுத்திய மாற்றத்தைப் பற்றியும் அவரிடம் கூறினாள்.

கண்கள் விரிய எல்லாவற்றையும் கேட்டிருந்தவரின் முகம், எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியில் விரிந்தது.

''ரொம்ப தேங்க்ஸ் சஞ்சு!'' ஆழ் மனதிலிருந்து கனிந்து வந்த அவரின் வார்த்தைகள் நெகிழச் செய்ய, ''வெல்கம் அங்கிள்'' என்றபடி எழுந்து விடைபெற்றாள் அவள்.

மறுநாள் காலையில், அனைவருமாக எழுந்து வாக்கிங் சென்றபோது, எதிரில் ஜாகிங் சூட்டில் வந்து கொண் டிருந்தான் சரத்.

அந்த நேரம் அவனை அங்கு எதிர்பார்க்காததால், சட் டென்று உறைந்த சிற்பமாக அவள் நின்றுவிட, அவனோ அவளைக் கண்டு கொள்ளவேயில்லை.

''ஹலோ... என்ன எல்லோரும் புதுசா மார்னிங் வாக் கிளம்பிட்டீங்க போலருக்கு! ஹெல்த்துக்கு ரொம்ப நல்லது!

''ஆனா, திருமலை அங்கிள்!... நீங்க மட்டும் கொஞ்சம் கேர்ஃபுல்லா இருக்கணும்! உங்களுக்கு வீசிங் இருக்கு இல்லையா? அதனால வெயில் வந்ததும் தோட்டத் துலயே நடங்க... ஓகே... டேக் கேர்... பை!'' என்றபடி விடைபெற்று ஓட ஆரம்பித்தான்.

வேண்டுமென்றே தன்னை விலக்கிவிட்டு அவன் சென்ற விதம், சுருக்கென்று அவள் இதயம் தைப்பதாய்!

மறுகணமே தோள்களைக் குலுக்கி அதை விலக்கியவள், வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

* * *

அந்த வாரமே, வேதலிங்கம் அன்பாலயத்திற்கு வந்து விட்டார்.

அவருடன் கூடவே இருந்து உதவிகள் செய்ய, ஒரு ஆண் நர்ஸையும் நியமித்தான் சரத்.

வேதலிங்கம் ஓய்ந்து விட்டாலும், எஸ்டேட்டின் கணக்கு வழக்குகளை மேனேஜர் கவனித்துக் கொள்ள, அன்பாலயத்தின் செயல்பாடுகள் தடையின்றி நடந்தன.

சரத், தினமும் மாலை வேளைகளில் அங்கு வந்து வேதலிங்கத்தைப் பார்த்துச் செல்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனாலும், இப்போதெல்லாம் அவள் இருக்கிற பக்கமே அவன் திரும்புவதில்லை.

பழைய சீண்டல்களும், குறும்புப் பேச்சும் எங்கோ மாயமானதைப் போல் தொலைந்து போயிருந்தன.

* * *

அந்த வாரம் ஞாயிறன்று, அவனுடைய மருத்துவ மனையிலிருந்து இரு உதவியாளர்களுடன் எப்போதும் போல் அன்பாலயத்து முதியவர்களைப் பரிசோதிக்க வந்திருந்தான் சரத்.

மாதம் ஒரு முறை, இதுபோல் அனைவருக்கும் இலவசமாக மருத்துவ பரிசோதனை செய்வது அவனுடைய

வழக்கமென்று, அன்று காலையில் தான் வேதலிங்கம் கூறியிருந்தார்.

வெளியே, லானிலேயே மேசை நாற்காலிகளைப் போட்டு, அவன் தன் பணியை ஆரம்பிக்க, மாடியிலிருந்த தன் அறையிலிருந்து எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

இன்முகத்துடன் அனைவரிடமும் அவன் குறை கேட்டறிவது புரிய, அவன் மேல் முதன் முதலாய் ஒரு வித மரியாதை வருவதாய்!

மெதுவாகக் கீழே சென்றபோது, திருமலை மட்டும் ஆண்களின் அறையில் படுத்திருந்தார்.

''என்னாச்சு அங்கிள்?... இங்கே படுத்திருக்கீங்க... டாக்டரைப் பாக்கலையா?'' பரிவுடன் விசாரித்தபடி அருகிலிருந்த கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

''வீசிங் அதிகமாயிடுச்சி சஞ்சு... அதான்! பம்ப் அடிச்சிட்டுப் படுத்துட்டேன்... இனிமே பனியில வாக்கிங் போக வேண்டாம்னு சரத் தம்பி சொன்னாரு!''

''சாரி... நான் தான் தெரியாம உங்களை வாக்கிங் அழைச்சிட்டுப் போயிட்டேன்'' குற்றவுணர்வுடன் அவள் கூற, சிவசாமியின் குரல் தடுத்தது.

''சஞ்சு! நீ ஏம்மா வெளியே வரவே இல்லை? நானும் நீ வந்ததிலிருந்தே பாக்கறேன்... உனக்கு சரத் தம்பியை ஏனோ பிடிக்கவேயில்லை... ஆனா, அவர் ரொம்ப நல்ல வரும்மா!''

அவள் மௌனமாக எழ, ''என்னைப் பத்தி நல்லபடியா காண்டக்ட் சர்டிபிகேட் கொடுத்ததுக்கு தேங்க்ஸ்ப்பா!'' சரத்தின் குரல் அழுத்தமாக வந்தது.

அவன் ''அப்பா'' என்றதும் அவள் குழப்பத்துடன் நிமிர, ''ஆனா நீங்க என்ன சொன்னாலும் அவங்க நம்ப மாட்டாங்க... என்னை ஒரு பெரிய வில்லனாவே இமேஜின் பண்ணி வச்சிருக்காங்க...''

சிறு கசப்புடன் கூறிவிட்டு, வேதலிங்கத்தைப் பார்க்க உள்ளே சென்றான்.

''சரத் தம்பி ஏன் இங்கே வந்தாரு தெரியுமா?... அவங்க அம்மா, அப்பாவைப் பக்கத்துலயே இருந்து பாத்தவங்க நாங்க!'' கவலையுடன் உரைத்தார் சிவசாமி!

அவள் சுவாரசியமின்றி அவரை நோக்க, ''ஒரு அம்மாவா இப்படின்னு நான் ரொம்ப ஆச்சர்யப்படுவேன்... எனக்கே வெறுப்பா இருக்கும்! ஆனா சரத் எல்லாத்தையும் தைரியமா பாறை மாதிரித் தாங்கினாரு, தெரியுமா?''

சிவசாமியின் விழிகள் தூரப் பார்வை பார்த்து கடந்த காலத்திற்குள் ஊடுருவ, நினைவுகள் பின் நோக்கிச் சென்றன.

* * *

அப்போது, சிவசாமி, சரத்தின் தந்தை ராஜேந்திரனிடம் டிரைவராக வேலை பார்த்து வந்தார்.

சரத் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ராஜேந்திரன் சென்னையில் ஒரு கிரானைட் பேக்டரி நடத்தி வந்தார். ஊரில் பல வீடுகளும், சொத்துக்களும் அவருக்கு இருந்தன.

பணம் அதிகமிருந்த நிலையோ என்னவோ, அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையே வித்தியாசமாக மாறி விட்டது.

அவனுடைய தாய் மாதவி வீட்டிலேயே இருப்பதில்லை... கிளப், நண்பர்கள் வீடு என்று ஊர் சுற்றி, பணத்தை ஊதாரியாக செலவு செய்வதுதான் அவர் பொழுது போக்கே!

சரத் வளர்ந்ததே, ஒரு சமையல்காரம்மாவிடம் தான் என்று ஆகிப் போனது.

மேல் தட்டு வர்க்கத்தின் பழக்க வழக்கங்களில் தாய் ஒரு வழியில் பயணிக்க, தந்தை தொழில் தொழில் என்று முழு மூச்சாய் அதிலேயே ஆழ்ந்து போனார்.

அந்த நேரத்தில், கணவரின் செகரட்டரியுடன் மாதவிக்கு தவறான தொடர்பு ஏற்பட்டு விட, அதை அறிந்த ராஜேந்திரன் உடைந்து போனார்.

ஒரு கட்டத்தில் மனைவியின் போக்கு பிடிக்காமல் போதையின் பிடியில் தடம் மாறிய ராஜேந்திரன், போதைக்கு நிரந்தர அடிமையாகவே மாறிப் போனார்.

எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் அவரைக் காப்பாற்ற முடியாமல் போனபோது, சரத் பள்ளி இறுதி வகுப்பில் இருந்தான்.

பிறகு, மாதவியும் பாதி சொத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு தன் காதலனுடனேயே சென்று விட, சரத் மெரிட்டில் மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்ந்தான்.

பிறகு படிப்பு முடிந்ததும், தன் நண்பர்களுடைய உதவியுடன் கிரானைட் பேக்டரியை விற்று, அதன் மூலம் வந்த பணத்தில் இங்கு ஒரு மருத்துவமனையைத் தொடங்கினான்.

சரத்துடைய பால்ய காலத்து நெருங்கிய நண்பன் ரமேஷின் சொந்த ஊர் இது!

அவன் சென்னையில் போலீஸ் ஆபீசராக இருப்பதால், தன்னுடைய எஸ்டேட்டையும் சரத்திடமே விற்று விட்டான்.

தன் நண்பன் சென்னையிலிருந்து தள்ளியிருக்க விரும்பியதையும், அவனுக்கு ஒரு மனமாற்றம் தேவை என்பதையும் உணர்ந்தவன், அவனே முன்னின்று எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டான்.

தன் தந்தையின் பெயரில் சரத் ஆரம்பித்த மருத்துவ மனை, இன்று வெற்றிகரமாக செயல்பட்டு வருகிறது.

அதற்குப் பிறகு, இன்று வரை அவன் தன் தாயைப் பார்க்கவே இல்லை!

எஸ்டேட்டை நம்பிக்கையான பழைய ஊழியர்களே கவனித்துக் கொள்ள, வாழ்க்கையில் ஏதாவது சாதிக்க வேண்டுமென்ற உத்வேகம் அவனிடம்!

அதனாலேயே, எல்லா வசதிகளும் நிறைந்த அந்த மருத்துவமனையை, அந்த மலையில் உருவாக்கியிருந்தான் அவன்.

அங்கு, ஏழைகளுக்கு என்று இலவச மருத்துவ சேவையும் செய்து வந்தான்.

தன் வாழ்க்கையில் புரட்டப்பட்ட அந்த இருண்ட பக்கங்களை அவன் மறக்கவே விரும்பினான்... அதன் விளைவே, இன்று தலை சிறந்த இதய நோய் நிபுணராக இருக்கிறான்.

சென்னை, பல கசப்பான நிகழ்வுகளைப் பரிசளித்த தாலோ என்னவோ, விடுமுறை நாட்களை நண்பனுடன் மகிழ்வுடன் கழித்த இந்த எஸ்டேட்டும் மலைக் கிராமுமே, அவன் எதிர்கால வாழ்க்கையாகிப் போனது.

அவன் இப்போது எதையுமே நினைப்பதில்லை... மருத்துவ சேவையே அவன் முழு மூச்சாய்ப் போக, நோயாளிகளே உலகமாகிப் போயினர்!

அப்போதுதான்... அங்கு வந்த அன்பாலயத்தை துவங்கியிருந்த வேதலிங்கத்தின் நட்பும் அவனுக்குக் கிடைத்தது.

அதனாலேயே மாதம் ஒரு முறை இங்கு வந்து எல்லோரையும் பரிசோதித்து இலவச மருத்துவ சேவையும் செய்து வருகிறான்.

சென்ற வருடம், சிவசாமியும் வத்சலாவும் இங்கு அவனைத் தேடி வர, அன்பாலயத்தில் அவர்களை சேர்த்து விட்டதும் அவன்தான்!

அவர்களுடைய குழந்தையில்லா ஏக்கத்தையும் உணர்வுகளையும் புரிந்து தங்களிடம் டிரைவராக இருந்தவர்தானே என்று எண்ணாமல், அம்மா அப்பா என்று அழைத்து, இன்று வரையிலும் பிரியமாக நடத்துபவன்!

சரத்தை பற்றிக் கூறி முடித்தபோது, அவர் முகம் கனிந்து, விழியோரங்கள் கசிந்திருந்தன.

சஞ்சுவுக்குள் புதிதாய் ஒரு விநோத உணர்வு!

அவனை ஆளுமையும் கர்வமும் நிறைந்தவனாகக் கற்பனை செய்திருந்த இதயத்திற்குள், பலவித எண்ணத் தளும்பல்கள்!

ஆனால் எல்லா எண்ணங்களும், நீர்க் குமிழிகளாய் ஜனித்த வேகத்திலேயே மடிந்தன... கம்பீரமாக உள்ளே நுழைந்த சரத்தைக் கண்டதும்!

"என்னப்பா... அரட்டை அரங்கமா? உங்களோட நானும் ஜாயின் பண்ணிக்கலாமா?" இயல்பாகக் கேட்டபடி வந்து அவரருகில் அமர்ந்தான்.

எப்போதுமே டாக்டர் கோட்டுடனே அவனைப் பார்த்திருந்தவளுக்கு, இன்று ஜீன்சும் டி சர்ட்டுமாய் ஆண்மையின் மொத்த உருவமாய், சரத் வித்தியாசமாய்த் தோன்றினான்.

''வாங்க டாக்டர்! உங்களைப் பத்தித்தான் சிவசாமி இவ்வளவு நேரம் பேசிட்டிருந்தாரு'' திருமலைதான் கூறினார்.

''ப்ச்... என்னைப் பத்தி பேசி ஏம்ப்பா எல்லாரையும் போரடிக்கறீங்க? எப்பவுமே நம்ம பேச்சை ரசிக்கறவங்க கிட்டேதான் பேசணும்... விரும்பாதவங்க கிட்ட பேசி தொந்தரவு செய்யக்கூடாது... ஓ.கே... டேக் கேர் சார்... நான் வரேன்ப்பா!''

அவள் ஒருத்தி அங்கிருப்பதையே உணராதவன் போல, இருவரிடமும் விடைபெற்றுக் கிளம்பினான் அவன்.

அவளுக்குத்தான் என்னவோ போல்... அவனை அளவுக்கதிகமாகவே காயப்படுத்தி விட்டது புரிவதாய்!

ஆரோகணமாய் இருந்த அவன் வாழ்வில், புரியாத சுதி விலகல் ஏனென்று மட்டும் புரியவில்லை!

தர்ம சங்கடத்துடன் எழுந்து பின்புறம் சென்றபோது, திடீரென்று தான் சாய்ந்து கொள்ள ஆதரவாய், ஒரு தோள் வேண்டும் போல்!

அவளுடைய பொன் வண்டு விழிகளில், சிறு குழப்பமும், பெரும் சஞ்சலமும்!

மறுநாள் மாலையில், தோட்டத்தில் ஓய்வாக அமர்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் சஞ்சனா.

சரத்தின் வாழ்க்கை, அவளுக்குள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அத்தனை சோகங்களைக் கடந்த பிறகும், அவனிடம் இவ்வளவு மனமுதிர்ச்சியும், பக்குவமும் வந்திருப்பது, பெரும் பிரமிப்பாய்!

வாழ்க்கையில் அவன் சந்தித்த போராட்டங்களும், வேதனைகளுமே இந்த அளவு அவனை செதுக்கியிருப்பதும் புரிவதாய்!

திடீரென்று கேட்ட குரலில், அவளுடைய எண்ண அலைகள் சிதைந்தன.

''சஞ்சு... என்னம்மா தனியா இங்கே வந்து உக்காந்திருக்கே?'' என்றபடி அருகில் வந்து அமர்ந்தனர் விமலாவும் ருக்மணியும்!

''ம்... ஒண்ணுமில்லைம்மா! மத்தவங்கெல்லாம் எங்கே?''

''அவங்கள்லாம் பேசிட்டிருக்காங்க... நீ தனியா இருக்கறதைப் பாத்ததுமே நாங்க ரெண்டு பேரும் இங்கே வந்துட்டோம்...''

''ஓ! நீங்க எந்த ஊரு விமலாம்மா! இங்கே எப்படி வந்தீங்க?'' அக்கறையுடன் விசாரித்தாள்.

''எனக்கு சொந்த ஊரு திருநெல்வேலிம்மா! டீச்சரா இருந்தேன்...

''மூணு பசங்க... சின்ன வயசுலயே கணவர் இறந்ததும் அவங்களை ரொம்பக் கண்டிப்பா வளர்த்தேன்... இப்ப எல்லாருமே வெளி நாட்டுல, வெளி மாநிலங்கள்லே இருக்காங்க... எனக்குத் தான் அங்கே போய் இருக்கப் பிடிக்கலை... இங்கே வந்திட்டேன்'' ஒரு பெருமூச்சுடன் முடித்தார்.

''கவலைப்படாதீங்க விமலாம்மா! உங்களுக்கு உறவா இவங்க எல்லாரும் இருக்காங்க... என்னை வேணா உங்க பொண்ணா நினைச்சிக்கங்க! எது வேணும்னாலும் என் கிட்ட சொல்லுங்க!'' ஆதரவாக மொழிந்தாள்.

உடனே அவர் விழிகள் பனித்தன... ''எனக்கு தையல்லே ரொம்ப இன்ட்ரெஸ்ட்! கொஞ்சம் துணி, எம்பிராய்டரி நூல் இதெல்லாம் வேணும்! டவுனுக்குப் போனாத்தான் எல்லாம் கிடைக்கும்!'' சிறு வருத்தம் தொனித்தது அவர் குரலில்!

''விமலாம்மா! நான் இந்த வீக் எண்ட் டவுனுக்குப் போகலாமின்னு இருக்கேன்... உங்க எல்லாருக்கும் தேவையானதெல்லாம் ஒரு லிஸ்ட் போட்டுத் தாங்க... வாங்கிட்டு வந்திடறேன்! ருக்மணிம்மா... உங்களுக்கு?''

''எனக்கு கூடை பின்னுற ஒயர், குரோஷா ஊசி உல்லன் எல்லாம் வேணும் சஞ்சு! ஆமாம்... என் கதையைக் கேக்க மாட்டியா?'' ஆதங்கத்துடன் கேட்டார்.

''ருக்மணியம்மா! என்கிட்டே சொல்றதாலே உங்களுக்கு மன நிம்மதி கிடைக்கும்னா சொல்லுங்க!'' சிறு முறுவலுடன் பகர்ந்தாள்.

உடனே ருக்மணியின் விழிகள் தூரப் பார்வை பார்த்தன. ''நான் என் மகனை நல்லாத்தான் வளர்த்தேன்... புருஷன் இல்லாம கஷ்டப்பட்டு வளத்ததாலே அவன் மேல ரொம்ப பாசம்!

''அவனுக்கு கல்யாணம் முடிச்சி வைச்சதுமே என்னவோ தனிமைப்படுத்தப்பட்ட மாதிரி ஒரு உணர்வு! அந்தப் பொண்ணுக்கும் எனக்கும் ஒத்துப் போகலை!

''அதான் என் மகன் என்னை இங்கே கொண்டு வந்து சேத்துட்டான்... வருஷம் ஒரு தடவை அவன் மட்டும் இங்கே வந்து என்னைப் பாத்துட்டுப் போவான்! அவ்வளவு தான் என் கதை!'' சோகமாக முடித்தார்.

சஞ்சுவுக்கு எதுவோ புரிவது போல்!

''ருக்மணியம்மா! நான் ஒண்ணு சொன்னா தப்பா எடுத்துக்க மாட்டீங்களே...? உங்களுக்கு நம்ம மகனை, வரப் போற மருமக நம்மகிட்டருந்து பிரிச்சிடுவாளோன்ற பயம் ஆழ்மனசில இருந்திருக்கு... அதான் இந்த மாதிரி நடந்துடுச்சி...'' மெதுவாக ஆரம்பித்தாள்.

''நீ என்ன சொல்றே சஞ்சு? எனக்குப் புரியலை?''

''ருக்மணிம்மா! ஒரு சின்ன செடிய எடுத்து இன்னொரு இடத்துல நட்டுப் பாருங்க... உடனே வாடிடும்! தன்னோட தாய் நிலத்திலிருந்து வேற மண்ணுக்கு இடம் பெயர்ந்த வாட்டம் அது! ஆனா கொஞ்ச நாளிலே சரியாயிடும்!

''ஒரு சின்ன செடிக்கே இந்த நிலைன்றப்ப, ஒரு பெண்ணுக்கு எப்படி இருக்கும்? தான் இருக்கிற இடம்

சுற்றம், உறவுகள் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு புலம் பெயர்ந்து அவ வரும்போது அவளை இயல்பா இருக்க விடணும்! அவளோட குத்தம் குறைகளோட, நம்மள்லே ஒருத்தரா ஏத்துக்கணும்!

''அப்படி செஞ்சு பாருங்க... அவ தன் அன்பால எல்லாரையும் வசப்படுத்திடுவா... நிறைய சாதிப்பா!

''ஆனா அவளுக்குன்னு எந்த சுய சிந்தனையும் இருக்கக் கூடாது! மாமியாருக்கு அடி பணிஞ்சு போகணும்... நாத்தனாருக்குப் பிடிச்ச மாதிரி மாறணும்... மாமனார் சொல்றதைத் தான் கேட்டு நடக்கணும்கிறப்ப தான், அவ தன் சுயத்தை தொலைச்சிடறா!

''அவளோட இயல்பு, நல்ல குணங்கள், எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாமே மாறிப் போகுது! எனக்குத் தெரிஞ்சு, இது கூட உங்க மருமக போக்குக்கு ஒரு காரணமா இருந்திருக்கலாம்!

''அதிகாரத்துல ஆளுமை செலுத்தறதைவிட பாசத்தால அடிச்சிப் பாருங்க... ஒரு நாள் இல்லேன்னா ஒரு நாள் அவங்க மாறுவாங்க!''

அவள் முடித்தவுடன் அங்கு சிறு அமைதி நிலவ, ருக்மணியின் கண்கள் கண்ணீர் மழை பொழிய, உதடுகள் சுய பச்சாதாபத்திலும் வேதனையிலும் நடுங்கின.

எல்லாவற்றையும் ஒரு மரத்திற்குப் பின்னாலிருந்து கேட்டிருந்த ஒரு கம்பீர உருவம், சப்தமின்றி தன் வலிய பாதம் பதித்து நடந்து வெளியே சென்றதை, மூவருமே அறியவில்லை.

* * *

மறுநாளே, எல்லோரிடமும் அவரவர் தேவைகளைக் கேட்டு எழுதி வைத்துக் கொண்டாள் சஞ்சனா.

அகிலாவின் மூலமாக எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்த வேதலிங்கத்திற்கோ மிகவும் சந்தோஷம்... அவளுடைய ஈடுபாடும், அன்பாலயத்து முதியவர்களின் உற்சாக முகங்களும் அவருள் பெரும் திருப்தியை ஏற்படுத்துவதாய்!

உள்ளூரப் பெரும் நிம்மதியும் நிறைவுமாய் அன்றிலிருந்து உறங்க ஆரம்பித்தார் வேதலிங்கம்!

அந்த வார இறுதியில் ஞாயிறன்று காலையில், அனைவரும் அளித்திருந்த பெரிய லிஸ்ட்டுடன் தயாராகிக் காத்திருந்தாள் சஞ்சனா.

வேன் டிரைவர் தியாகு, ஞாயிறென்பதால் தாமதமாகத் தான் வருவாரென்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

காத்திருந்த நேரத்தில், வேதலிங்கத்துடன் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தபோதுதான், அவர் மனம் கனிந்து தன் நன்றியைத் தெரிவித்தார்.

''சஞ்சும்மா! இந்த அன்பாலயத்தை நீ தான் ஏத்து நடத்தணும்னு நான் கேட்டப்ப முதல்லே நீ மறுத்தே!

நான் கூட ரொம்ப பயந்தேன்... உன்னால முடியாதோ... உனக்கு இன்ட்ரெஸ்ட் இல்லையோன்னு!

''எனக்குப் பிறகும் இந்த இல்லம் சிறப்பா நடக்கணும்னு ஆசைப்பட்டேன். திடீர்னு எனக்கு ஏதாவது ஒண்ணுன்னா, இதை நிர்வகிக்க ஒருவர் வேணுமே... அதான் யோசிச்சி சரத் கிட்டே கலந்து பேசி உன்னை வரவழைச்சேன்!

''நல்லவேளை, உனக்கு இந்த இடம், இந்த அன்பான மனிதர்கள் எல்லாரையும் ரொம்பப் பிடிச்சிருச்சி! இப்பப் பாரு... என்னை விட நீ இதிலே இன்னும் அதிகமா இன்வால்வ் ஆயிட்டே!

''இவ்வளவு காலமா நான் செய்யாததெல்லாம் நீ செஞ்சிருக்கே! அன்பாலயத்துல நிறைய மாற்றங்கள்! ஆனா எல்லாமே வரவேற்கத் தகுந்த மாற்றங்கள்! இனி எனக்குக் கவலையில்லை!'' பெருமையுடன் முடித்தார்.

''அங்கிள்... ஒரு வேளை நான் மறுத்திட்டுப் போயிருந்தா, இந்தப் பொறுப்பை யார்கிட்டே ஒப்படைச்சிருப்பீங்க?'' ஆர்வத்துடன் வினவினாள்.

''நம்ம சரத் தம்பி கிட்டதான் சஞ்சும்மா! இதுக்கு அவரை விடப் பொருத்தமானவங்க வேற யார் இருக்க முடியும்? அவர்கிட்டே முதல்லே கலந்தாலோசிச்ச பிறகு தான், உன்னையே வரவழைச்சேன்...''

அவர் முடிக்கும்போதே ஒரு கம்பீரக் குரல் இடையிட்டது.

''மே ஐ கமின் அங்கிள்? பர்சனலா ஏதாவது பேசிட்டிருந்தீங்கன்னா, நான் கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி வரேன்!'' சரத் தான் அறை வாசலில் நின்றிருந்தான்.

''வாங்க... ஒண்ணும் பர்சனல் இல்லை... உங்களுக்குத் தெரியாததா? நம்ம அன்பாலயத்தைப் பத்தி தான் பேசிட்டிருந்தோம்!''

வேதலிங்கம் அவனை வரவேற்க, சட்டென்று எழுந்தாள் சஞ்சனா.

''ஏன்... நீங்க உக்காருங்க! நான் சும்மா பிளட் பிரஷர் செக் பண்ணத்தான் வந்தேன்!'' இயல்பாகக் கூறிய சரத், அவரைப் பரிசோதிக்க ஆரம்பித்தான்.

''அங்கிள்! நான் போய் தியாகு வந்தாச்சான்னு பாக்கறேன்...'' என்று திரும்பியவளை அவன் குரல் தடுத்தது.

''அங்கிள்! இப்பதான் தியாகு போன் பண்ணினதா மேனேஜர் சொன்னாரு! பாத் ரூமிலே கீழே விழுந்து அவருக்கு கால் ஸ்ப்ரெய்ன் ஆயிடுச்சோம்! ரெண்டு மூணு நாள் லீவு கேட்டாராம்! உங்ககிட்டே கேட்டுட்டு சொல்றேன்னாரு!''

''அடக் கடவுளே... பாவம் அவன்... லீவு எடுத்துக் கட்டும்! சஞ்சு... நீ அடுத்த வாரம் டவுனுக்குப் போகலாம்மா!'' என்றார் வேதலிங்கம்.

''என்ன அங்கிள்! ஏதாவது முக்கியமான வேலையா? நான் இப்ப டவுனுக்குத் தான் போறேன்... ஒருத்தரைப் பாக்கணும்! பாத்துட்டா நான் ஃப்ரீ தான்!''

''இல்லைப்பா! சஞ்சு நம்ம மக்கள் கிட்டே அவங்கவங்களுக்கு என்ன பிடிக்கும்... என்ன ஹாபீஸ்னு எல்லாம் கேட்டிருக்கா! மெழுகுவர்த்தி, ஊதுபத்தி, பினாயில் தயாரிக்கறதுன்னு சுய தொழில் செஞ்சு எல்லாரும் தான் சிறுவாடு சேத்திருக்காங்களே...''

''ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு விருப்பத்தைச் சொல்லியிருக்காங்க... அதான் அவங்களுக்கு வேண்டியதை

வாங்கிட்டு வந்து தரேன்னு பெரிய லிஸ்டோட சஞ்சு காத்திட்டிருந்தா! இன்னிக்குப் பாத்து தியாகுவுக்கு இப்படி ஆயிடுச்சி! உங்களுக்கு ஏன் சிரமம்?''

''அதெல்லாம் ஒண்ணும் சிரமம் இல்லை அங்கிள்! எடுத்த காரியத்தை உடனே முடிக்கணும்! நான் இன்னோவாவிலதான் போறேன்... சில சர்ஜிகல் இன்ஸ்ட்ரூமெண்ட்ஸ் வாங்கணும்! அவங்களையும் வரச் சொல்லுங்க!

''இல்லை அங்கிள்... வேண்டாம்! நான் அடுத்த வாரமே போய்க்கிறேன்!'' அவள் பதட்டத்துடன் வேகமாக மறுத்தாள்.

ஏனோ அதைக் கண்டதும், அவனுக்குள் ரகசிய சிரிப்பொன்று ஊற்றாய்ப் பொங்கியது.

''என்ன அங்கிள்? உங்க மருமகளை பெரிய வீராங்கனைன்னு நினைச்சேன்! என் கூட டவுன் வரைக்கும் தனியா வரதுக்கே இப்படி பயப்படறாங்க! அவங்களை ஏதும் செஞ்சிட மாட்டேன்... பத்திரமா கொண்டு வந்து விட்டுடுவேன்னு சொல்லுங்க'' குறும்புடன் பகர்ந்தான்.

''நான் ஒண்ணும் யாருக்கும் பயப்படலை அங்கிள்! எனக்கும் சில தற்காப்புக் கலைகள் தெரியும்... டேக்வாண்டோ படிச்சிருக்கேன்!''

சிறு கோபத்துடன் மொழிந்தவளை, ஓரக் கண்ணால் ஏறிட்டவனுடைய உதட்டோரங்கள் மௌனச் சிரிப்பில் துடித்தன.

தான் எதிர்பார்த்த பதில் கிடைத்துவிட்ட திருப்தி தெரிந்தது அதில்!

''அப்புறம் என்ன? சரத்தோட போயிட்டு வா சஞ்சு! என்ன வேணுமோ அதை எல்லாம் வாங்கிட்டு வந்துடு!

அவளை பத்திரமா அழைச்சிட்டுப் போயிட்டு வாங்க சரத்'' முடிவாகக் கூறினார் வேதலிங்கம்.

''என்ன அங்கிள்! கராத்தே தெரிஞ்ச ஒரு வீராங்கனையை பத்திரமா அழைச்சிட்டுப் போன்னு சொல்றீங்க... நான் தான் என் உடம்பை அவங்க கிட்டருந்து பத்திரமா பாது காத்துத் திரும்ப வரணும்'' நமட்டுச் சிரிப்புடன் முடித்தான் அவன்.

மறுக்க முடியாமல் விடைபெற்று காரில் ஏறிய போதும், ஏதோ தயக்கமாய்!

ஆனால் அவனோ, எந்த உணர்வுமின்றி இயல்பாகக் காரை ஓட்ட ஆரம்பித்தான்.

சிறிது நேரப் பயணம் நிசப்தத்திலேயே கழிய, வெளியே வேகமாகக் கையசைத்தபடி பசுமையாக விரைந்து செல்லும் தேயிலைத் தோட்டத்தையே பார்த்திருந்தாள் சஞ்சு!

திடீரென்று, அவன் குரல் அவளைக் கலைத்தது.

''இந்த மௌனம் ரொம்ப சங்கடமா இருக்கு! உங்களுக்கு அப்ஜெக்ஷன் இல்லைன்னா, பாட்டு போட்டுடவா?'' ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான்.

வேகமாகத் திரும்பியவள், ''இது உங்க கார்... உங்க இஷ்டம்... நீங்க என்ன வேணா செய்யலாம்... அதை ஏன் என்கிட்டே கேக்கறீங்க?'' சுள்ளென்று மொழிந்தாள்.

''ம்... இது என் கார்... என் இஷ்டம் தான்! ஆனா உங்களை என்ன வேணா செய்ய முடியாதே... அட்ப்ரசண்ட், அந்த சுதந்திரம் எனக்கு இல்லையே!''

மெல்ல அவன் முணுமுணுத்தாலும், நாடக மேடை ரகசியமாய் வார்த்தைகள் ஸ்பஷ்டமாய் அவள் காதில் விழுந்தன.

''முதல்லே காரை நிறுத்துங்க... நான் இறங்கி பஸ் பிடுச்சிப் போய்க்கறேன்...'' சண்டைக் கோழியாய் சீறினாள் சஞ்சு.

உடனே ''சாரி... சாரி...'' என்றவன், இளையராஜா எண்பதுகளில் செதுக்கிய பாடல்கள் அடங்கிய சி.டி.யை ஓட விட்டான்.

அவளுக்கும் மிகவும் பிடித்தமான பாடல்கள் என்பதால், சினம் அடங்கி, இசையின் மாயக் கரங்களுக்குள் இனிதாய் சிறைப்பட்டுப் போனாள் சஞ்சு!

டவுனுக்குச் சென்றதுமே, தான் செல்ல வேண்டிய இடத்துக்கு முதலில் காரைச் செலுத்தினான் சரத்.

அங்கு சென்று தன்னுடைய லிஸ்ட்டை அந்த மருத்துவ உபகரணங்கள் விற்கும் கடையில் அளித்தவன், எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைக்கும்படி கூறினான்.

பிறகு அவனும் அவளுடன் கிளம்ப, ''நீங்க இங்கே உங்க வேலையைக் கவனிங்க... நான் இப்படியே மெதுவா நடந்து என் பர்ச்சேஸை முடிச்சிடுவேன்!'' சஞ்சு சிறு வீம்புடன் மொழிந்தாள்.

''இங்கே என் வேலையா... எது பேக்கிங் பண்றதா? அதெல்லாம் அவங்க பாத்துப்பாங்க... முன்னாடியே

ஆர்டர் குடுத்தாச்சு! ஸ்டாக் வந்திருக்கும்! சரி பாத்து எடுத்து வைக்கணும். அதுக்குள்ளே நாம உங்க வேலைய முடிச்சிட்டு வந்துடலாம்!''

''நீங்க யாரையோ பாக்கணும்னீங்க?'' அவனைக் கழட்டி விடும் விதமாகவே கேட்டாள்.

''யாரும் இல்லை... இங்கே ஒரு ஹோம் இருக்கு... டிஸ்ஸெபிள் சில்ரன்! அங்கே போய் கொஞ்சம் டைமை ஸ்பெண்ட் பண்ணிட்டு வருவேன்... இன்னிக்கு உங்களோட தான்!''

''இல்லை... நீங்க...''

அவள் முடிப்பதற்குள், ''நோ சாய்ஸ்... அங்கிள் உங்களை பத்திரமா கொண்டு வந்து சேர்க்கணும்னு ஆர்டர் போட்டிருக்காங்க... அதனால நௌ ஐ யம் அட் யுவர் சர்வீஸ் மேடம்!''

இடைவரை குனிஞ்சு நிமிர்ந்தவனைப் பார்த்ததும், அதுவரை அவள் தன்னைச் சுற்றிப் படர விட்டிருந்த இறுக்கம் துகள் துகளாய் சிதற, சட்டென்று சிரித்து விட்டாள்.

அந்த முதல் சிரிப்பு... சொர்க்கமே கீழிறங்கி வந்து அங்கு தீபமேற்றியது போல் ஒரு பிரகாசத்தை அவனுள் ஏற்படுத்தியது.

''ஓ! உங்களுக்கு சிரிக்கக் கூடத் தெரியுமா? 'ஸ்பீச் தெரபி' மாதிரி 'லாஃபிங் தெரபி' கிளாஸ் இருந்தா உங்களை ட்ரெயினிங்குக்கு அனுப்பணும்னு நான் நினைச்சிட்டே இருந்தேன்!''

உணர்ச்சியில்லாத குரலில் கூறியவன், விழிகள் குறுகுறுக்க, அவளையே ஊடுருவ, மீண்டும் தொட்டாற் சிணுங்கியாய் தனக்குள் சுருங்கிக் கொண்டாள் அவள்.

இருவருமாகச் சேர்ந்து கடைகளுக்குச் செல்ல, துணிகள், கூடை ஒயர்கள், உல்லன், எம்பிராய்டரி நூல்களை அவள் தேர்ந்தெடுக்க, அவன் மௌனமாக வேடிக்கை பார்த்திருந்தான்.

பிறகு புத்தகக் கடைக்குச் சென்று நோட், புத்தகங்கள், பேனா என்று தேர்ந்தெடுக்கும்போதுதான் அவளுக்கு உதவி செய்ய ஆரம்பித்தான்.

கல்கியின் பொன்னியின் செல்வனையும், வேறு சில பிரபல எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களையும் லிஸ்ட்டின்படி எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

''நீங்க 'பொன்னியின் செல்வன்' படிச்சிருக்கீங்களா?'' சரத் ஆவலுடன் விசாரித்தான்.

''ம்... ஆனா இது எனக்கில்லை..! திருமலை அங்கிளுக்கு!''

''ஓ! அதோட கலைஞரின் 'ரோமாபுரிப் பாண்டிய'னும் எடுத்துக்கங்க... ரொம்ப நல்லாருக்கும்...'' தேடி எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அவளுக்குள் சிறு வியப்பு பரவ, அப்போது அங்கு வந்த கடையின் உரிமையாளர் அவனை உற்சாகமாக வரவேற்றார்.

''வாங்க டாக்டர் சார்! போன மாசம் வந்தது... அப்புறம் வரவே இல்லையேன்னு நினைச்சிட்டே இருந்தேன்... போன தடவை நீங்க கேட்ட புத்தகத்தை எல்லாம் தனியா எடுத்து வச்சிருக்கேன்... இருங்க!'' என்றபடி உள்ளே சென்றார்.

அவர் எடுத்து வந்த புத்தகங்களைப் பார்த்தபோது பிரமிப்பாய்!

சத்குரு ஜக்கி வாசுதேவின் ஒரு புதிய புத்தகம், சுந்தர ராமசாமியின் சில புதினங்கள், பர்சனாலிடி டெவலப்மென்ட் பற்றிய சில புத்தகங்கள், அவற்றுள் இருந்தன.

அவளுடைய விழிகளில் விரவிப் பரவிய வியப்பையும், குழப்பத்தையும் படித்தவன், ''என்ன இப்படி ஒரு எக்ஸ்பிரஷன்?'' அடிக்குரலில் கேட்டான்.

அவன் தன்னை கவனித்து விட்டதை உணர்ந்து தப்பிக்க முடியாத உணர்வுடன், ''ஆன்மிகம், சோஷலிஸம், பர்சனாலிடி டெவலப்மெண்ட், இதோட சரித்திர நாவல்கள்... ஒத்துப் போகலையே... அதான்!'' தர்ம சங்கடத்துடன் கூறினாள்.

''ம்... நான் ஒரு வெர்ஸடைல் ரீடர்! எனக்கு எல்லா விதமான புத்தகங்களும் பிடிக்கும்... இது மட்டும் இல்லை... இப்பக்கூட பழைய மில்ஸ் அண்ட் பூன் படிப்பேன்... ரொமான்ஸ் கூட ரொம்பப் பிடிக்கும்.''

கண்ணோரங்கள் குறும்பில் இடுங்க அவன் கூறிய போது, ஏதோ புரியாத உணர்வுகளுடன் விழிகளைத் தழைத்தாள் அவள்.

பிறகு எல்லாவற்றையும் அடுக்கி முடித்து சரி பார்த்து எடுத்துச் சென்று காரில் வைத்தபோதுதான், பசியின் நினைவே வந்தது.

மணி இரண்டரையாகியிருக்க, உடனே ஒரு ரெஸ்டாரன்டில் காரை நிறுத்தினான் அவன்.

''இல்லை... வேண்டாம்... எனக்குப் பசிக்கலை! வீட்டுக்குப் போயிடலாம்.''

அவள் மறுக்க, ''எனக்குப் பசிக்குதுங்க! ஊருக்குப் போக ஒரு மணி நேரமாயிடும்... என்னால பசி தாங்க

முடியாது... எனக்காக... ப்ளீஸ் கம்பெனி குடுக்கக் கூடாதா?'' வேண்டுமென்றே பரிதாபமாக முகத்தை வைத்தபடி கேட்டான்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் அவனைப் பின் தொடர்ந்தபோது, இவன் என்ன என்னை ஆட்டுவிப்பதென்ற கேள்வி மனதில் முள்ளாய்!

ஓரக் கண்ணால் அவளையே அளவெடுத்தபடி வந்தவன், டேபிளில் அமர்ந்ததும் ''என்ன? இவன் ஆட்டு விக்கிறபடி எல்லாம் நாம ஏன் ஆடணும்னு தோணுதா? எரிச்சலா இருக்கா?'' ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான்.

ஒரு கணம் விதிர்த்துப் போய் நிமிர்ந்தவள், ''நீங்க என்ன சைக்யாட்ரிஸ்டா?'' கூர்மையுடன் கேட்டாள்.

''இல்லை! ஹார்ட் ஸ்பெஷலிஸ்ட்...! எப்படி... உன் இதயத்தில் உள்ளதை சரியாக் கண்டு பிடிச்சிட்டேனா?'' சிரிக்காமல் வினவினான்.

''ப்ச்! இங்கே சாப்பிடத்தானே வந்தோம்... அதை முதல்லே ஆர்டர் பண்ணுங்க! இல்லேன்னா நான் பாட்டுக்குப் போயிட்டே இருப்பேன்...''

''ஹூம்! கொஞ்சம் கூட நன்றியுணர்ச்சியே இல்லைப்பா... காரில அழைச்சிட்டு வந்து, பர்ச்சேஸுக்கு ஹெல்ப் பண்ணவங்க கிட்டே கொஞ்சம் சாந்தமாப் பேசலாம்... ப்ச்... அதெல்லாம் இங்கே எதிர்பார்க்க முடியாது போலருக்கு...''

தனக்குள் பேசுவது போல் கூறியவன், சர்வரை அழைத்து சாப்பாட்டை ஆர்டர் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

பிறகு இருவரும் மௌனமாகவே சாப்பிட, முதன் முதலாய் ஒருவிதக் குற்றவுணர்வு அவளுள் ஊடுருவுவதாய்!

அவனுடைய வார்த்தைகள், புலன்களில் உறைந்து தன் தவறை உணர்த்தின.

* * *

காரில் திரும்பி வரும்போதும் பெரும் யோசனையிலிருந்தவள், மெதுவாக அவனிடம் திரும்பினாள்.

''உங்களால எப்படி... இவ்வளவு சந்தோஷமா, உற்சாகமா இருக்க முடியுது?'' தயக்கத்துடன் வந்தது அவள் குரல்!

''ஏன்... எனக்கென்ன...? இந்த ஊரில எல்லாரும் சந்தோஷமாத்தானே இருக்காங்க... என்னை மட்டும் கேக்கறீங்க?'' சிறு கிண்டலுடன் வினவினான்!

''அதில்லை! உங்களைப் பத்தி சிவசாமி அங்கிள் எல்லாம் சொன்னாங்க... அதான்!''

சட்டென்று அவன் முகம் சுருங்கியது!

''ஓ! எல்லா மனுஷங்களுக்கும் ப்ரச்னை வரும்! அதுக்கான தீர்வும் நிச்சயமா இருக்கும்! எனக்கு வந்த சோதனைகள்தான் என்னைப் புடம் போட்டுது! தவறான பாதையில் போக விடாம, நியாயமான உன்னத சேவையில என்னை ஈடுபட வெச்சிது...

''அப்பா... ப்ச்... ப்ரச்னைகளை எதிர்க்கத் தெரியாம கோழை மாதிரி போதையில போயிட்டாங்க...! அம்மா... பெண்ணினத்துக்கே ஒரு இழுக்கைத் தேடி வச்சுட்டுப் போயிட்டாங்க!

''ஆனா... என்னால குழம்பின சேறு மாதிரி ஒரே இடத்துல தேங்கி நிற்க முடியாது! என் மூலமா நிறையப் பேர் பயன் பெறணும்... எல்லா அழுக்கையும், சோதனைகளையும் கரைச்சி அருவியாய் பொங்கி ஒரு நதி மாதிரி ஓடறதைத் தான் நான் விரும்பறேன்... அதைத் தான் செஞ்சிட்டிருக்கேன்!''

அதற்கு மேல் அவள் எதுவுமே பேசவில்லை... தனக்குள் யோசனையில் மூழ்கியபடி மௌனமாகவே வந்தாள்.

மெல்ல மெல்ல.... அவனுடைய உருவம் அவளுக்குள் விசுவரூபமெடுக்க ஆரம்பித்தது.

அவனுக்கோ... நீ பேசுவதை விட, உன் மௌனங்கள் சில நேரங்களில் அழகாய்த்தான் இருக்கின்றன என்று கூற வேண்டும் போல!

அன்பாலயத்திற்குச் சென்று கார் நின்றதுமே, அனைவரும் ஆவலுடன் வந்து சூழ்ந்து கொண்டனர்.

எல்லாப் பொருட்களையும் ஒவ்வொருவராக எடுத்துச் செல்ல, அவரவர் தேவைகளை சரி பார்த்து அளிக்க ஆரம்பித்தாள் சஞ்சு!

சரத்தும் அகிலாவும் உதவ, சீக்கிரமே அந்தப் பணி முடிந்து விட்டது.

கடைசியாக, தனக்கென வாங்கிய ''ரோமாபுரிப் பாண்டியன்'' புத்தகத்தை எடுத்தபோது தான், சரத் வாங்கிய புத்தகங்களும் சேர்ந்து வந்து விட்டது புரிந்தது.

வேத லிங்கத்திற்காக சில ஆன்மிகப் பாடல்கள் அடங்கிய சி.டி.யும், அவள் வாங்கியிருந்தாள்.

உடனே, வேதலிங்கத்தின் அறைக்கு எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சென்றபோது, இருவரும் ஏதோ சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவளைக் கண்டதும் பேச்சு நின்று விட, ''என்ன மாமா? என்னைப் பார்த்ததும் ரெண்டு பேரும் அமைதியாயிட்டீங்க? இந்த புக்ஸ் எல்லாம் சரத் சாரோடது... அதான் குடுத்திட்டுப் போகலாமின்னு வந்தேன்!'' என்றபடி அவனிடம் அளித்தாள்.

''அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை சஞ்சு! நீங்க ரெண்டு பேரும் போயிட்டு வந்ததைப் பத்தி பேசி சிரிச்சிட்டிருந்தோம்!''

''ஓ...'' சிறு முறுவலுடன் அவள் கிளம்ப, ''ஒரு நிமிஷம்'' என்று நிறுத்தினான் சரத்.

''இந்த மாதிரி பாத்துப் பாத்து செய்ய, இந்த இல்லத்துக்கு யாருமில்லையேன்னு அங்கிள் கவலைப்படுவாங்க! இப்ப அது தீர்ந்துடிச்சி... தேங்க் யூ!'' என்றான்.

''வெல்கம்... ஆனா அதுக்கு எதுக்கு நீங்க தேங்க்ஸ் சொல்றீங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?'' ஒரு விதக் கூர்மையுடன் கேட்டாள் அவள்.

''ம்... எல்லோருக்கும் பொழுது போகற மாதிரி, அவங்கவங்களுக்குப் பிடிச்ச மாதிரி பாத்துப் பாத்து எல்லாம் வாங்கிட்டு வந்து தந்திருக்கீங்களே, அதுக்குத் தான்!''

''சஞ்சும்மா! எனக்கும் நிறைய சி.டி. எல்லாம் வாங்கிட்டு வந்திருக்கே போலருக்கு... தேங்க் யூ! உன்னைப் பத்திதான் சரத் தம்பி இவ்வளவு நேரம் பேசிட்டிருந்தாரு.''

அவர் கூறியதும், அவன் என்னவெல்லாம் சொல்லியிருப்பானோவென்ற கேள்வியுடன், தன் அறைக்குச் சென்றாள் அவள்.

மாலை காபி சாப்பிடும் நேரம் என்பதால், அனைவரும் டைனிங் ஹாலில் கூடியிருந்தனர்.

யாருமில்லாத தனிமை, பல உணர்வுகளை மெல்ல உரசிப் பார்க்க... இவ்வளவு நல்லவனாக அவன் அறி முகப்படுத்தப்பட்ட பிறகும், தான் ஏன் அவனை வெறுக் கிறோமென்பது புரியாத புதிராய்!

காலையிலிருந்து சுற்றிய அலுப்பில், உறக்கம் மெல்ல வந்து அவளுடைய இமை தழுவியது.

* * *

நாட்கள் சிற்றோடையாய் பயணிக்க, ஒரு நாள் வேதலிங்கத்திடம் பேசிய சஞ்சனா, ஒரு யோசனையைக் கூறினாள்.

''மாமா! இவங்க எல்லாரும் ரொம்பப் பாவம்! இந்த பங்களா... அது விட்டா ஹாஸ்பிடல்னு எங்கேயுமே போற தில்லை! நானும் இங்கே வந்து நாலைஞ்சு மாசமாச்சு! ஏதாவது கை வேலை செய்யறது... சுயதொழில் செய்யற துன்னு அதிலேயே பிசியா இருக்காங்க... வீக் எண்டுல எங்காவது பக்கத்துல பிக்னிக் மாதிரி போயிட்டு வர லாமா?'' ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

''ஓ! நல்ல ஐடியாவா இருக்கே? இதுக்குத் தான் ஒரு யூத்ஃபுல் லேடி கூட இருக்கணும்கிறது... எங்களுக்கெல் லாம் ஏதாவது தோணிச்சா பாத்தியா?'' உற்சாகத்துடன் ஒப்புதல் தந்தார்.

''என்ன அங்கிள்... என்னவோ யூத்ஃபுல் அது இதுன்னு பேச்சு அடிபடுது... என்னைப் பத்தியா?'' கேலியாகக் கேட்டபடி உள்ளே வந்தான் சரத்.

''இல்லை சரத்... சஞ்சுவைப் பத்தி!''

''ம்... இவங்க யூத் ஃபுல்ங்கிறது சரி... ஆனா இப்படி நீங்க உற்சாகமா மாறுற மாதிரி என்ன சொன்னாங்கன்னு நான் தெரிஞ்சிக்கலாமா?''

உடனே அவர் விபரம் கூற, ''ஓ! நல்ல ஐடியா! நானும் வரேன்... எப்பன்னு மட்டும் சொல்லுங்க... அதுக்கேத் தாப்பல லீவுக்கு டேட் சரி பண்ணிடறேன்!'' என்றான்.

உடனே அவள் முகம் சுருங்கி விட, ''சஞ்சும்மா! எல்லாரும் வயசானவங்களா இருக்கறப்ப, டாக்டர் கூட வர்றதுதான் நல்லது! ஒரு பாதுகாப்பா இருக்கும்... நானும் இங்கே நிம்மதியா இருப்பேன்...'' உறுதியுடன் முடித்து விட்டார் வேதலிங்கம்!

அவரை மீற முடியாமல் மௌனத் தயக்கத்துடன் தலையசைத்தவளின் உணர்வுகள் புரிய, சரத்திற்குள் புயலொன்று மையம் கொண்டது!

பிரிந்த ரேகைகளாய்... இருவரும் ஒரே ஊரில், வெவ் வேறு எண்ணங்களுடன் தனித்திருப்பது புரிவதாய்!

அந்த வார இறுதியிலேயே அனைவரும் கிளம்பி தென்குமரதாவிற்குச் சென்றனர்.

சிலர் உடல்நிலை காரணமாக வர மறுத்து விட, அன்பால யத்து வேனும், சரத்தின் காருமே போதுமானதாக இருந்தன.

சுற்றிலும் மலைகள் சூழ்ந்த வயல்களும், சிற்றோடை களும் அனைவரையும் இதமாய்க் கவர்ந்தன.

அங்கிருந்த கோ - ஆபரேடிவ் சொசைட்டி விருந்தினர் மாளிகையிலேயே அனைவரும் தங்க, அழகிய மலை கிராமமாய் ஓய்வெடுக்க சிறந்த இடமாய் இருந்தது அந்த இடம்!

சரத்துடன், உதவிக்கு ஒரு நர்ஸும் வந்திருந்தாள்.

மதியம் சாப்பிட்டு ஓய்வெடுத்த பிறகு, மாலையில் அனைவரும் வயல் வெளியை ஆவலுடன் சுற்றிப் பார்த் தனர்.

மெலிதாய் சிறு பெண்ணின் செல்லச் சினுங்கலோடு சலசலத்த ஓடை, அனைவரின் இதயத்தையும் ரம்யமாய் அள்ளியது.

வயதானவர்கள் அனைவரும் இயற்கையை ரசித்தபடி மெதுவாகச் சுற்றிவர, சஞ்சனாவும் அந்த இடத்தின் அழகை மெதுவாக விழிகளால் பருகியபடி உற்சாகமாக நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று ஒரு ஆழ்ந்த குரல் அவளை இடை மறித்தது... ''என்ன ஆச்சர்யமா இருக்கு? ஒரு பனிப்பாறை உருக ஆரம்பிச்சிருக்கு போல... வேற இடம் வந்தவுடனே இறுக்கமெல்லாம் போய் முகத்தில் சின்னக் குழந்தை மாதிரி ஒரு உற்சாகம் தெரியுது!''

ஏளனமும் வியப்புமாக வந்த குரலில் கலைந்து திரும் பியவள், சரத்தைக் கண்டதும், சட்டென்று இறுகிப் போனாள்.

ஒரு நொடியில் முகம் மாறி தனக்குள்ளேயே சுருங்கிக் கொண்டவளைப் பார்த்தால், அவனுக்கும் யோசனையாய்!

''ஏன் சஞ்சு என்னைப் பாத்தா பிடிக்கலையா...? இல்லை... பயமாருக்கா? ஏன் இப்படி விலகி விலகி ஓடறே? உனக் குள்ளேயே சுருங்கிக்கறே! எல்லார் கிட்டயும் இயல்பா இருக்கற நீ என் கிட்டே மட்டும் தான் முரண்படுற மாதிரித் தோணுது! அது ஏன்னு நான் தெரிஞ்சிக்கலாமா?'' உலர்ந்த குரலில் கேட்டான்.

''ம்... எனக்கு ஆண்களை அவ்வளவா பிடிக்காது!'' சுள்ளென்று வந்தது பதில்!

''அப்படியா? நம்ப முடியலையே! அங்கிள், திருமலை அங்கிள், சிவசாமி அப்பா எல்லாரும் ஆம்பிளைங்க தானே! அவங்க கிட்டே எல்லாம் அன்பாத் தானே இருக்கே!''

''அது... அது என் இஷ்டம்!'' முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்றவளை, வேகமாகப் பற்றித் திருப்பியது ஒரு இரும்புக் கரம்!

''எனக்கு உண்மையான பதில் தெரியணும் பெண்ணே! அதைத் தெரிஞ்சுக்கத்தான் கேக்கறேன்! ஒரு வேளை... என் கம்பீரத்துலயும், சார்மிலேயும் உன்னையறியாம ஈர்க்கப்பட்டுடுவோம்னு பயமாயிருக்கா?'' குறும்புடன் கேட்டான்.

''நிச்சயமா இல்லை... ஆண்கள்... கல்யாணம்... இதெல் லாம் வெறுப்பா இருக்கு!''

''ஏன்...?''

''ப்ளீஸ்... என் கையை முதல்லே விடறீங்களா? உங் களுக்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் எனக் கில்லை!''

முகத்திலறைந்தாற்போல் கூறிவிட்டு, தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டு ஓடியவளையே, சிறு கோபமும் பெரும் யோசனையுமாய்த் தொடர்ந்தன அவன் விழிகள்!

திடீரென்று, அந்த ஏகாந்தம் கலைக்கப்பட்டது!

''சரத்! உங்க ரெண்டு பேருக்குள்ளே என்ன ப்ரச்னை? ஏதோ வாக்குவாதம் போலத் தெரிஞ்சுது... என்னன்னு நாங்க தெரிஞ்சுக்கலாமாப்பா?''

பரிவுடன் கேட்டபடி அருகில் வந்த சிவசாமி, வத்சலா இருவரின் முகங்களிலும் கனமான சோக ரேகைகள்!

''ஒண்ணுமில்லைப்பா! நான்... எனக்கு... ப்ச் வேண்டாம்... விட்டுடலாமே!'' சிறு சோர்வுடன் பதிலளித்தான் சரத்.

''நான் என் மனசில பட்டதை சொல்லவா? நீ சஞ்சுவை விரும்பறே... அப்படித்தானே?'' மெதுவாகக் கேட்டார் வத்சலா.

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவனுக்குள், தான் என்ன மனதிலிருக்கும் காதலை எல்லோருக்கும் தெரியும்படி முகத்தில் ஒட்டிக் கொண்டா அலைகிறோமென்ற சஞ்சலமும், கூச்சமும்!

''நான்... ம்... நீங்க யூகிச்சது சரிதான்!''

ஆழ்ந்த குரலில் கூறிவிட்டு அவன் வேகமாக விலகிச் செல்ல, மறு கணமே இருவரின் முகமும் மலர்ந்தன.

* * *

அன்றிரவே இது பற்றி அகிலாவிடம் பேச முடிவு செய்தனர்.

ஏனோ சஞ்சனாவிற்கு அன்று உறக்கமே வரவில்லை!

சரத்தின் கேள்விகளும், ஸ்பரிசமும் அவளுக்குள் ளிருந்த பெண்மையை உயிர்ப்பித்து, பெரும் சலனத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

மெதுவாகத் தோட்டத்தில் இறங்கி நடந்தபோது வானத்து நட்சத்திரங்களும், அழகு ராணியாய் மேகப் பணியாளர்களின் நடுவே ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருந்த நிலவு அரசியும் மட்டுமே, அவளுக்குத் துணையிருந்தனர்.

இதயம், இறந்த காலத்திற்குள் வேகமாய் ஊடுருவ, உடனே அதை விலக்கி தலையைக் குலுக்கி அருகிலிருந்த கார்டன் பெஞ்சில் அமர்ந்தாள்.

தேகம் சில்லென்று சிலிர்க்க, உணர்வுகள் அம்பாய் நெஞ்சுக்குள் ஊடுருவித் தைத்தன.

திடீரென்று ஏதோ ஒரு அதிர்வு தெரியத் திரும்பினால், அருகில் அமர்ந்திருந்தான் சரத்!

பதறி எழுந்தால், சுலபமாக அவள் கையைப் பற்றி இழுத்து, ஆண்மையின் வலிமையுடன் மீண்டும் அமர வைத்தான்.

''டாக்டர்! உங்களை ஒரு ஜென்டில்மேன்னு நினைச்சேன்... இப்படி ராத்திரி நேரத்துல தனியா இருக்கற ஒரு பெண் கிட்டே வம்பு பண்ற ஒரு தரம் தாழ்ந்தவரா, நிச்சயமா எதிர்பார்க்கலை!'' படபடவென்று பொரிந்தாள்.

''தேங்க் யூ!'' அவள் கரத்தை விடாமலே இறுகப் பற்றியபடி சிறு முறுவலுடன் பகர்ந்தான் அவன்.

''எதுக்கு தேங்க்ஸ்... சொல்றீங்க...?''

அடிக் குரலில் அவள் சீற, ''ம்... என்னை ஒரு ஜென்டில் மேன்னு நினைச்சேன்னு சொன்னியே அதுக்கு!... தரம் தாழ்ந்தவரா எதிர்பார்க்கலைன்னு முடிச்சியே... அதுக்கும் தான்!'' அழுத்தமாக வந்தது பதில்!

விழிகள் நெருப்புத் துண்டுகளைப் பிரதிபலிக்க, ஒரு பத்தினிப் பெண்ணாய் அவள் வெகுண்டு நின்றிருந்த தோற்றம், அவன் மனதில் ஆழப் பதிவதாய்!

''ஏன் இப்படி என்னைத் தொந்தரவு செய்யறீங்க?'' குமுறலுடன் வினவினாள்.

''ம்... ஏன்னு உனக்குத் தெரியலையா? எனக்கு உன்னை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு... வாழ்நாள் முழுக்க என் துணையா நீ வரணும்னு நான் நினைக்கிறேன்!'' மென் குரலில் நிறுத்தினான்.

''நோ... என்னால யாரையும் கல்யாணம் செஞ்சுக்க முடியாது... நீங்க சொல்ற மாதிரி நினைச்சிப் பாக்கவும் முடியாது!'' சட்டென்று பொங்கிய ஆத்திரத்துடன் கத்தினாள்.

''அதான் ஏன்னு கேக்கறேன்...'' அவனும் குரலை உயர்த்தி விட்டான்.

''ஏன்னா... ஏன்னா.. எனக்கு ஏற்கெனவே கல்யாண மாயிடுச்சி! நான் ஒரு விதவை!'' கூறிவிட்டு மடங்கி அமர்ந்து அழ ஆரம்பித்தாள் அவள்.

அவன் விழிகள், கூர்மையுடன் அவளையே ஊடுருவின.

உணர்வுகளோ... உச்சஸ்தாயியில் கூக்குரலிட்டுக் கலங்கின!

பிறகு, மெல்ல அவளருகில் சென்று அவளைத் தனக்குள் ஏந்தி, ஆறுதல் சொல்ல ஆரம்பித்தபோதுதான், அவளுக்கு சுய உணர்வே வந்தது.

தன்னையறியாமல் அவனுடைய வலிய மார்பில் புதைத்து, தனது சோகங்களைக் கரைக்க ஆரம்பித்தவள், விதிர்த்து விலகியபோதுதான் அந்த வார்த்தைகளை உதிர்த்தான் அவன்.

''எனக்கு எல்லாமே தெரியும் சஞ்சு!'' அவன் கூறியதும், உறைந்து சிலையாய் சமைந்து நின்று விட்டாள் அவள்.

நம்ப இயலா வியப்பும், ஆராய்ச்சியும் விழிகளில் ஒளிர நின்றிருந்தவளை, மெதுவாக அமர வைத்தான் அவன்.

என் ஆதியும் அந்தமும் நீயென்று அவளிடம் மௌனமாய் பேசியது இதயம்!

ஆனால், ஒரு வித அமைதியுடன், அவளிடம் பேச ஆரம்பித்தான்.

''எனக்கு எப்படித் தெரியும்னு தானே யோசிக்கறே? உன்னைப் பாத்து என் மனசைப் பறி கொடுத்தவுடனே, நான் வேதலிங்கம் அங்கிள் கிட்ட தான் முதல்லே என் நேசத்தை சொன்னேன்!''

''என்ன?'' பதறி எழுந்தாள் அவள்.

''ஆமாம்! அன்னிக்கி தான் உன்னோட பூர்வ கதையை அங்கிள் சொன்னாங்க! அதுக்கப்புறம் என் நேசம் இன்னும் அதிகமாயிடுச்சி!''

''நோ...'' பலமாய் வீறிட்டவள், வேகமாக உள்ளே ஓடித் தன் அறைக்குள் நுழைந்து படுக்கையில் சாய்ந்து அழ ஆரம்பித்தாள்.

அதே நேரம், மற்றொரு அறையில் பல கேள்விகளுடன் அகிலாவின் முன் சரம் கோர்த்து அமர்ந்திருந்தனர்... அன் பாலயத்தின் அன்பு நெஞ்சங்கள்!

அகிலா, சஞ்சுவுடைய வாழ்வின் இருண்ட பக்கங்களைக் கண்ணீருடன் புரட்டத் துவங்கினார்.

நான்கு வருடங்கள்... பின்னோக்கிப் பயணித்த பயணம், சஞ்சனா ப்ளஸ் 2 முடித்து விடுமுறையில் இருந்த தருணத்தில் நின்றது.

அந்த விடுமுறையில், சஞ்சனாவின் தந்தை தண்ட பாணி, குடும்பத்துடன் தன் அக்காவின் வீட்டிற்குச் செல்லத் திட்டமிட்டிருந்தார்.

மூவரும் அங்கு கோயம்புத்தூருக்குப் போன பிறகு தான் தெரிந்தது... அந்த வீடே திருமணக் களையுடன் இருந்தது.

சஞ்சனா வியப்புடன் விசாரித்தபோதுதான், அந்த உண்மையையே கூறினார் தண்டபாணி!

மறுநாளே அவளுக்கும், அவளுடைய அத்தை சகுந்த லாவின் மகன் ரகுவிற்கும் நிச்சயதார்த்தம் நடக்க விருப் பதை அறிந்தபோது, துடித்துப் போனாள் அவள்.

எவ்வளவு மறுத்தாலும் பயனில்லை என்ற போதுதான், தன் அத்தையின் கணவர் வேதலிங்கத்திடம் சரணடைந் தாள் அவள்.

''மாமா! எனக்கு இப்ப கல்யாணம் வேண்டாம்! நான் நிறைய படிக்கணும்...'' ஒரு விம்மலுடன் கூறியவளை ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டார் அவர்.

''சஞ்சும்மா! ரகு, என்னோட மூத்த தாரத்தோட மகன்கிறதால மறுக்கிறியா?'' தவிப்புடன் கேட்டார் அவர்!

''இல்லை மாமா! எனக்குப் படிக்கணும்... வேலைக்குப் போகணும்... இது மாதிரி நிறைய கனவுகள்! ப்ளீஸ் புரிஞ்சிக்கங்க!'' கை கூப்பியபடி இறைஞ்சினாள்.

ஆனால் வேதலிங்கம் அவளைப் புரிந்து கொண் டாலும், தண்டபாணியும் சகுந்தலாவும் ஒத்துக் கொள்ள மறுத்து விட்டனர்.

கணவரின் பிடிவாதமும், அக்காவின் கைப்பாவையாய் வலம் வருகின்ற அவரின் தலையாட்டி பொம்மை குணமும், அகிலாவை வாய் மூடி மௌனியாக்கின.

* * *

அடுத்த வாரமே திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட, சஞ்சு வின் எதிர்ப்புகள் எடுபடாமலே போயின.

ரகுவும் ஆர்வத்துடன் திருமண காரியங்களில் பங் கேற்க, வேதலிங்கத்தாலும் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை!

திருமணத்தன்று முதல் நாள், சகுந்தலாவின் சொந்த மகன் செல்வம், ஊருக்கு வந்துவிட, எல்லோருமே கல்யாண வேலைகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர்.

அவளுடைய எதிர்ப்புகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் மதிப்பின்றிப் போக, திருமணம் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது... நாள் சரியில்லாததால் முதலிரவை ஒரு வாரம் கழித்து வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று ஜோதிட ரிடம் கலந்து பேசி முடிவு செய்திருந்தார் சகுந்தலா.

ஆனால், அன்று மாலையே ரகு உடல்நலம் சரி யின்றிப் படுத்து விட்டான்.

தலைவலி என்று அவன் ஓய்ந்து படுக்க, சஞ்சுவுக்குத்தான் பெரும் நிம்மதியாய்! ஆனாலும் அவன் சிறு வயதிலிருந்தே பழகியவன் என்பதால் சிறு பரி தாபமும் வந்தது!

ஆனால், ஒரு வாரத்திற்குள் அவனால் தலைவலியைத் தாங்க முடியாமல் போக, உடனே மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டான்.

புது மணப் பெண்ணாய், பதினேழு வயதில் உலகம் புரியாமல் நின்றிருந்த சஞ்சுவுக்கோ, என்ன செய்வ தென்றே புரியாத ஒரு நிலை!

ஆனால் மருத்துவப் பரிசோதனையில் ரகுவிற்கு ப்ரெய்ன் ட்யூமர் என்பதும், அதுவும் அட்வான்ஸ் ஸ்டேஜ் என்றும் தெரிய வந்தபோது, அனைவரும் துடித்துப் போயினர்.

டாக்டர்கள் கைவிரித்துவிட, ரகு வீட்டிற்கு அழைத்து வரப்பட்டான்.. ஒரு வாரம் கூட அவன் உயிருடன் இருக்க மாட்டானென்று, டாக்டர்கள் கெடு வைத்து விட்டனர். விபரமறிந்து ஓடிவந்த செல்வமும் பதறிப் போக, சஞ்சுவின் நிலைதான் கேள்விக்குறியாய்! சுனாமியின் சுருட்டலில் சிதைந்த பூமியாய்... அனைவரின் நிலையும்! அன்றிரவே, சகுந்தலாதான், அவர்களிடம் ஒரு யோசனை கூறினார்.

அவர்கள் தங்கியிருந்த அறைக்கு வந்த வேதலிங்கம், தண்டபாணியின் கைகளைப் பற்றி அழ ஆரம்பித்து விட்டார்.

தெரியாமல் நடந்த பிழையும், குற்றவுணர்வும் அவரை வாட்டி வதைத்தன.

அப்போதுதான், சகுந்தலா அந்த யோசனையைத் தயங்கியபடியே கூறினார்.

"தம்பி! நீ கவலைப்படாதேப்பா! என் சின்ன மகன் செல்வம் எதுக்கு இருக்கான்? ரகுவுக்கு... ஏதாவது ஆயிடுச்சின்னாலும், சஞ்சனா எங்க வீட்டு மருமகதான்! அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் முடிச்சிடலாம்... அவ வாழ்க்கை வீணாகாது!"

அவர் முடிக்கும் முன்பே, "நோ..." என்று வீறிட்டு அலறியபடி, மயங்கிச் சரிந்து விட்டாள் சஞ்சனா.

பிறகு, மயக்கம் தெளிவித்து அவளைச் சமாதானப் படுத்தி படுக்க வைத்து விட்டு, அனைவரும் சோர்வுடன் செல்ல, மகளை எண்ணி பரிதவிப்புடன் வெகு நேரம் விழித்திருந்த அகிலாவும் உறங்கி விட்டார்.

ஆனால், சஞ்சனாவிற்குத்தான் உறக்கமே வரவில்லை!

தன் நிலையை எண்ணி அழுவதா... ரகுவிற்காகப் பரிதாபப் படுவதா... எதுவுமே புரியவில்லை... தனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி ஒரு அவலம் நிகழ்ந்ததென்ற வினா... வாளாய் நெஞ்சை அறுக்க ஆரம்பித்தது.

நூல் கண்டு சிக்கலாய் மனதில் குழப்பங்கள் நிறைய, தொண்டை வறண்டு போய் தாகம் எடுத்தது.

எழுந்து அமரும்போதே, தலை சுற்றி கால்கள் தளர்வது போல்...!

அந்த நள்ளிரவில் மெல்ல எழுந்து வெளியே வந்து ப்ரிட்ஜிடம் சென்று தண்ணீரை எடுத்தபோதுதான், அந்த பேச்சுச் சப்தம் அவளை உறையச் செய்தது.

"அக்கா! நம்ம திட்டம் இதுவரைக்கும் சரியாத்தான் நடந்திட்டிருக்கு! ஆனா ரகுவைப் பாத்தாதான் பாவமா இருக்கு" கிசுகிசுப்பான குரலில் மெதுவாக நிறுத்தினார் தண்டபாணி.

''என்ன செய்யறது தம்பி! அவனுக்கு இந்த மாதிரி வியாதின்னு ரெண்டு மாசம் முன்னாடியே தான், வேற ஒரு டாக்டர் சொல்லிட்டாரே!

''அது தெரியாம, உங்க மாமா அவனுக்கு உடனே கல்யாணம் செஞ்சு வைக்கணும்னு ரொம்ப ஆசைப்பட்டாரு!''

''அப்ப தான் நீ இங்கே வந்தே! நம்ம சஞ்சுவோட ஜாதகத்துல இருக்கற தோஷத்தைப் பத்தி சொன்னே!''

மூச்சுவிட மறந்தபடி அதைக் கேட்டிருந்த சஞ்சுவின் நரம்புகள் அதிர்வாய் அதிர, விழிகள் ரௌத்ரமாய் விரிந்தன.

''ஆமாம்க்கா! இதுவரைக்கும் நம்ம குடும்ப ஜோசியர் சொன்னது எதுவுமே பொய்யாகலையே! அதான், நம்ம சஞ்சுவுக்கு முதல் திருமாங்கல்யம் நிலைக்காது... ரெண்டாவது திருமணம் தான் நீடிக்கும்னு சொன்னதை, நான் உன்கிட்ட சொல்லி வருத்தப்பட்டேன்!

''நல்லவேளை... அதை நமக்கு சாதகமா பயன்படுத்தியாச்சு! ரகுவுக்கு முதல்லே சஞ்சுவை முடிச்சிட்டா, அவனுக்கு அப்புறம் செல்வத்துக்குக் கல்யாணம் செஞ்சிடலாமின்னு நீதான் அருமையான திட்டத்தை சொன்னே! நான் உனக்கு ரொம்ப நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கேன்க்கா!''

உணர்ச்சிகள் ததும்ப அவர் கூறியபோது, உடனே தடுத்தது சகுந்தலாவின் குரல்!

''ஏய்! சத்தம் போட்டுப் பேசாதே... நம்ம ரெண்டு பேரைத் தவிர வேற யாருக்கும் இந்த விஷயம் தெரியாது! அதுவும் உங்க மாமாவுக்குத் தெரிஞ்சா அவ்வளவுதான்!''

''ரகுவுக்கு வேற யாரையாவது கல்யாணம் பண்ணி வச்சி, யாரோ ஒருத்தி வந்து இந்த சொத்துல பாதி வெளியே போயிடக் கூடாதுன்னுதான், நான் இந்த

முடிவையே எடுத்தேன் தம்பி!'' வெற்றிக் களிப்புடன் கிசுகிசுத்தார் சகுந்தலா.

அதற்கு மேல் தாங்க இயலாமல், அவள் கையிலிருந்த தண்ணீர் பாட்டில் தரையில் விழுந்து உடைந்து சிதறியது.

அந்த சப்தத்தில், உடலும் உள்ளமும் பதறி இருவரும் பதைத்து நிற்க, கடும் சீற்றத்துடன் வெளிச்சத்திற்கு வந்தாள் சஞ்சு!

''சீ! நீங்க ஒரு அப்பாவா? தன் பொண்ணு விதவையாகப் போறான்னு தெரிஞ்சும்... எப்படிப்பா இவ்வளவு சுயநலமா உங்களால யோசிக்க முடிஞ்சுது!''

அவள் கத்தும்போதே, தூணிற்குப் பின்னால் ஒரு நிழலுருவம் அசைவது போல் திரும்பினால், அங்கு வேதலிங்கம் கருங்கல் பாறையாய் சலனமின்றி நின்றிருந்தார்.

பார்வை மட்டும், கடும் ரௌத்ரத்துடன் இருவரையும் ஊடுருவின.

சகுந்தலா ஓடி வந்து அவர் காலில் விழ, தண்டபாணி செய்வதறியாது நின்றிருந்தார்.

ஆனால், சீறும் சிங்கமாய் கர்ஜிக்க ஆரம்பித்தார் வேதலிங்கம்!

''சே!... நீயும் ஒரு பொண்ணு தானே! உனக்கும் ஒரு மகன் இருக்கான்கிறதை மறந்துடாதே!

''ரகுவுக்கு இப்படின்னு என்கிட்ட முன்னாடியே சொல்லியிருந்தா, நானே அவனுக்கு முறையா ட்ரீட் மெண்ட் செஞ்சிருப்பேனே! இப்ப இந்தப் பொண்ணு வாழ்க்கையையும் வீணாக்கிட்டியே... கடவுளே!'' அப்படியே சரிந்து அமர்ந்தவர், பெரிதும் உடைந்து போனார்.

சஞ்சனாவும், விரக்தியும் அழுகையுமாய் தன் அறைக்குள் செல்ல, குற்றவுணர்வுடன் தவித்தனர் தண்டபாணியும், சகுந்தலாவும்!

ஆனால், விதியின் வாசலில் நின்றிருந்த ரகு, மறுநாள் விடியலிலேயே இறந்து விட, தேற்றுவாரின்றி அனைவரும் ஒவ்வொரு மூலையில் தனித்திருந்தனர்.

பதினாறாம் நாள் காரியம் முடிந்து, தன் மகன் செல்வத்திடம் சகுந்தலா பேசியபோது தான், பொங்கியெழுந்தாள் சஞ்சனா.

''அத்தை! நீங்க என்ன சொன்னாலும் நான் செல்வத்தை கல்யாணம் செஞ்சுக்க மாட்டேன்! எனக்கு நடந்த ஒரு கல்யாணமே போதும்... என் வாழ்நாள் முழுக்க அதுவே ஆறாத ரணமா என்னைத் தொடர்ந்து வரும்!'' நீதி கேட்கும் கண்ணகியாய் அவள்!

''சஞ்சு! பெரியவங்க சொல்றதை மரியாதையா கேளு! செல்வம்தான் உனக்கு நிஜமான மாப்பிள்ளை தெரியுமா?'' கோபத்துடன் இரைந்தார் தண்டபாணி!

அதுவரை பொறுமை காத்திருந்த அந்தப் பெண்மை, பொங்கி எழுந்து பெண் புலியாய் உறுமியது.

''அப்பா! போதும்! என் வாழ்க்கைய வெச்சி, நீங்களும் அத்தையும் விளையாடினது! இனிமே அதுக்கு நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்! இது தான் என் முடிவு! நான் உங்க இரண்டு பேருக்கும் குடுக்கற தண்டனை இது!''

''செல்வம்! இங்கே வாடா! உடனே இவ கழுத்துல ஒரு தாலியக் கட்டுடா!'' அதிகாரமாகத் தன் மகனை அழைத்தார் சகுந்தலா.

ஆனால், அங்கு மெதுவாக வந்து நின்ற செல்வம் கூறிய செய்தி, அனைவரின் தலையிலும் இடியாய் இறங்கியது.

''அப்பா! நான்... என் கூட வேலை செய்யற ஒரு பொண்ணை விரும்புறேன்... போன மாசமே அவளுக்கும் எனக்கும் ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் ஆயிடுச்சி... அதனால என்னால சஞ்சுவுக்கு...'' தவிப்புடன் நிறுத்தினான்.

தண்டபாணியின் முகம்... அதைக் கேட்டதும் விகாரமாய் கோணியது.

மறுகணமே சரிந்து விழுந்த தண்டபாணி, பிறகு எழவேயில்லை.

தங்கள் திட்டம் தவிடு பொடியானதுடன், தன் மகளும் வாழாமலே விதவையானது மனதை உறுத்த, மேஸிவ் ஹார்ட் அட்டாக்கில் அந்த நொடியே இறந்து விட்டார் அவர்.

அகிலாவிற்கோ, கணவரின் இழப்பிற்கு அழுவதா... இல்லை மகளின் கோலத்திற்கு கவலைப்படுவதா... ஒன்றுமே புரியாமல் கலங்கி ஓய்ந்து போனார்.

வேதலிங்கத்திற்கோ, எல்லாமே வெறுத்துப் போனது.

ஊரிலிருந்த பாதி சொத்தை, மகன் செல்வம் பெயரில் எழுதி வைத்தார்.

தண்டபாணியின் காரியம் முடிந்ததும், அகிலாவும் சஞ்சனாவும் சென்னைக்குக் கிளம்பினர்.

அவர்கள் கிளம்புவதற்கு முன், சஞ்சுவிடம் ஒரு கோரிக்கை வைத்தார் வேதலிங்கம்.

''சஞ்சும்மா! என்னிக்குமே எனக்கு, நீயும் ஒரு மகதாம்மா! ஒரு பொண்ணுக்கு எல்லாத்தையும் விட பெரிய

சொத்து படிப்புதான்! மேலே படி... ஒரு வேலைக்கு போய் உன் காலிலே நில்லு!'' கண்ணீருடன் அறிவுரை கூறினார்.

பிறகு, சொத்தில் மீதியை சஞ்சுவின் பெயருக்கு எழுதி அவளிடம் அளித்தபோது, அதை வாங்க மறுத்து விட்டாள் அவள்.

பிடிவாதமாக அவள் கிளம்பிவிட, அவர் தன்னுடைய சொந்த ஊருக்கே வந்து விட்டார்... அதன் பிறகு, எப்போதாவது அவர் போனில் பேசியதோடு சரி!

இருவரும் சென்னைக்கு வந்ததும், சஞ்சு பி.எஸ்ஸி. கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸ் படிப்பைத் தொடர்ந்தாள்.

வாழ்க்கையில் உயர வேணடுமென்ற வெறியும், வலிகளைப் படிக்கட்டுகளாக்கிய உறுதியும், அவளைத் தங்க மெடல் வாங்கச் செய்தன. படிப்பு முடிந்ததும் ஒரு கம்ப்யூட்டர் சென்டரில் வேலைக்கும் சேர்ந்தாள்.

அனுபவங்களின் காயங்கள்... அவளைப் பண்படுத்தியிருக்க, கடந்த ஒரு வருடமாக ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பில்லாமலே போனது.

அப்போதுதான், வேதலிங்கத்திற்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்று தகவல் வர, உடனே கிளம்பி இங்கு வந்தாள்.

அவர், இப்படி ஒரு புனிதப் பணியில் ஈடுபட்டுப் பயணிப்பது, இங்கு வந்த பிறகு தான் தெரிந்தது.

அன்பாலயத்தை அவள்தான் நிர்வகிக்க வேண்டும் என்று வேதலிங்கம் கோரிக்கை விடுக்க, இங்கு வந்து பொறுப்பேற்றிருக்கிறாள்.

இப்போதுதான்... அவள் முகத்தில் இயல்பான சிரிப்பையும், விழிகளில் சிறு மின்னலையும் காண முடிகிறது!

அகிலாவின் முகம், புயல் கடந்த பூமியாய்... தனக்குள் அடக்கி வைத்திருந்த தீக்குழம்பை சிதற விட்ட எரிமலையாய் பளபளத்தது.

அகிலா முடித்ததும், அங்கு ஒரு அசாத்திய அமைதி நிலவ, சட்டென்று எழுந்த ஒரு விம்மல் சப்தம் அதைக் கலைத்தது.

வத்சலா, தாங்க முடியாமல் வாயைப் பொத்தி விம்ம ஆரம்பிக்க, பல விசும்பல்கள் அதைத் தொடர்ந்தன.

அகிலாவின் விழிகளில், அருவியாய் கண்ணீர் சரம் கோர்த்து இறங்கலாயிற்று!

சிவசாமி ஒரு விதத் தடுமாற்றத்துடன் எழுந்து ஆண்களின் அறைக்கு நடக்க, மற்றவர்களும் தொடர்ந்தனர்.

என்ன செய்வதென்றே புரியாத ஒரு விதப் பரிதவிப்பும் குழப்பமும் அனைவரிடமும் நிறைந்திருந்தன.

தன் அறையில் படுத்து அழுது கொண்டிருந்த சஞ்சுவின் விழிகள், மெல்ல உலர்ந்தன... வறண்ட பாலையாய்.. உணர்வுகளும் தளர்ந்தன!

இன்றும், தான் திருமணம் செய்து கொண்ட ரகுவின் மேல் அவளுக்குப் பரிதாபம் தான் அதிகமாய்!

சிறு வயதிலிருந்தே விடுமுறை நாட்களில் ஒன்றாய் விளையாடிய ஒரு நல்ல தோழனை இழந்த ஒருவித உணர்வு!

தன் அத்தை, அப்பாவின் கேவலமான ஒரு திட்டத் திற்கு, தான் பகடைக் காயாய் உருட்டி விளையாடப் பட்டதை இன்று நினைத்தாலும், எரிமலையாய் இதயம் பொங்கும்!

அந்தப் பதினேழு வயதில், தனக்கென்று நல்லது கெட்டதை பகுத்தறியத் தெரியாத மனமுதிர்ச்சியில்லாப் பருவத்தில், தன் வாழ்க்கையே சிதைக்கப்பட்டதை இன்று வரை அவளால் மறக்க இயலவில்லை.

அதற்குக் காரணமான தந்தையை அவளால் மன்னிக் கவும் முடியவில்லை... ஆண்கள், திருமணம் என்ற வார்த்தைகளே கசப்பைத் தந்திருக்க, ஒரு தவ யோகியைப் போல் நான்கு வருடங்களாக வாழ்ந்து வருகிறாள்.

ரகுவின் இறப்பில்.. பதினாறாம் நாள் காரியத்தில்.. தன் திருமாங்கல்யத்தையும், மெட்டியையும் களைந்தவள், பூவையும் பொட்டையும் மட்டும் இழக்க சம்மதிக்க வில்லை.

இன்றும் நித்ய கன்னியாய்.. சோகப் பாவையாய் வாழ்ந்து வருபவளுக்கு, சரத்தின் வார்த்தைகள் பேரிடியாய்!

அதுவும், அவன் இதை வேதலிங்கத்திடமே கேட்டது தான் பெரும் கொடுமையாய்!

அவர் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்று நினைக் கும்போதே, வலித்தது.

தன் மகனுடைய மனைவியை, வேறொருவர் பெண் கேட்டால் அதை எப்படித் தாங்க முடியும்..? நெஞ்சம் தவித்தது.. தளிராய் நடுங்கியது!

ஊருக்குச் சென்றதும், இது பற்றி அவரிடம் பேசி ஒரு முடிவெடுத்து விட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் கண் மூடியவளுக்கு, வெகு நேரம் உறக்கமே வரவில்லை!

* * *

மறுநாளைய விடியல்.. ஆதவனின் பொற்கரங் களுடன் விடிந்து கொண்டிருந்தது.

சஞ்சனா, எழுந்து வெளியே வந்து பார்த்தபோது, எங்கோ ஒரு ஒற்றைக் குயில் தீனமாய் கூவ.. இதயம் ஏனோ சிலிர்த்தது!

வானம் மேக மூட்டத்துடன் இருக்க, பழைய கால ஓவியமாய் தெரிந்தன, மலைத் தொடர்கள்!

தன் வாழ்வைப் போலவே, அவற்றையும் சோகப் பனிச் சாரல் சூழ்ந்திருப்பது போல் ஒரு உணர்வு அவளுள்!

சோம்பலுடன் குளித்துவிட்டு வந்தபோது, சாப்பாட்டு அறையில் அனைவரும் காத்திருந்தனர்.

எல்லோருடைய முகங்களிலும், ஏதோ ஒரு இனம் புரியா சோகமும், ஒரு வித அந்நியத் தன்மையும் படர்ந் திருந்தன.

''குட் மார்னிங்! இன்னிக்கு காலையிலே கோ ஆப ரேடிவ் சொசைட்டியை சுத்திப் பாக்கறோம் இல்லையா?'' வரவழைத்த உற்சாகத்துடன் கேட்டாள் அவள்.

''ஆமாம் சஞ்சு!'' மிகவும் சோகமாக வந்தது பதில்!

''ஏன் எல்லாரும் இவ்வளவு சோகமா இருக்கீங்க? நீருக்கு வந்தா ஜாலியா என்ஜாய் பண்றதை விட்டுட்டு, இப்படியா டல்லடிக்கிறது?'' வியப்புடன் கேட்டாள்.

''அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை சஞ்சும்மா! நாங்க நல்லாத்தான் இருக்கோம். சாப்பிட்டுட்டுக் கிளம்ப வேண்டியதுதான்!'' மெதுவாகக் கூறினார் திருமலை!

அனைவரும் சாப்பிட்ட பிறகு கிளம்ப, சரத் இருந்த பக்கமே சஞ்சுவின் பார்வை திரும்பாததை, பல விழிகள் அளவெடுத்தன.

எல்லோரையும் ஏற்றிவிட்டு சஞ்சு வேனில் ஏற வந்தபோது, அது ஃபுல்லாகி இருந்தது.

''அகிலாம்மா.. நீங்களும் சஞ்சுவும், டாக்டர் தம்பி யோட காரில் வந்துடுங்களேன்! நாங்க இதிலே ஏறிட் டோம்...''

சிவசாமியும் வத்சலாவும் கூற, மறுக்க முடியாமல் சென்று சரத்தின் காரில் ஏறினாள் சஞ்சு!

அகிலாவின் மனம் பெரும் யோசனையிலிருக்க, சஞ்சுவின் இதயமோ உலைக்களமாய் தகித்தது.

சரத் வேண்டுமென்றே இதுபோல் ஏற்பாடு செய்திருப் பானோவென்று தகித்த மனதை அறிவு அடக்கியது.

அதுபோல் செய்கின்ற அளவு, அவன் கீழ்த்தரமானவ னில்லை என்று உணர்வுகள் மெல்ல அறிவுறுத்தின.

மெதுவாக நிமிர்ந்தபோது, ரியர் வியூ மிரரின் வழியே அவனுடைய விழிகள் கூர்மையுடன் அம்பாய் அவளை ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தன.

நெஞ்சம் விதிர்த்து விட, உடனே நகர்ந்தவள், திரும்பி வெளியே பார்க்கத் துவங்கினாள்.

இதயம் பலமாய் முரசு கொட்ட, முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் சன்னமாய் அரும்ப ஆரம்பித்தன.

''என் பாதைகளின் முடிவில் நீ என்றாவது தென்படு வாய் என்று நான் காத்திருப்பேன்..'' உறுதியுடன் உரைத்தது சரத்தின் இதயம்!

அன்பாலயத்திற்குச் சென்ற பிறகு, சரத்திடமிருந்து எப்போதுமே தொலை தூரத்தில் இருந்து விட வேண்டு மென்ற முடிவு சஞ்சுவின் மனதில் உறுதியுடன் நிலை பெற்றது.

அவனுடைய எண்ணம் புரிந்ததிலிருந்து, ஒரு வித ஒதுக்கமும் தவிப்பும் அவளிடம் வந்திருந்தன.

கோ ஆபரேடிவ் சொசைட்டியை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, அருகிலிருந்த அருவிக்குச் சென்றனர்.

பனிப் புகையாய் வெண் சாரலைப் பரவ விட்டபடி, மெலிதாக வழிந்து கொண்டிருந்தது அந்தச் சிற்றருவி!

தேகம் தழுவிச் செல்லும் இனிய குளிர்ச்சியும் சாரலும், அவளை சிலிர்க்கச் செய்தன.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு, ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத நிம்மதியும், நிறைவும் சூழ்ந்து விட, மனதை இயற்கை யின் மாயக் கரம் இனிதாய் வருடியது.

அந்த மலைமகளின் மடியில் சுரந்த வெண்மையான பாலருவியில் நனைய வேண்டும் போல்!

ஆனால் மாற்று உடை கொண்டு வராததால், விழிகளா லேயே அதன் அழகைப் பருக நினைத்தபோது தான், வெகு அருகில் அந்தக் குரல் கேட்டது.

''சஞ்சு! ஏன் அங்கிள்கிட்ட என் காதலை சொல்லிட் டேன்னு சொன்னவுடனே நீ அவ்வளவு பயந்தே?'' சரத் மென் குரலில் வினவினான்.

வேகமாகத் திரும்பியவள், ''உங்களுக்குத்தான் எல்லா உண்மையும் தெரியும்னீங்களே.. அப்படித் தெரிஞ்சுமா அங்கிள்கிட்ட கேட்டீங்க...? எப்படி உங்களுக்கு மனசு வந்தது?'' தவிப்புடன் பொருமினாள்.

''ஒரு நிமிஷம்! நான் என் மனசைப் பத்தி சொல்லும் போது, உனக்கு அவர் மாமான்னு மட்டும்தான் எனக்கு தெரியும்! ஆனா, அவர் உன் கதையைச் சொன்ன பிறகு தான், அவர் உனக்கு மாமனாருன்னே நான் தெரிஞ்சுக் கிட்டேன்!''

''சே! அவர் மனசு என்ன பாடுபட்டிருக்கும்?''

குமுறலுடன் அடிக்குரலில் அவள் சீற, உடனே இடைமறித்தான் அவன்.

''ஹூம்! உனக்கு அங்கிளைப் பத்தி என்ன தெரியும்? நான் உன்னைப் பத்திப் பேசினவுடனே, அவர் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டாரு தெரியுமா?''

''என்ன உளர்றீங்க? இதை என்னை நம்பச் சொல்றீங் களா?'' கடும் சீற்றத்துடன் கேட்டாள் சஞ்சு.

''நான் உளறலை? நீ தான் உளர்றே! அவரைப் பத்தி எவ்வளவு மட்டமா, தப்பா கணிச்சிருந்திருக்கே? அவர் எவ்வளவு விசாலமான மனசு, படைச்சவருங்கிறதை நீ தான் இன்னும் புரிஞ்சிக்கலை!''

அவள் மௌனமாக யோசிக்கும்போதே, அவன் தொடர்ந்தான்.

''என்னோட விருப்பம் தெரிஞ்சு, அவ்வளவு சந்தோஷப் பட்டாரு! உனக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையணும்னு தான் இத்தனை நாளா தன் உயிரை கையில புடிச்சிட்டு காத்திட்டிருந்ததா சொல்லி நெகிழ்ந்து போனாரு!''

அவன் முடிக்க, அவளுடைய விழிகளில் நம்ப இய லாத வியப்பும் பிரமிப்பும்!

''என்ன... நம்ப முடியலையா? அன்பாலயத்துக்குப் போனவுடனே அங்கிள்கிட்டயே நேரில கேட்டுடலாம்!''

அழுத்தமான குரலில் அவன் கூற, பதறிப்போய், ''அதெல்லாம் வேண்டாம்!'' என்றாள் சஞ்சு... நெஞ்சக் கூடு வாலறுந்த பட்டமாய் படபடத்தது!

''ஏன்.. பயமாருக்கா? இவன்தான் உனக்கு பொருத்த மான துணைன்னு அவர் சொல்லிட்டா, அதை மீற முடியாதேங்கிற பயமா?'' சிறு குறும்பு கொப்பளித்தது அவன் குரலில்!

''எனக்கென்ன பயம்? அங்கிள், அப்படி எல்லாம் சொல்ல மாட்டாங்க! அவங்களைப் பத்தி எனக்கும் தெரியும்!''

''சொல்லிட்டா என்ன செய்வே?'' ஆணித்தரமாக வந்தது குரல்!

பதில் கூற இயலாமல் அவள் தவித்து நிற்கும்போதே, அவன் குரல் மயிலிறகாய் செவியருகில் வருடியது.

''சீக்கிரமே நீ என் தோள் சேரப் போறதா, எனக்குள்ளே ஒரு பட்சி சொல்லுது... அதுக்கு உன்னைத் தயார் படுத் திக்க!''

அழுத்தமாக ஆணையிடுவதைப்போல் வந்த அந்த ரகசியக் குரல், அவளுள் பெரும் விதிர்ப்பை ஏற்படுத்துவ தாய்!

உள்ளத்தின் பதட்டமும், மிரட்சியும் விழியோரங் களில் கண்ணீராய் ஜனிக்க, நிமிர்ந்தவள் ''நோ! நீங்க நினைக்கறது எந்தக் காலத்துலயும் நடக்காது'' மெதுவாக முணுமுணுத்தாள்.

அவனுடைய உருவத்தை, கலங்கிய விழிகள், நீரில் கலைந்த ஓவியமாய் பிரதிபலிக்க, அவள் கண்ணீரைக் கண்டதும் அவனுக்குள் பெரும் அதிர்வு!

அவள் விழிகளில் வழிந்த அந்த இரு துளிகள், திராவகத் துளியாய் சரத்தின் இதயத்தில் வீழ்ந்தன.

மறுகணமே, உணர்ச்சிகளைத் தொலைத்த முகத்துடன் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றான், அவன்!

எதையோ தொலைத்த உணர்வு... பலவீனமாய்ப் பரவியது அவனுக்குள்!

இதயத்தின் பலத்தை, அந்த ஒற்றைப் பார்வையின் கனம் தூசாய் சிதறடித்தது.

பல சோதனைகளை எதிர்கொண்டிருந்தாலும், முதன் முறையாக ஒரு பெண்ணிடம் தோல்வியைச் சந்தித்ததால், பெரிதும் சோர்ந்து போனான் அவன்.

ஆனால், இந்த மௌன யுத்தத்தில் எப்படியாவது வென்றுவிட வேண்டுமென்ற வெறியும், வேட்கையும் அவன் பலத்தை மீட்டுத் தந்தன.

அன்று முழுவதும் அந்த அழகிய இடத்தை சுற்றிப் பார்த்தபோதும், சரத் அவளிருந்த பக்கம் செல்வதையே தவிர்த்து, ஒதுங்கியிருந்தான்.

மற்றவர்களும், சஞ்சுவின் ரிஷி மூலம் தெரிந்த அதிர்ச்சியில், செய்வதறியாது அமைதி காத்தனர்.

அனைவரிடமும், நேற்று இருந்த உற்சாகம் பெரு மளவு குறைந்திருந்தது.

வயதானவர்கள் ஓய்ந்து போய்விட, மதியம் பரிசலில் சென்றபோதும், இருவருக்கும் அந்த ஓடக்காரரும், மௌனமுமே துணையாய்!

மாலையானதும் கிளம்பியவர்கள், அன்பாலயத்திற்கு வந்தபோது, இரவாகி விட்டது.

வேதலிங்கம் உறங்கப் போய் விட்டதால், அவரைத் தொந்தரவு செய்ய மனமின்றி சரத் விடைபெற்றுக் கிளம் பியபோது, மற்றவர்கள் அன்புடன் விடை கொடுத்தனர்.

தன் வீட்டிற்கு வந்தால் சரத்திற்கு ஏனோ அந்த இடமே அந்நியமாய்.. வெற்றிடமாய்த் தெரிவது போல்!

தோளைக் குலுக்கி எண்ணங்களை விலக்க முயன்ற போதுதான் தெரிந்தது.. ஓசையின்றி மலரும் மலரினைப் போல் அவனுடைய இதயத்தில் புஷ்பித்திருந்தாள் அவள்.

ஆனால் அவளுடைய சுய விருப்பமின்றி மேலும் தொந்தரவு செய்ய விருப்பமில்லாததால், அவன் மனம் ஒரு முடிவுடன் இறுகியது!

* * *

மறுநாளிலிருந்தே, அன்பாலயத்திற்குச் செல்லும் போதெல்லாம் அதை செயல் படுத்தத் துவங்கினான் அவன்.

சஞ்சனா இருக்கும் திசைக்கே அவன் செல்வதில்லை... அப்படியே எதிர்பாராமல் அவள் எதிர்ப்பட்டாலும்,

எவரோ ஒரு அறிமுகமில்லாத ஒருவரைப் பார்ப்பதைப் போல, விலகிச் சென்று விடுவான்.

அன்பாலயத்து மனிதர்களுக்குத் தான், சஞ்சுவின் நிலையறிந்ததால் பெரும் வருத்தமாய்!

சரத்தின் விருப்பத்தையும் அறிந்த பிறகோ, அவனும் சஞ்சுவும் இணைய வேண்டுமென்ற ப்ரார்த்தனை, அத்தனை பேருடைய இதயத்திலும் அதிகமாய்!

* * *

நாட்கள் காற்றாலையின் சுழற்சியாய் விரைந்தன.

ஒரு நாள்.. வேதலிங்கம் சரத்திடம் மெதுவாக ஆரம்பித்தார்.

அன்று, அன்பாலயத்து முதியவர்களின் மருத்துவ பரிசோதனைகளை முடித்துவிட்டுக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

"சரத்! உங்க விருப்பத்தை சஞ்சுகிட்ட சொன்னீங்களா? அவ என்ன சொன்னா?" ஆவலுடன் கேட்டார்.

"சாரி அங்கிள்! அதைப்பத்தி எதுவும் பேச வேண்டாம்! பேசியும் ப்ரயோஜனமில்லை! விட்டுடலாமே!"

சிறு முறுவலுடன் அவன் கூறியபோதும், பார்வை பெரும் விரக்தியைச் சுமந்திருந்தது.

மனம் யோசனையில் மூழ்க, இருவருக்குமிடையே ஏதோ நிகழ்ந்திருப்பது புரிவதாய்!

சரத்தின் விருப்பம் அறிந்த அன்று, உலகையே கைக்குள் அடக்கிய உற்சாகத்தை உணர்ந்தவரால், சஞ்சுவிடம் வெளிப்படையாக இதுபற்றி ஏனோ பேச முடியவில்லை!

சரத் கிளம்பிவிட, வெகு நேரம் யோசித்தவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தபோது, அவரைப் பார்க்க யாரோ ஒரு

பெரிய மனிதர் வந்திருப்பதாக மேனேஜர் வந்து கூறினார்.

அவரை உள்ளே அழைத்துப் பேசிய பிறகுதான் தெரிந்தது... அவர் அன்பாலயத்தின் அடித்தளத்தையே ஆட்டம் காண வைக்க வந்திருப்பது!

வந்தவர், அந்த ஏரியாவிலேயே பெரிய மனிதர்.. அரசியல் செல்வாக்கும் ஆள் பலமும் நிறைந்தவர் என்பது புரிந்தது.

வேதலிங்கத்திடம், அந்த இடத்தை விலை பேச வந்திருந்தார் அவர்.

தான் ஒரு பேக்டரி கட்டப் போவதாகவும், அதற்கு அந்த இடம் தேவையென்றும், அதிரடியாக மிரட்டும் தொனியில் அவர் கேட்க, மேனேஜரை விட்டு உடனே வக்கீலுக்கும், சரத்திற்கும் பேசச் சொன்னார் வேதலிங்கம்.

மறுநாள் வருவதாகக் கூறி மிரட்டிவிட்டு அந்தப் பெரும் புள்ளி விடைபெற, திடீரென்று வந்த சோதனையை எப்படித் தீர்ப்பதென்ற யோசனையிலிருந்தார் அவர்.

இன்று.... அன்பாலயத்திற்கு பெரும் சோதனை வந்திருப்பது புரிந்தது.

* * *

அன்பாலயத்து அன்றில்கள்... எவருமே இதை அறியவில்லை!

அதே நேரம், சஞ்சனாவிடம் ஒரு கோரிக்கையுடன் நின்றிருந்தார் ருக்மணி!

திடீரென்று தன்னை சந்திக்க அறைக்கே வந்தவரிடம், "மத்தவங்க எல்லாரும் எங்கே ருக்மணிம்மா? நீங்க

மட்டும் அதிசயமாத் தனியா வந்திருக்கீங்க?'' வியப்புடன் கேட்டாள் சஞ்சு!

''எல்லாரும் ஒவ்வொரு வேலையில் பிஸி... எம்பி ராய்டரி போடறது.. ஓயர் கூடை பின்னுறது.. புத்தகம் படிக்கறது.. பாட்டு கேக்கறதுன்னு!

''சஞ்சு! எனக்கு நீ ஒரு லெட்டர் எழுதித் தரணும்மா! என் மகனுக்குத் தான்.. அன்னிக்கு நீ பேசினப்புறம் ரொம்ப யோசிச்சேன்.. என் மேலயும் கொஞ்சம் தப்பு இருக்கறது புரிஞ்சுது!

''ஒரு தயக்கம்.. எப்படி அதை ஒத்துக்கறதுன்னு! ஆனா நேத்து நீ விமலாகிட்ட சொல்லிட்டிருந்தே இல்லையா.. நாம ஒரு விஷயத்துக்கு மன்னிப்பு கேட்கணும்.. இல்லை மன்னிக்கணும்னு நினைச்சா அதை உடனே செஞ்சிடணும்னு!

''இல்லேன்னா அதுக்கான காலமும் கடந்துடும்... நாம் எதிர்பார்க்கற நல்ல விஷயமும் நடக்காது.. அப்புறம் வருத்தப்பட்டுப் பிரயோஜனமில்லைன்னு!

''நீ அதை யாருக்காக சொன்னியோ.. ஆனா அது எனக்காகவே சொன்ன மாதிரி இருந்தது.. உடனே ஒரு முடிவெடுத்திட்டேன்!'' என்றபடி ஒரு பேப்பரையும் பேனாவையும் கொடுத்தார்.

அவர் கூறக் கூற அவள் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்த போது, மெல்லிய ஆஃப்டர் ஷேவ் லோஷனின் நறுமணம் செவியை சுகமாக வருட, திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

இரு கைகளையும் கட்டிக் கொண்டு தூணில் சாய்ந்து அவளையே ஊடுருவியபடி நின்று கொண்டிருந்தான் சரத்.. விழிகளோ ஒரு வித விலகல் தன்மையுடன்!

அவனுடைய அருகாமை ஏனோ புரியாத படபடப்பைத் தர, என்னவென்பது போல் புருவம் சுளித்து அவனை ஏறிட்டாள்.

''அங்கிள் உன்னை அழைச்சிட்டு வரச் சொன்னாங்க! அதான் உன் வேலை முடியட்டும்னு காத்திருந்தேன்!''

உணர்ச்சிகளைத் தொலைத்த முகத்துடன் கூறிவிட்டு, உடனே அங்கிருந்து அகன்று விட்டான் அவன்.

கடிதத்தை அவசரமாக முடித்து ருக்மணியம்மாவிடம் அளித்துவிட்டு, வேதலிங்கத்தின் அறைக்கு விரைந்தாள் அவள்.

அங்கு சென்றபோது, வக்கீலும் வந்திருப்பது தெரிய, என்னவாக இருக்குமென்ற குழப்பம் வந்தது.

பிறகு, விபரம் புரிந்தபோது, ஓய்ந்து அமர்ந்துவிட்டாள் அவள்.

சரத்தும், வக்கீலும் மெல்லிய குரலில் அவரிடம் இது பற்றி விவாதிக்க, மனம் சுருண்டு போனது.

மறுகணமே, இந்த அன்பாலயம் சிதைய ஒரு நாளும் அனுமதிக்கக் கூடாதென்ற வேகமும், உறுதியும் வருவ தாய்!

திடீரென்று வேதலிங்கம் அவளை அழைக்க, ''என்ன மாமா..?'' பதறி நிமிர்ந்தாள்.

''உனக்குத் தான் எல்லா பவரும் குடுத்திருக்கேன் சஞ்சும்மா! இனிமே இந்த அன்பாலயத்துக்கு என்ன ப்ரச்சனை வந்தாலும், அதை சரி பண்றதும் பொறுப்பாப் பாத்துக்கறதும் இனிமே உன் வேலை.. சரியா?'' மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

''நான்.. எப்படி..? எனக்கு இதைப் பத்தி எதுவும் தெரியாதே..?'' தவிப்புடன் கூறினாள்.

''அதைப் பத்திக் கவலைப்பட வேண்டாம்! சரத்தும் வக்கீலும் எல்லாம் பாத்துப்பாங்க! நீ கூடப் போனால் போதும்!''

சரியென்று தலையசைத்தாலும், சரத்துடனா என்று மனம் புகைந்தது.

அவளுடைய உணர்வுகளைப் படித்த வேதலிங்கத் தின் கண்கள் நமட்டுச் சிரிப்பில் ஒளிர்ந்தன.

சரத்தின் விழிகளோ, வேதனையை உமிழ்ந்தன!

* * *

மறுநாளிலிருந்தே, வக்கீலின் அலுவலகத்திற்கு சரத்துடன் தனியே செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை வந்த போது, தவித்துப் போனாள் அவள்.

பிறகு, இது தற்காலிகமாக, அதுவும் அன்பாலயத்து வேலை சம்மபந்தமாகத் தானேவென்று தன்னை சமாதானப் படுத்திக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

வக்கீலின் அலுவலகத்திற்குச் சென்றபோது இது மேலிடத்து விவகாரம் என்பதால் கலெக்டரைப் பார்த்தால் சுலபமாக இருக்குமென்றார் அவர்.

உடனே, சரத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

''என்னோட ஃப்ரெண்ட் தான் இந்த மாவட்ட புது கலெக்டர்! கவலைப்பட வேண்டாம்! அவங்களை உடனே பாத்து இதைப் பத்திப்பேசிடலாம்!'' என்றான் உற்சாகத் துடன்!

எப்படியாவது இதைத் தடுத்து, அன்பாலயத்தை மீட்க வேண்டுமென்ற மௌனப் பிரார்த்தனையுடன் இருந்த வளை, அவன் குரல் பலமாய் ஈர்த்தது.

இந்த விஷயத்தில் தைரியமாகச் செயல்பட, அவன் துணை கட்டாயம் தேவையென்பதை உள்ளுணர்வுகள் அறிவுறுத்த சற்று தளர்ந்தாள் சஞ்சனா.

15

தொடர்ந்த பொழுதுகள்.. சஞ்சலத்துடன் கழிந்தன!

அந்த வாரக் கடைசியிலேயே அங்கு அப்பாயிண்ட் மென்ட் வாங்கி இருவருமாகச் சென்றனர்.

ஆனால், அந்த மாவட்டக் கலெக்டர் ஒரு பெண்ணாக இருப்பாரென்று, அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

சரத்தைக் கண்டதும், ஆர்வத்துடன் கை குலுக்கிய அந்தக் கண்மணியைக் கண்டால் வியப்பாய்!

''சரத்.. எப்படி இருக்கே? எவ்வளவு வருஷமாச்சு பாத்து! இன்னும் அப்படியே தான், ரொம்ப சென்சிடிவா, தனிமை விரும்பியா இருக்கியா? இல்லை... மாறிட்டியா?''

உற்சாகத்துடன் விசாரித்தவரிடம், ''ம்.. தெரியலை...! ஆனா பெரிய குடும்பஸ்தன் ஆயிட்டேன்!'' சிறு முறுவ லுடன் கூறினான்.

''ஓ! உன் ஒய்ஃப் ரொம்ப அழகு ப்ளஸ் அமைதி! எனக்கு அவங்களை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு! எத்தனை குழந்தைங்க?''

சஞ்சுவையே பார்த்தபடி அவள் கேட்க, சட்டென்று சரத்தின் முகம் சுருங்கியது.

''கண்மணி! தப்பாப் புரிஞ்சிக்கிட்டே! இவங்க என் ஒய்ஃப் இல்லை..!''

தவிப்புடன் நிறுத்தியவனை வியப்புடன் கூர்ந்தவள், ''அதுக்கு ஏன் இவ்வளவு பயப்படறே சரத்?'' கிண்டலாக வினவினாள்.

''அய்யோ.. அப்புறம் யார் டோஸ் வாங்கறது... உனக்குத் தெரியாது.. என் அனுபவம் அப்படி..'' அடிக்குரலில் கூறிவிட்டு மௌனமாகச் சிரித்தான்.

ஓரக் கண்கள் அவளையே குறும்புடன் வருடின!

அவளுக்குள் கோபமும் எரிச்சலும் கலவையாய்ப் பரவ, அது கலெக்டரின் அலுவலகமென்பதால் எதையும் வெளிக்காட்டாமல் அமர்ந்திருந்தாள்.

''சாரி மிஸ்..! எங்கே, இந்த சாமியாரை ஒரு பொண்ணு குடும்பஸ்தரா மாத்திட்டாளோன்னு கொஞ்சம் சந்தோஷப் பட்டேன்.. அதுவும் போச்சு!'' கிண்டலாக மொழிந்தாள் கண்மணி.

''நான் குடும்பஸ்தன்னு சொன்னது, கல்யாணம்.. அது மூலமா வர்ற குடும்பத்தை இல்லை! என் ஹாஸ்பிடல்... அந்த ஃபேமிலி, அப்புறம் வேதலிங்கம் அங்கிளோட அன்பாலயம்.. அதில வசிக்கற அன்பானவர்கள்! அவங்களைச் சொன்னேன்!

''இப்ப நான் அதைப் பத்தித்தான் பேச வந்தேன்.. எனக்கு நீ ஒரு உதவி செய்யணும்!''

மெதுவாக ஆரம்பித்தவன், எல்லா விபரங்களையும் கூற, கவனமாக கேட்டுக் கொண்டாள் கண்மணி.

பிறகு, எழுத்து வடிவமாக ஒரு கடிதத்தை எழுதி வாங்கிக் கொண்டவள், போலீஸிலும் ஒரு புகார் கொடுக்கும்படி கூறினாள். எல்லாவற்றையும் தான் பார்த்துக் கொள்வ தாகவும் உறுதியளித்தாள்!

பொதுவான விஷயங்களைப் பேசி விட்டு, இருவரும் விடைபெற அவனை உரிமையுடன் தோளில் தட்டி விடை கொடுத்தாள் அவள்.

அவர்களுடைய அன்யோன்யமும், இயல்பான பேச்சுக் களும் அவளை ஏதோ செய்ய, அமைதியாகவே வந்தாள் சஞ்சு!

அவனும், அவளுடைய உணர்வுகளை உணர்ந்தவன் போல, எதுவுமே பேசவில்லை!

இருவரின் மௌனப் போரும் தொடர, அமைதியாகவே அன்பாலயத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

காரை விட்டு இறங்கும் முன்பு, ''ஒரு நிமிஷம்!'' ஆழ்ந்த குரல் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

கேள்வியாக அவள் திரும்பும்போதே, ''கண்மணி தெரியாமக் கேட்டுட்டா! தப்பா எடுத்துக்க வேண்டாம்!'' எதிரே தெரிந்த மலையுச்சியைப் பார்த்தபடி கூறினான் சரத்.

''ம்..'' என்று தலையசைத்தபடி அவள் இறங்கிச் செல்ல, தானும் இறங்கியவன் வேதலிங்கத்தைப் பார்க்கச் சென்றான்.

விழிகளோ.. அவள் செல்கின்ற வழியையே தாபத் துடன் தொடர்ந்தன.

அவரிடம் விபரத்தைக் கூறிவிட்டுக் கிளம்பியபோது, அங்கு வந்தாள் சஞ்சனா.

''மாமா! ருக்மணி அம்மாவோட மகன் வந்திருக்காரு! அவர் உங்களோட பேசணுமாம்!''

''சரிம்மா! நான் வரேன்!''

சரத்தின் உதவியுடன் சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்து அவர் வெளியே வந்தபோது, பெரும் கோரிக்கையுடன் காத்திருந்தான் அவன்.

வேதலிங்கத்தைக் கண்டதும் மரியாதையுடன் வணங்கியவன், ''நான் ருக்மணியம்மாவோட மகன்.. எங்கம்மாவை என் கூட அழைச்சிட்டுப் போகலாமின்னு வந்திருக்கேன் சார்! என் மனைவியும் இப்ப கர்ப்பமா இருக்கா!''

''எங்கம்மா எழுதியிருந்த லெட்டர் எனக்கு கிடைச்சது! அப்பதான் புரிஞ்சுது.. எந்தத் தப்புக்குமே மன்னிக்கறது தான் மனுஷ குணம்.. பிரிவு ஒரு தீர்வு இல்லைன்னு! அதான் வந்தேன்!'' குற்றவுணர்வுடன் முடித்தான்.

தொடர்ந்த மௌனத்தை, மெதுவாகக் கலைத்தார் வேதலிங்கம்!

''ரொம்ப சந்தோஷம்ப்பா! எங்க கூட்டிலிருந்து ஒரு பறவை போகப் போகுதேன்னு நான் வருத்தப்படலை! அவங்க சொந்த இடத்துக்கு தானே ருக்மணி அம்மா போறாங்க!

''அம்மாவை நல்லாப் பாத்துக்க! அப்பா இல்லாம உன்னை வளர்க்க அவங்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப் பாங்க! நல்ல உறவுகளோட பலம், நாம அவங்களோட இருக்கறப்ப தெரியறதில்லை! பிரிஞ்சப்புறம்தான் உறைக்குது!''

''ஐயா! எல்லாத்துக்கும் நம்ம சஞ்சுதான் காரணம்! நான் மனசு மாறினது.. லெட்டர் போட்டது.. இப்ப இவன்

வந்திருக்கறது எல்லாமே கதை மாதிரி இருக்கு.. ஆனா அதை செஞ்சு முடிச்சது சஞ்சுதான்!''

பெருமையுடன் கூறிய ருக்மணி வாஞ்சையுடன் சஞ்சுவை அணைத்துக் கொண்டார்.

அனைவரும், நெகிழ்ச்சியுடன் இருவரையும் நோக்கினர்.

உணர்ச்சிகளின் உச்ச வெளிப்பாடாய் கண்ணீர்த் துளி கள் சரம் கோர்த்து இறங்க, அவரை ஆறுதலாகத் தன் மீது சாய்த்துக் கொண்டாள் சஞ்சு.

''அம்மாவை நல்லாப் பாத்துக்கங்க! உங்களுக்கு முடி யலைன்னா, இந்த அன்பாலயத்துக் கதவுகள் எப்பவுமே ருக்மணியம்மாவுக்காகத் திறந்தே இருக்கும்'' மெல்லிய குரலில் கூறினாள்.

ருக்மணியம்மாள் துணிகளை அடுக்குவதற்கு, வத்ச லாவும் பத்மாவும் உதவி செய்ய, கண்ணீரும் கனத்த மனமுமாய் தயாராக ஆரம்பித்தார் ருக்மணி!

பிறகு அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து அவரை வழி யனுப்ப, துணைப் பறவையை இழந்த துக்கத்தில் மொத்த இதயங்களும் கனத்துப் போயின.

சரத்தின் பார்வை மட்டும், ஒரு விதக் கூர்மையோடு அவளிடம் பதிந்து உடனே விலகியது.

* * *

தொடர்ந்த நாட்களிலும், அவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து வக்கீலிடமும், கலெக்டர் அலுவலகத்திற்கும் செல்கின்ற நிலை வந்தது.

ஆனாலும், இருவருமே தங்களுடைய பிடிவாதத் தையும், வீம்பையும் தளர்த்திக் கொள்ளவில்லை!

அவனாகப் பேசுவானென்று ஈகோவுடன் அவள் காத்திருக்க, அவளே பேசட்டுமென்ற வீம்பு அவனிடம்!

ஒன்றாக இணைந்தே வெளியில் சென்றாலும், தனித் தனி அலை வரிசையில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தன, இருவரின் இதயங்களும்!

ஆனால் சமீப காலமாக, அவளுக்குள்தான், மெலிதாய் ஒரு தோழமைப் பூவின் மலர்வு.. அவள் அறியாமலே!

ஏதோ ஒரு மாற்றம், புதிதாய் அவளுள் தடம் பதித் திருந்தது!

சரத்தின் ரிஷிமூலம் அறிந்ததிலிருந்து சற்று இளகத் தொடங்கிய மனதிற்குள்... இன்று அவனுடைய மனித நேயமும், பிறருக்கு உதவி செய்கின்ற இரக்க குணமும், சேவை மனப்பான்மையும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி யிருந்தன.

நேற்று, வேதலிங்கம் அவளிடம் கூறிய ஒரு செய்தி வேறு, அவன் மேல் பெரும் மதிப்பை ஏற்படுத்துவதாய்!

தன்னுடைய வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை, பெரும் தொகையாக, அன்பாலயத்துக்கு சரத் நன்கொடையாக அளித்திருப்பதை அவர் கூறியபோது, மனம் நெகிழ்ந்து போனது.

இளைய சமுதாயத்தினர் ஒவ்வொருவரும், இது போன்ற சமூக அக்கறையுடன் செயல்பட்டால், ஏழைகள், அநாதைகள், புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயருமென்று அவர் கூறியதை நினைத்து, ஒரு ஏக்கப் பெருமூச்சு எழுந்தது.

ஓரக் கண்ணால் அவளையே கவனித்தபடி வந்தவன், ''என்ன.. அவ்வளவு பெரிய பெருமூச்சு?'' அடக்க முடி யாமல் கேட்டு விட்டான்.

''ம்.. ஒண்ணுமில்லை! தேங்க்ஸ்'' என்ன சொல்வ தென்று புரியாமல் சட்டென்று உளறிவிட்டாள்.

பிறகு சமாளித்தவள், ''சாரி! என்னன்னு புரியலை இல்லை.. உளர்ற மாதிரி இருக்கா?'' மெதுவாகக் கேட் டாள்.

''ம்.. உளர்றேன்னு நீயா உண்மையை ஒத்துக்கிட்டா சரி! அதை நான் சொன்னா பெரிய குத்தமாயிடுமே!'' உதட்டுச் சுழிப்புடன் சோம்பலாக பதிலிறுத்தான் அவன்.

ஏனோ, தன்னை நினைத்தே வெட்கமாகி விட, தான் நினைத்ததையும், வேதலிங்கம் கூறிய விபரத்தையும் கூறினாள்.

''ஓ! ஒரு நிமிஷம் பயந்துட்டேன்.. என்னடா நல்லாத் தானே இருந்தே. திடீர்னு பைத்தியம் எதுவும் புடிச்சிருக் கான்னு!''

அவன் நமட்டுச் சிரிப்புடன் கூறியபடி திரும்பிக் கொள்ள, அவளுக்கும் தாங்க முடியாத சிரிப்பு வந்தது.

வெகு நாட்கள் கழித்து இயல்பாய்ப் பொங்கிப் பரவிய மகிழ்ச்சியுடன் அன்பாலயத்திற்கு அவள் வந்தபோது, அகிலாவிற்குதான் பெரும் நிறைவாய்!

புதிதாய் தன் மகளிடம் தெரிந்த துள்ளலும், உற்சாக மும் தொடர வேண்டுமென்ற ப்ரார்த்தனை அவரிடம்!

ஆனால், அவனிடமிருந்து.. நட்பைத் தவிர வேறெதை யும் பெற மறுத்து அந்தப் பெண்மை தவிப்பதை, அவர் உணரவில்லை!

தன் மனதிற்குள் பெரும் சலனத்தை ஏற்படுத்தி இருப் பவன், மெதுவாக இதயக் கதவைத் திறந்து உட்புக ஆரம்பித்திருப்பதை.. சஞ்சுவும் அறியவில்லை!

ஒரு நாள், மாலை நேரத்தில் அன்பாலயத்தைப் பற்றியும், அந்த அரசியல்வாதியின் அச்சுறுத்தலையும் பற்றி யோசித்தவாறே, தேயிலைத் தோட்டப் பாதையில் மெதுவாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள், அவள்.

திடீரென்று ஒரு கார் அருகில் வந்து நிற்க, யோசனையுடன் திரும்பும்போதே அதிலிருந்து முரட்டுத்தனமான உருவத்துடன் ஒருவன் இறங்கினான்.

''ஏய்.. நீதானே அந்த அனாதைங்களுக்கு ஆதரவா, கலெக்டர் ஆஃபீஸ், போலீஸ்ன்னு போய் புகார் குடுக்கறவ!''

''இனிமே எங்கேயாவது போனே.. புகார் எழுதக் கையிருக்காது!'' கரகரத்த குரலில் மிரட்டினான்.

தன் மேல் கை வைக்க வந்தால், தனக்குத் தெரிந்த தற்காப்புக் கலையை உபயோகப்படுத்திவிடலாமென்று அவள் யோசிக்கும்போதே, ஒரு வலிய கரம் அவன் தோள் மீது விழுந்தது.

''ஏய்.. என்ன, ஒரு பொண்ணுகிட்ட உன் பலத்தைக் காட்டறியா? நானும்தான் அவங்களோட போறேன்! நீ சொன்ன கலக்டர் என் ஃப்ரெண்ட்... எல்லாத்துக்கும்

நானும் ஒரு காரணம்! என்கிட்ட பேசு... டாக்டர்னு பாக்காதே.. நானும் கராத்தேயில ப்ளாக் பெல்ட் தான்.. வரியா.. மோதிப் பாக்கலாம்!''

சரத் கேட்ட மறுகணமே ஓடிச் சென்று காரில் ஏறியவன், வேகமாகச் சென்று விட்டான்.

அவன் பார்வை.. கனிவும் பரிவுமாய் அவள் மீது படிந்தது.

''வா.. இனிமே தனியா வாக்கிங் போகாதே'' என்றவன் அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

நன்றியுடன் அவனைத் தொடர்ந்தன, அவள் பாதங்கள்!

* * *

தொடர்ந்த நாட்களில், அந்த அரசியல்வாதியின் மிரட்டலும், திட்டங்களும், கலெக்டரின் உதவியாலும், அரசாங்கத்தின் பரிந்துரையாலும் முறியடிக்கப்பட்டன.

எல்லோரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடனிருக்க, புது வருஷம் பிறப்பதற்கு ஒரு வாரமே இருந்தது. அனைவரிடமுமே அன்பாலயத்தை மீட்ட மகிழ்வும் நிறைவும்!

புத்தாண்டை வரவேற்க, விருந்துக்கும் பார்ட்டிக்கும் ஏற்பாடுகள் செய்ய ஆரம்பித்தாள் சஞ்சனா!

அந்த உற்சாகம் எல்லோரையும் தொற்றிக்கொள்ள, வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தனர்.

முதல் நாளிரவு, அனைவரும் பங்கேற்கும்படி பல போட்டிகளுக்குத் தேவையான பொருட்களை, சரத்தும் அவளுமாகவே டவுனுக்குச் சென்று வாங்கி வந்தனர்.

எந்தப் போட்டிகள் வைப்பது.. என்ன வாங்குவது.. எதைப் பரிசாக அளிப்பது போன்ற விஷயங்களை, இருவருமாகக்

கலந்து ஆலோசித்து முடிவெடுத்ததில், தன்னையறி யாமலே அவனிடம் நட்புடன் நெருங்கியிருந்தாள் அவள்.

மாலை நேரங்கள் போட்டிகளைத் திட்டமிடுவதிலும், பரிசுப் பொருட்களை வண்ணக் காகிதங்களால் அலங் கரிப்பதிலும், கேக் ஆர்டர் செய்வதிலுமாகச் சென்றது.

தனிமையில் அவளுடனிருந்த நேரங்கள் சரத்திற்கு பெரும் சிலிர்ப்பாய்!

இந்த சித்திரப் பாவையையா என் உள்ளம் இத்தனை நாட்களாக தேடித் தவித்ததென்ற கேள்வி அவனுள்!

அதற்கு பதிலாய், காதலின் கருவறையில் அவள் உருவம், பல மாதக் கருவாய்!

புத்தாண்டுக்கு முதல் நாளிரவு அன்பாலயத்திற்கு முன்புறமிருந்த புல்வெளி வண்ண விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது.

அனைவரும் உற்சாகத்துடன் கலந்து கொள்ள, தம்போலா, ம்யூசிகல் சேர், பாஸிங் தி பார்சல், அந்தாக்ஷரி என்று வயதானவர்களுக்கேற்ற வகையில், போட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒவ்வொரு விளையாட்டிலும் ஒவ்வொருவர் வெற்றி பெற, பரிசுகள் வேதலிங்கத்தின் கையால் வழங்கப்பட்டன.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு.. அவர் முகமும் பிரகாசமாய்!

அந்த இடம் முழுவதும், நிலவே கீழிறங்கி வந்த உற்சாக ஒளி வெள்ளம்!

சரியாக பன்னிரெண்டு மணிக்கு கேக் வெட்டி முடித் ததும், எல்லையில்லா உற்சாகத்துடன் சிலர் நடனமாட, விழா இனிமையாக நிறைவு பெற்றது.

சரத் வீட்டிற்கு கிளம்ப, அனைவருமாக ஒன்று கூடி அவனுக்கும் சஞ்சுவுக்கும் ஒரு பரிசை அளித்தனர்.

ருக்மணியும் அன்று விருந்திற்கு வந்திருந்ததால், அவர் தன் கையாலேயே பின்னிய உல்லன் சால்வையை சரத்திடம் அளித்தார்.

ருக்மணியம்மா தந்த பரிசை வாங்கிக் கொண்டு வேக மாகத் திரும்பியவன், பின்புறம் சஞ்சனா நிற்பதையே கவனிக்காமல் சட்டென்று அவள்மீது சாய்ந்து விட்டான்.

மறுகணமே தீப்பட்டாற் போல் துடித்து விலகிய வளின் முகத்தில், எரிதழலாய் ஒரு சீற்றமும், வெறுப்பும் தெரிய, துடித்துப் போனான் அவன்.

தெரியாமல் நடந்த ஒரு தவறுக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா..? இதயம் சுருங்கி இறுகியது.

பிறகு, சஞ்சனா அழைக்கப்பட்டாள்.

முழுவதும் எம்பிராய்டரி செய்யப்பட்ட ஒரு சுரிதாருக் கான துணியை சஞ்சுவுக்கு அன்புடன் கொடுத்தார் விமலா.

வேதலிங்கத்திற்கு, எதிர்காலத்தில் நடப்பதற்கான வாக்கிங் ஸ்டிக்கும், புத்தகங்களும் பரிசளிக்கப்பட்டன.

கொண்டாட்டமும் கோலாகலமுமாக அனைவரும் உறங்கச் சென்றபோது, மணி இரண்டாகியிருந்தது.

பெரும் உற்சாகமும், நிறைவுமாய் இமை மூடி உறங்க ஆரம்பித்தாள் சஞ்சனா!

முதன் முதலாக அவளுடைய கனவுகளில் சரத்தின் முகவரி தெரிய, மடி சேர்ந்த பூ ரதமாய் அவனுடைய நினைவுகள் இதயப் பரப்பிற்குள்!

* * *

மறுநாள் காலையில், எழ மனமின்றி சோம்பலுடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தவளை, அந்த அலறல் உசுப்பி எழுப்பியது.

பதட்டத்துடன் எழுந்து வெளியே வந்தபோது, அரற்றியபடி ஓடி வந்தார் வத்சலா.

"சஞ்சு! விமலா நம்மையெல்லாம் விட்டுட்டுப் போயிட்டாம்மா!" கண்ணீருடன் கதறினார்.

நேற்றிருந்த உற்சாகமெல்லாம் ஒரே நொடியில் வடிந்து விட, பெரும் சோகம் வந்து மனதை ஆக்ரமித்தது.

வேகமாகச் சென்று பார்த்தபோது, தூக்கத்திலேயே இறந்திருந்தார் விமலா!

முதல் நாளைய சந்தோஷமும் நிம்மதியும், இறந்தும் அவர் முகத்தில் விரவித் தெரிந்தன.

அன்பாலயமே வேதனையில் ஆழ்ந்துவிட, உடனே விமலாவின் பிள்ளைகளுக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஒரு நாள் முழுவதும் குளிர் பெட்டியில் அவரைப் பராமரித்துக் காத்திருந்தும், உறவென்று ஒருவருமே வரவில்லை!

பிறகு வந்த அவருடைய தோழி கூறிய விபரங்கள் பெரும் புதிராய்!

விமலா, குழந்தைகளை மிகவும் கண்டிப்பும், கறாரும், சிக்கனமுமாக வளர்த்ததால், அவர்களின் எல்லையில்லா வெறுப்பை சம்பாதித்து விட்டதாக, அந்தத் தோழி கூறினார்.

எவ்வளவுதான் வருத்தமிருந்தாலும், இறப்பிற்குக் கூட எட்டிப் பார்க்காத கல் நெஞ்சக்காரர்களை எண்ணி, நெஞ்சம் துவண்டு போனது.

இறுதிச் சடங்குகளை யார் செய்வதென்ற கேள்வி வந்தபோதுதான், சரத் பெருந்தன்மையுடன் முன் வந்தான்.

ஒரு மகனாய் இறுதிக் காரியங்களை அவனே முன்னின்று செய்ய, எல்லோரும் நெகிழ்ந்து போயினர்.

சஞ்சுவின் மனதில் இனம் புரியாத ஒரு மாற்றத்தை அவன் செயல் ஏற்படுத்த, உறைந்து நின்றிருந்தாள் அவள்.

வானவில்லின் முதல் வண்ணமாய்.. வர்ண விரிப்பாய்.. இதயத்தில் கதகதப்பாய் பரவியது நேசம்!

* * *

இறுதிச் சடங்குகள் முடிந்து சரத் அன்பாலயத்திற்குத் திரும்பியபோது, தலை குளித்து உலர வைத்தபடி வாசலிலேயே காத்திருந்தாள் அவள்.

ஆண்கள் வந்து கை கால் கழுவி உள்ளே சென்று விளக்கேற்றி வணங்க, மனதிற்குள் ஏதோ ஒரு வெற்றிடம் வந்தது.

மெதுவாகத் திரும்பியவனுடைய விழிகள் அவளை உரச, கார்கால மேகமாய் இடைவரை விரிந்த கூந்தலுடன் ஒரு சோக தேவதையாய் நின்றிருந்தாள் அவள்.

அவன் பார்வையைக் கண்டதும், அவள் விழிகள் சிறு முறுவலுடன் சமாதானப் புறாவை மௌனமாய்த் தூதனுப்பின!

ஒரு இறப்பிற்குப் பின்.. அங்கு ஒரு காதலின் ஜனனம்! ஆனால், ஒரு ஊமையின் தாலாட்டாய், உணர்வுகள் உணரப்படாமலே போயின!

அவன் அமைதியாய் விலகிச் செல்ல, முதன் முதலாக ஒருவித வாட்டம் அவளிடம்!

சில நேரங்களில், வாழ்க்கை ஒரு விடுகதையாய்.. விடுவிக்க முடியாப் புதிராய்!

''அன்று.. உன் விழிகள் விதைத்த காதல் விதை.. இன்று என் இயத்தில் விருட்சமாய்!'' மௌனமாய் மறுகினாள் சஞ்சு!

தொடர்ந்த நாட்கள், சோக நினைவுகளிலும், துயர ஞாபகங்களிலும் செல்ல, அவளிடம் தெரிந்த மாற்றத்தை, அகிலா கூட கவனிக்கவில்லை!

விமலா அளித்திருந்த அந்த எம்பிராய்டரி சுரிதாரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சஞ்சுவின் இதயம் கனத்து விழிகள் நீரில் மிதந்தன.

பதினாறாம் நாள் காரியம் முடிந்ததும், சரத் வழக்கமான பணிகளில் ஈடுபட, சஞ்சுதான் தன் மனதை மறைத்து வைக்கவும் முடியாமல், வெளிப்படையாக சொல்லவும் திறனின்றி தவித்துப் போனாள்.

இப்போதெல்லாம் அவனாக வந்து அவளிடம் எதுவுமே பேசுவதில்லை!

இடையில் புத்தாண்டு நிகழ்ச்சிகளுக்காக இணைந்து பழகியவனிடம், இப்போது இனம் புரியாத ஒதுக்கம்!

அவளுக்கோ எதுவுமே புரியவில்லை... தான் என்ன தவறு செய்தோம்? குழப்ப அலைகள் உள்ளே பரவின.

இதுவே தொடர்கதையாக, என்ன செய்து.. எப்படி எடுத்துச் சொல்லி தன் நேசத்தை அவனிடம் புரிய வைப்பதென்று தவிப்பும் ஏக்கமும் அவளிடம்!

ஒருநாள்.. அதையே யோசித்தபடி முன்புறத் தோட்டத்திற்குச் சென்றபோது, திடீரென்று மண்வாசனை நாசியை நிறைக்க, மேகம் தூவிய திரவப் பூக்கள் பூமியில் வேகத்துடன் பரவின.

மெலிதாய்ப் பரவிய சாரலில் நனைந்தபடி தனை மறந்து நின்றிருந்தவளை, ஒரு தொடுகை இவ்வுலகத்திற்கு இழுத்து வருவதாய்!

கனவிலிருந்து மீள்பவள் போலத் திரும்பியவள், அங்கு அகிலாவை சத்தியமாக எதிர்பார்க்கவில்லை.

''என்னம்மா அதிசயமாருக்கு...? உங்க ஃப்ரெண்ட்சை விட்டுட்டு வந்திருக்கீங்க?'' மென்மையாக வினவினாள்.

''உன்கூடக் கொஞ்சம் பேசணும் சஞ்சு! சரத் உன்னை விரும்பி வராரு.. நீயும் யோசிக்கலாமே? எனக்கு உன் கவலைதான்.. தெரியுமா? அண்ணனும் அதே யோசனையாவே தவிக்கறது உனக்குப் புரியலையா..? இல்லை புரிஞ்சும் பிடிவாதமா இருக்கியா?''

ஆதங்கத்துடன் வந்த அவரது குரலில் சிறிது யோசித்தவள், ''அம்மா! கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்கங்க... ஒரு நல்ல பதிலா சொல்றேன்'' இயல்பாக முடித்தாள்.

மறுகணமே மத்தாப்புச் சிதறலாய் ஒளிர்ந்தது அவர் முகம்!

''சஞ்சு! மனசுக்கு ரொம்ப நிறைவா இருக்கு! அப்படியே ஒரு வாக் போயிட்டு வரலாமா?'' பரவசமாய் அழைத்தார். அவர் மனம் இதை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை!

ஏனோ அந்தப் புன்னகை, அவளது உலகையே அசைத்ததுபோல்!

இருவருமாக அந்த மலைப்பாதையில் நடந்தபோது, தன்னிடம் வந்த மாற்றத்தை எண்ணி அவளுக்கே வியப்பாய்!

பாறையாய் இறுகியிருந்த தன் மனதை அழகிய காதல் சிற்பமாய் செதுக்கியவன்மேல் பெரும் வியப்பும் பிரமிப்பும் வருவதாய்!

ஒன்றுமே பேசாத ஒரு மௌனத் தருணம் இருவருக்கும் இடையே அற்புதமாய் அமைய, அதை திடீரென்று கலைத்தது ஒரு தீனக் குரல்!

என்னவென்று பதறி ஓடினால், நடைபாதையின் ஓரத்தில், தேயிலை செடிகளுக்கு நடுவே அரை மயக்கத்துடன் விழுந்து கிடந்தார் ஒரு பெண்மணி!

இருவரும் பதட்டத்துடன் சென்று தூக்க, அவரால் நடக்கவே முடியவில்லை.

தொடர்ந்து ஏதோ முனகியபடி அரற்றிக் கொண்டிருந்த வரை, கைத் தாங்கலாக இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்தனர்.

உடனே அவருடைய மயக்கம் தெளிவிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டபோது தான், சரத்திடம் கூறி யோசனை கேட்கலாமென்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

உடனே போன் செய்து அவனிடம் கூறியவள், தானே அந்தப் பெண்மணியை வேனில் அழைத்து வருவதாகக் கூறி, கிளம்பிவிட்டாள்.

மருத்துவமனைக்குச் சென்று ட்யூட்டி டாக்டரிடம் அவரை ஒப்படைத்து விட்டு வெளியே அமர்ந்திருந்த போதுதான், சரத் ரவுண்ட்ஸ் முடித்து வருவது தெரிந்தது.

அவளைக் கண்டதும் சிறு முறுவலுடன் தலையசைத்து வரவேற்றவன், அந்தப் பெண்மணியைப் பரிசோதிதத்துக் கொண்டிருந்த ட்யூட்டி டாக்டரின் அறைக்குள் சென்றான்.

ஆனால் உள்ளே சென்ற மறுகணமே புயலாய் வெளியேறியவனின் முகமோ, கடும் ரௌத்ரமாய்!

என்ன ஏதென்று புரியாமல், அவள் பதட்டத்துடன் உள்ளே செல்ல, மயக்கம் தெளிந்து அமர்ந்திருந்தார் அந்தப் பெண்மணி!

''இவங்க நார்மலாயிட்டாங்க! நீங்க அழைச்சிட்டுப் போகலாம்.. பசியினால வந்த மயக்கம் தான்.. இஞ்செக்ஷன் போட்டாச்சு, விட்டமின்ஸ் எழுதித் தரேன்.. இப்ப இவங்களுக்கு சாப்பாடுதான் மருந்து.. அதோட கொஞ்சம் ஜூஸும் அப்பப்ப குடுங்க!'' என்றார் அந்த ட்யூட்டி டாக்டர்.

அவரைக் கைத்தாங்கலாகப் பற்றி வேனில் ஏற்றி விட்டு, அருகிலிருந்த கடையிலிருந்து ஒரு கப் பாலை வாங்கிப் பருக வைத்தாள்.

பிறகு அன்பாலயத்திற்குச் சென்றபோது, வாசலில் காத்து நின்றிருந்த பலரும் ஆர்வத்துடன் தம் கூட்டிற்குப் புதிதாய் வந்திருக்கும் அந்தத் தோழமைப் பறவையை அன்புடன் வரவேற்றனர்.

அப்போது, சிவசாமியின் முகம் மட்டும் சட்டென்று இருண்டு போனதை கவனித்த சஞ்சு, அவரிடம் இது பற்றித் தனியே பேச வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தாள்.

அந்தப் பெண்மணியை, பெண்கள் ஒன்றாகத் தங்கியிருக்கும் அந்தப் பெரிய அறைக்கு அழைத்துச் சென்று படுக்க வைத்தனர்.

''அவங்களுக்கு முதல்லே சாப்பிட ஏதாவது குடுக்கணும்மா! அதை கவனிங்க.. பசிதான் அவங்க மயக்கத்துக்கு காரணம்னு டாக்டர் சொல்றாரு!'' என்றவள், அந்தப் பெண்மணியிடம் திரும்பினாள்.

''அம்மா! இன்னிக்கு நல்லா ரெஸ்ட் எடுத்துக்கங்க! இங்கேயே சாப்பாடு வரும்.... சாப்பிடுங்க! நாளைக்கு காலையில ஃப்ரெஷ்ஷா நார்மலாயிடுவீங்க.. பாருங்க! டேக் கேர்!''

அவருடைய கையைப் பிடித்து ஆதரவாக அழுத்திய படி சிறு முறுவலுடன் கூறிவிட்டு, வேதலிங்கத்திடம் சென்றவள், அந்தப் பெண்மணியைப் பற்றிக் கூறினாள்.

''பரவாயில்லை! ருக்மணியம்மாவும், விமலாம்மாவும் போனதை ஈடு கட்டற மாதிரி இவங்க வந்தது சந்தோஷமா இருக்கு! அவங்க பேர் என்ன.. எந்த ஊர்... சொந்தக்காரங்க இருக்காங்களான்னு விசாரிச்சியா சஞ்சு?''

அவர் கேட்டதற்கு அவள் பதில் கூறு முன்பே, ஒரு குரல் அவளை இடைமறித்தது.

''நான் உள்ளே வரலாமாய்யா? அவங்க பேரு மாதவி! நம்ம டாக்டர் சரத்தோட அம்மாதான் அவங்க!''

அறை வாயிலருகில் நின்றிருந்த சிவசாமி கூற, ஒரு வித விதிர்ப்பும் வேதனையும் அவளுக்குள் கை கோர்க்க, தவிப்புடன் திரும்பினாள்.

''ஓ!'' என்ற வேதலிங்கம் கடும் யோசனையுடன் அமைதியாகி விட, அந்த அமானுஷ்ய அமைதி.. அங்கு வெகு நேரம் தொடர்வதாய்!

அந்தக் கணமே, சரத்தின் போக்கிற்கும், சிவசாமியின் முகமாற்றத்திற்கும் காரணம் விளங்கி விட, பரிதவித்து அமர்ந்திருந்தாள் சஞ்சு.

''சரத் தம்பி இவங்களைப் பாத்தாராம்மா?'' மெதுவாக வினவினார் சிவசாமி!

''ம்..'' அவள் தர்ம சங்கடத்துடன் தலையசைக்க, அவர் முகம் பரிதாபமாய் சுருங்கியது.

''ப்ச்..'' என்றபடி ஒரு பெருமூச்சுடன் அவர் வெளியேற, அவளுக்கோ உடனே சரத்திடம் பேச வேண்டும் போல்!

ஆனால்அவனுக்கும் யோசிக்க ஓரளவு அவகாசம் தர முடிவெடுத்தவள், மெல்ல எழுந்து தன் அறைக்கு வந்தாள்.

புரியாத புதிராய் பல வினாக்கள் உள்ளே பரவின.

''இவர் ஏன் இங்கு வந்தார்..? இவருடைய காதலன் என்னவானான்?'' உணர்வுகள் மனதை நெருடின.

ஒரு பெண்ணால் எப்படி இதுபோல் சுயநலமாக சிந்திக்க முடிந்தது? கணவன், குழந்தையைப் பிரிந்து செல்லும் அளவு அவரிடம் ஒரு வேகத்தை ஏற்படுத்திய தேடல் என்ன? அவளால் எதையுமே யூகிக்க முடியவில்லை.

* * *

மறுநாள் காலையிலேயே அவளிடம் தனியாகப் பேச வேண்டுமென்று அழைத்தார் மாதவி.

ஓரளவு அதை எதிர்பார்த்திருந்த சஞ்சுவும் அவரைத் தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

ஆனால் அங்கு நுழைந்ததும் தலையில் அடித்துக் கொண்டு கதற ஆரம்பித்த மாதவியின் கதறல், வெகு நேரம் நிற்கவேயில்லை.

பிறகு மெதுவாக தன்னை அமைதிப்படுத்தி நிமிர்ந்தவர், தன் மனதில் அதுவரை அடக்கியிருந்த உணர்வுகளை, அவளிடம் பகிர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்தார்.

தன் பணக்காரத் திமிர்.. வீட்டை கவனிக்காது கிளப், நண்பர் கூட்டம் என்று ஊர் சுற்றியது.. இல்லற வாழ்க்கையில் மட்டும் ஒரு யோகியைப் போல் வாழ்ந்தது... கணவரின் தொழில் தொழில் என்று ஓடிய வெறித்தனம்... இடையில் சரத்தின் வளர்ச்சி...

ஏதோ ஒரு கணத்தில் தன் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அதையே தொடர்ந்த தன் கணவரின் செகரெட்டரியிடம் தான் மயங்கி நின்றது.. அதை அறிந்த கணவரின் போதைப் பழக்கமும் அதைத் தொடர்ந்த மரணமும்...

தன் காதலனெனும் கயவனுடன் ஏதோ ஒரு வித மாய மயக்கத்தில் சொத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு தான் செல்ல, கடைசியில் அவனும் தன்னை ஏமாற்றிவிட்டு பணத்துடன் ஓடி விட்டது...

இந்த அன்பாலயத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு இங்கு வந்தது.. எதிர்பாராமல் தன் மகனை சந்தித்து குறுகிப் போனது.. எதற்கும் தகுதியின்றி தான் ஒரு பாவியாய் தனித்து நின்றது...

என்று அவர் தன் தவறை உணர்ந்து கதறியபோது, அவளால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை.

உடனே அவரை அணைத்து ஒரு தாயாய்.. தோழியாய் சமாதானப்படுத்துவதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்ய இயலவில்லை!

இதயம் கனத்திருக்க, அவர் தன் தவறை உணர்ந்து திருந்தி வந்திருப்பதே பெரும் வரமாய்!

ஆனால் இதைப் புரிந்து சரத் இவரை ஏற்றுக் கொள்வானா..? விசுவரூபமெடுத்து நின்றது அந்த ஒற்றைக் கேள்வி!

காதலில்.. சோகம் கூட ஒரு வித சுகமாய்!

அவனை எப்படியாவது மாற்றி தன் தாயுடன் இணைக்க வேண்டுமென்ற வேகம் வர அமைதியாக யோசித்திருந்தாள் சஞ்சு!

அன்று அவர் சமாதானமடைய வெகு நேரமாயிற்று!

ஆனால், அவளுக்குள் அவரையும் சரத்தையும் இணைக்க வேண்டுமென்ற உறுதி மட்டும் அவிழா முடிச்சாய் இறுக ஆரம்பித்தது.

ஆனால் தொடர்ந்த நாட்களில்.. நடக்காத கனவாகவே அது மறைய ஆரம்பித்தது.

அன்பாலயத்துக்கு வருபவன், மறந்தும் கூட அவர் இருக்கும் திசையில் திரும்புவதில்லை.

அப்படியே எதிர்ப்பட்டாலும் ஒரு தீப்பார்வையுடன் திரும்பிச் செல்வது வழக்கமாயிற்று.

மாதம் ஒரு முறை நடக்கும் மருத்துவ பரிசோதனையிலும், அவர் முறை வரும் போது, வெறுப்புடன் எழுந்து விலகிச் சென்றான்.

இவை அனைத்திலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு ஒடுங்கி, தனக்குள் இறுகிக் கூசி நின்ற மாதவியைப் பார்த்தால் அவளுக்குப் பரிதாபமாய்!

காலத்தின் கைகளில் பந்தாடப்பட்டு அனுபவித்த காயங்களுடன் திருந்தி வந்திருப்பவரை, ஏற்க மறுப்பது கூட தவறுதானென்பதை அவனுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்ற வெறி வந்தது.

சஞ்சு, அதைச் செயலாற்ற முனைந்து ஒரு நாள் அவனைத் தனிமையில் சந்தித்தாள்.

அப்போதுதான் மருத்துவமனையிலிருந்து கிளம்பிக் கொண்டிருந்தவன், தன் அறைக்குள் வந்தவளை வியப்புடன் வரவேற்றான்.

''நான் உங்களோட கொஞ்சம் பேசணும்.. பேசலாமா?'' நேரிடையாகவே விஷயத்திற்கு வந்தாள்.

என்ன..?வென்பது போல் ஒற்றைப் புருவம் உயர்ந்தாலும், விழிகள் சோம்பலாக இடுங்கின.

எதையோ எதிர்பார்த்திருப்பது போன்ற பாவனையும், சிலீரென்ற ஒரு இனம் புரியாக் குளிரும் விரவித் தெரிந்தன... அவன் பார்வையில்!

''சரத்! உங்கம்மா...'' அவள் தொடரும் முன்பே இடை மறித்தது அவன் குரல்!

''போதும்! அந்தப் பேச்சு மட்டும் வேணாம்.. எங்க அம்மா இறந்து பதினோரு வருஷமாச்சு!'' அடிக்குரலில் சீறினான்.

''ப்ளீஸ் சரத்! அவங்க இப்போ திருந்தி மறுபிறவி எடுத்து வந்திருக்காங்க! அவங்களை மன்னிச்சு ஏத்துக்கங்க!'' மென்குரலில் இறைஞ்சினாள்.

''என்னால முடியாது! இப்போ அவங்களாலே இறந்து போன எங்கப்பாவை உயிரோட எனக்கு மீட்டுத்தர முடியுமா? என் டீன் ஏஜில நான் பட்ட அவமானங்கள் வேதனைகளைத் தான் மாத்த முடியுமா?'' ரௌத்ரமாகக் கேட்டான்.

''நிச்சயமா முடியாதுதான் சரத்! ஆனா இப்ப அவங்க எல்லாத் தப்பையும் உணர்ந்து திருந்தி புதுசா உங்களோட வாழணும்னு எதிர்பார்த்துக் காத்திட்டிருக்காங்க!

''இந்த நிலைமையில அவங்களை மறுக்கறதும் நிராகரிக்கறதும் கூடத் தப்பு தானே! செத்த பாம்பை திருப்பி அடிக்கிற மாதிரி இருக்கு!'' விரக்தியுடன் மொழிந்தாள்.

''இப்ப சொன்னே பாரு! அது மட்டும்தான் சரி! அவங்க ஒரு பாம்புதான்.. அது செத்துடுச்சாங்கறது எனக்குத் தெரியாது...

''உள்ளேயே அதக்கி வெச்சி திடீர்னு விஷத்தைக் கக்கி என் குடும்பத்தை அழிச்ச.. எங்க நிம்மதியை சிதறடிச்ச அந்த நச்சுப் பாம்பை என்னால மன்னிக்க முடியாது!'' ஆணித்தரமாக முடித்தான்.

''அவங்க செஞ்சது சரின்னு நான் சொல்லலை சரத்! தப்பு.. அதுவும் மகாப் பெரிய தப்பு! அந்த வயசுல ஏதோ புரியாம செஞ்ச தப்பு!''

''ஏய்! என்ன அந்த வயசு? அப்ப அவங்களுக்கு முப்பத்தைஞ்சு வயசு தெரியுமா? டீன் ஏஜ் கிடையாது... இதைப் புரியாம செய்ய!'' மிருகமாய் கர்ஜித்தான்.

''சாரி.. சாரி! தெரிஞ்சே செஞ்ச தப்புதான்.. ஆனா அதுக்கும் மன்னிப்பு இருக்கு இல்லையா? எந்தத் தப்புக்கும் ஏதாவது ஒரு மூலகாரணம் இருக்குமே!

"கொலை செஞ்சவங்களுக்கே மன்னிப்பு வழங்கறது... கருணை மனு அடிப்படையில் மரண தண்டனையைக் குறைக்கறது வழக்கமாச்சே!

"கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்க சரத்! இதுக்கு பின்னாடி ஏதாவது நியாயமான காரணம் கூட இருக்கலாமில்லையா?"

"சீ... களங்கப்பட்டவளுக்கு வக்காலத்து வாங்க உனக்கு வெக்கமாயில்லை? நோ! நான் யோசிக்க மாட்டேன்... கொலையை விடப் பெரிசு நம்பிக்கைத் துரோகம்..! என்னால அவங்களை மன்னிக்கவே முடியாது.. விட்டுடு!"

"என்ன சரத்? இப்படி ஒரு பிடிவாதம் உங்களுக்கு? அவங்க உங்களைத் தன் கருவில சுமந்து பத்து மாசம் தவமிருந்து பெத்தவங்க.. இப்ப உடைஞ்சி போய் தனியாத் தவிச்சி நிக்கறாங்க! அவங்களைப் புரிஞ்சிக்க மாட்டேன்னு ஏன் இவ்வளவு அடம் பிடிக்கறீங்க?" படபடவெனப் பொரிந்து விட்டாள்.

ஒரு கணம் அமைதியாக இருந்தவன், மெதுவாக நிமிர்ந்தபோது அவன் விழிகளில் மருதாணிச் சிவப்பு!

"அந்த டீன் ஏஜில, நானும் இப்படித்தானே தனியாத் தவிச்சு நின்னேன்... ஓகே! உன்னால, உங்கப்பாவும், அத்தையும் செஞ்ச அநியாயத்தை மறந்து, கல்யாணம் குடும்பம்னு வாழ ஏன் முடியலை? அது, கசப்பான அனுபவங்கள் ரணமாப் பதிஞ்சதால வந்த விளைவுதானே?

"ஆனா எனக்கு அட்வைஸ் பண்றே..! எல்லாத்தையும் மறந்து அவங்களை ஏத்துக்க சொல்லி? முதல்லே நீ மாறு... அப்புறம் உலகத்தை மாத்தலாம்!"

அழுத்தமான குரலில் கூறிவிட்டு, வேகமாக எழுந்து வெளியேறினான்.

சாட்டையடியாய் வந்த அவனது பதிலில், உறைந்து தளர்ந்து போய் அமர்ந்திருந்தாள் அவள்.

இதயம்.. மெல்ல யோசிக்க ஆரம்பித்தது. ஒரு வழிப் பாதையாய் பயணித்திருந்த மனக் கூட்டிற்குள் பெரும் சலனங்கள்!

* * *

மறுநாளே, எல்லாரையும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கும் படியான ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்து விட்டது.

யாருமே எதிர்பாராமல், அளவுக்கதிகமான தூக்க மாத்திரைகளை சாப்பிட்டு, தற்கொலைக்கு முயன்றிருந்தார் மாதவி.

விடிந்தும் அவர் எழாததால், தட்டி எழுப்பிய மரிய புஷ்பத்தின் ஓலம், அந்த அன்பாலயத்தையே கிடுகிடுக்கச் செய்தது.

பிறகு வேனில் ஏற்றி அவரை சரத்தின் மருத்துவமனையில் அனுமதித்து விட்டு, அனைவரும் பதட்டத்துடன் காத்திருந்தனர்.

முதல்நாள்.. தன்னுடன் சர்ச்சுக்கு வந்து எல்லாப் பாவங்களையும் ஃபாதரிடம் கூறி மாதவி பாவ மன்னிப்பு பெற்றதை, அழுகையுடன் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள் மரிய புஷ்பம்!

சஞ்சுவின் உடலும் உள்ளமும் ஆடிப் போயிருந்தன.

"இப்போதாவது சரத் அவரைப் புரிந்து மாறுவானா?" பெரும் கேள்வி அவளை ராட்டினமாய் சுழற்றியது.

"ஸ்டமக் வாஷ்" செய்யப்பட்டு ஓரளவு தெளிந்து, மாதவி அபாய கட்டத்தைத் தாண்டியபோதுதான், அனைவருக்கும் இயல்பான மூச்சே வந்தது.

* * *

அன்று மாலையில் அவர் சரத்திற்கு எழுதி வைத்திருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்த வேதலிங்கம், அவனுடைய அறைக்கு சென்று வெகு நேரம் பேசினார்.

ஒரே நாளில் சரத்திடம் நிறைய மாற்றங்கள்.. முகத்தில் வேதனை வரிகள் நிறைந்திருக்க, பெரிதும் ஓய்ந்திருந்தான்!

யாரிடமும் எதுவும் பேசாமல், மாதவியைக் கண்ணும் கருத்துமாய் கவனிக்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

சஞ்சுவுக்கு, இதுவே பெரும் நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் தருவதாய்!

ஒரே வாரத்தில், அவர் உடல்நிலை சரியாகி, அன்பாலயத்திற்கு வர, அன்று தான் அவரைத் தன் வீட்டிற்கு வந்து தன்னுடன் இருக்கும்படி அழைத்தான் சரத்!

அவருடைய மரண வாக்குமூலக் கடிதமும், இந்த ஒரு வாரத் தீவிர யோசிப்பும் அவனைப் பெரிதும் மாற்றி இளகச் செய்திருந்தன.

அவனால் ஜீரணிக்க முடியாத பல அதிர்ச்சிகளைச் சுமந்திருந்தது.. அந்தக் கடிதம்!

அந்தக் கடிதத்தில் அவர் எழுதியிருந்த ஒரு பெரிய உண்மை... அவனை வாய் மூடி மௌனியாக்கியது.

அவனுடைய அப்பா ராஜேந்திரன், ஒரு ஆண்மை இல்லாதவர்.. ஒரு குழந்தைக்கு தகப்பனாகும் தகுதியை இழந்தவர் என்பதும், சரத் ஒரு செயற்கை முறைக் கருத்தரிப்பில் முகமறியா ஒரு மனிதனின் மூலம் வந்த குழந்தை என்பதையும், மாதவி ஆதாரத்துடன் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அவன் தந்தை அவனிடம் வெளிப்படுத்த வெட்கிய ஒரு செய்தி அது!

தன் இளமை உணர்வுகளை அடக்க முடியாததாலேயே, தான் மற்றொருவருடன் தவறான உறவை வைத்துக்கொண்டதாக அவர் எழுதியிருந்ததை அவனால் ஒப்புக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும், அவர் தரப்பில் சிறிது நியாயம் இருப்பதை, இப்போது உணரத் துவங்கினான்.

இனி தனது ரிஷிமூலத்தை ஆராய்வதை விட, இறுதிக் காலத்திலாவது தன் தாயை சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

அதன் விளைவே, அவரைத் தன்னுடன் வந்து இருக்கும்படி அவன் கேட்டது!

ஆனால் மாதவி உறுதியாக மறுத்துவிட்டார்.

"நான் செஞ்சது நியாயமில்லை தான்! ஆனா என்னைப் பத்தி நீ புரிஞ்சிக்கிட்டாப் போதும் சரத்! வாலிப உணர்வுகளுக்கு பலியாகி என் வாழ்க்கையையே தொலைச்சவ நான்!

"நீ நல்லாருக்கணும்! இந்த மனுஷங்களை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு.. நான் இங்கேயே இருக்கேன்... தினம் வந்து என்னைப் பாத்துப்பியா? இங்கே நான் நிம்மதியா இருப்பேன்...

"சஞ்சுவைப் பத்தியும் உன்னைப் பத்தியும் இப்பதான் எல்லாரும் சொன்னாங்க.. நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வாழணும்! இப்ப என் விருப்பமெல்லாம் இது மட்டும் தான்.. நானும் அவகிட்டே பேசறேன்.. என்னை வற்புறுத்தாதேப்பா!"

கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி இறைஞ்சியவரை வாஞ்சையுடன் நோக்கியவன், சில நொடிகளுக்குப் பிறகு தலையசைத்து ஆமோதித்தான்.

பிறகு இருவருமே, ஒரு வித மௌன லயிப்புடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

மறுநாளே.. அந்த நற்செய்தி அவனை வந்து சேர்ந்தது.

சஞ்சு, அவனுடன் பேச விரும்புவதாக வேதலிங்கமும் மாதவியும் போனில் கூறியபோது, வாழ்வின் உச்ச கட்ட மகிழ்ச்சியை உணர்ந்தவன், உடனே கிளம்பிவிட்டான்!

மனம்.. அன்பு சாம்ராஜ்யத்தில் நேச மழையில் சிலிர்ப் பாய் நனைந்தது.

விடுகதையாய் இருந்த வாழ்க்கை.. வசந்தங்கள் வாழ்த்தும் பொழுதாய் மாறியதைப் போல்!

''தங்கப் பூவே.. இதோ உன்னை சந்திக்க சடுதியில் வருகிறேன்...'' கவிதை பாடியது மனது!

அவள் மாறியிருப்பதாக இருவரும் கூறியது.. அவனுக் குள் சிலிர்ப்பாய் பரவ பெரும் நம்பிக்கை விருட்சம்... அவன் மனதில்!

தோட்டத்தில் நின்று ஆழ மூச்செடுத்து பனிக் காற்றை நுகர்ந்து கொண்டிருந்த சஞ்சனாவை ஏதோ ஒரு சப்தம் உசுப்பத் திரும்பியவள், அங்கு அதற்குள் சரத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை!

சட்டென்று ஒரு விகசிப்பு வர, மத்தாப்பூவாய் சிதறி ஒளிப்பிழம்பாய் முகமெங்கும் பரவியது, புன்னகை!

''ஆச்சர்யமா இருக்கு! என்னைப் பார்த்தாலே உன் முகம் சுருங்கிடும்! முதல் தடவையா இப்படி ஒரு வர வேற்பு! இது கனவா.. இல்லை நிஜமா?'' என்றபடி குறும் புடன் தன்னையே கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டான் அவன்.

''நிஜம்தான்!'' மெல்ல முணுமுணுத்தவளின் விழிகள், தரையில் பதிந்து பூமியோடு உரசி வெட்க ரகசியம் பேசின!

''அன்னிக்கு.. நியூ இயர் ஃபங்ஷன்லே தெரியாம உன் மேல மோதினதுக்கே எவ்வளவு கோபம் வந்தது உனக்கு?''

பெரும் ஆதங்கம் தெரிந்தது அவன் குரலில்! சட் டென்று நிமிர்ந்தவளுக்கு அவனுடைய திடீர் ஒதுக்கத் தின் காரணம் புரிவதாய்!

''சாரி! அன்னிக்கு வேணும்னு செய்யலை! எந்த ஆணாயிருந்தாலும் அப்படித்தான் ரியாக்ட் பண்ணியிருந் திருப்பேன்! இயல்பா வந்தது அது!'' மெல்லிய குரலில் மன்னிப்பை யாசித்தாள்.

''ஓ! அப்ப நானும் எல்லாரைப் போலவும் தானா? ஸ்பெஷல் இல்லையா?''

ஏக்கத்துடன் வினவியவனை, ஒரு பார்வையாலேயே குளிரச் செய்தது.. அவளுடைய முகத்தில் பரவிய நாணம்!

''ப்ரெண்ட்ஸ்!..!'' மெதுவாக கை நீட்டியவனுடைய விழிகள் இடுங்கி, ஒரு விதக் கூர்மையுடன் அவள் முகத்திலேயே பதிந்திருந்தன.

சட்டென்று பொங்கிப் பரவிய வெட்கத் திணறலுடன், தயக்கத்துடன் தன் விரல்களை அதில் பதித்தாள்.

''கை குடுக்கவே இவ்வளவு வெக்கப்படறே? இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கே?'' அடிக்குரலில் சீண்டலாகக் கேட்டான்,அவன்.

''சீ..'' வெட்கத்தில் முகம் சிவந்து போனாள் அவள்.

உடனே, விதிர்ப்புடன் தன் கையை விடுவித்து ஓடியவள் தடுமாறி விழப் போக, ஒரு பூங்கொத்தாய் அவளை அப்படியே ஏந்திக் கொண்டான் அவன்!

மீட்டாத வீணையின் தந்திகள் மெதுவாக மீட்டப் பட்டது போல், தேகம் அவன் தொடுகையில் சிலிர்த்தது.

அந்த சிலிர்ப்பே, அவளுடைய சம்மதத்தை கூறுவ தாய்!

எத்தனை யுகங்களாக அவனுடைய கையணைப்பில் அவள் நின்றிருந்தாளோ, திடீரென்று ஒரு கர்ண கடூரக் குரல் அவளைக் கலைத்தது.

''சீ.. இதுவும் ஒரு பொழைப்பா? எங்க காலத்துல எல் லாம், ஒருத்தன் கையால தாலி வாங்கினா காலம் முழுக்க அதுதான்! இப்படியா.. உடனே வேற ஆம்பிளையைத் தேடி அலைவாங்க.. உடம்புத் திமிர்!''

அனல் கக்கும் முகத்துடன், ராட்சசியைப் போன்ற தோற்றத்துடன் அங்கு நின்றிருந்தார், அவளுடைய அத்தை சகுந்தலா!

அவள் கூச்சத்துடன் ஒடுங்கி நிற்கும்போதுதான், அந்தக் குரல் காற்றைக் கிழித்து வந்தது.

''போதும் சகுந்தலா! உன் விஷமப் பேச்சு, விஷப் பார்வை எல்லாம் இங்கே வேண்டாம்! எதுக்கு வந்தே?''

வராந்தாவில், சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி சீறினார் வேதலிங்கம்!

சப்தம் கேட்டு அனைவரும் வெளியில் வந்துவிட, சகுந்தலாவோ கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்படவில்லை!

''நான் விஷமா? இங்கே இவ்வளவு அநியாயம் அசிங்கம் நடக்குது.. இவ உங்க மகனோட பொண்டாட்டிங்கறது மறந்துடுச்சா?'' ஆங்காரமாய் கத்தினாள்.

''ஏய்.. இனி ஒரு வார்த்தை அவங்களைப் பத்தி பேசினே, இங்கே ஒரு கொலை விழும்! என்ன கேட்டே? சஞ்சு என் மகனோட பொண்டாட்டிங்கறது மறக்கலை!''

''அவ வாழ்க்கைய சிதைச்சவளே நீதானே! இப்ப சொல்றேன் கேட்டுக்க... இப்பவும் சஞ்சு என் மகனோட பொண்டாட்டியாகப் போறவ தான்!''

''சரத் எனக்கு மகன்.. அவனை முறைப்படி நான் தத்தெடுத்தாச்சு!

''சஞ்சு தான் இதுவரைக்கும் பிடி குடிக்காம இருந்தா! நான் எவ்வளவோ முயற்சி செஞ்சும் நீயும் உன் தம்பியும் அவளுக்குள்ளே ஏற்படுத்தியிருந்த காயத்தை ஆத்தவே முடியலை!

''இப்பத்தான் அவ மாறியிருக்கா.. எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமா?

''இதைத்தான் இத்தனை நாளா ஆசையோட எதிர்பார்த் திட்டிருந்தேன்..

''சரத் உயிரா விரும்புற, மனைவியாத் தேர்ந்தெடுத் திருக்கற பொண்ணுதான் சஞ்சு.. போதுமா?

''நான் ஆட்களை விட்டு அடிச்சுத் துரத்தறதுக்குள்ளே இங்கேருந்து ஓடிப் போயிடு! இல்லேன்னா அசிங்கமா யிடும்!'' உரத்த குரலில் உறுமினார்.

தான் கேள்விப்பட்டதும், நடப்பதும் வேறாக இருக்க, வெறுப்புடன் நடக்க ஆரம்பித்தாள் சகுந்தலா.. செல்வமும் துரத்தியிருக்க, இங்காவது வந்து ஒண்டிக் கொள்ளலாமென்ற திட்டமும் தவிடுபொடியாக ஓய்ந்து போனாள் அவள்.

சஞ்சனா இங்கிருப்பதும், டாக்டர் சரத் அவளை விரும்பியதையும், டவுனில் ஒன்றாக சுற்றுவதையும், இந்த ஊரிலிருக்கும் உறவுக்காரர் ஒருவரின் மூலமாக அறிந்தவள், அதை வைத்தே வேதலிங்கத்திடம் பேசி, சஞ்சுவை அங்கிருந்து விரட்ட வந்திருந்தாள்.

நிலைமை தலைகீழாகி விட வெட்கிப்போய் சபித்தபடி, அங்கிருந்து வெளியேறியவளை அங்கு யாருமே கவனிக்க வில்லை.

சரத்தும், சஞ்சுவும் அதே நிலையில்தான்!

தன்னையே மறந்து விடும் ஒரு வித மாயாஜாலத்தை, மயக்க மருந்தும் காதலும் மட்டும் செய்யுமோ.. சரத்தின் மனதில் குறும்பாய் ஒரு கேள்வி வந்தது!

''விண் சொர்க்கமே பொய் பொய்...

என் சொர்க்கம் நீ பெண்ணே''

காதலுடன் மென் குரலில் பாடினான் அவன்!

அகிலா ஓடிவந்து மகளை அணைத்து முத்தமிட, மற்றவர்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்து சொல்ல, ஒரு கம்பீரக் குரல் இடையிட்டது.

''அவங்க ரெண்டு பேரும் மனசு விட்டு முதல்லே பேசிக்கட்டும்! எல்லாரும் உள்ளே வாங்க... சரத் நீ சஞ் சுவை வெளியே எங்கேயாவது அழைச்சிட்டுப் போயிட்டு வா!'' வேதலிங்கம் அழுத்தமாக ஆணையிட்டார்.

''என் வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டுப் போயிட்டு வந்துட றேன்ப்பா'' என்றவன் அவளுடைய கைப்பிடித்து அழைத்து வந்து அவரிடம் ஆசி பெற்றான்.

பிறகு, மாதவி, அகிலா இருவரையும் வணங்கி எழுந் தனர்.

நேற்றுதான் முறைப்படி வேதலிங்கம் அவனைத் தத்தெடுத்திருக்க, முதன் முதலாய் அவன் அப்பாவென்று அழைத்தது, ரகுவே திரும்பி வந்ததைப் போன்ற ஒரு சிலிர்ப்பைத் தந்தது அவரிடம்!

பிறகு, இருவருமாகக் கிளம்பி சரத்தின் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

மலையரசியின் மடியில் அழகிய கூட்டைப்போல் அமைந்திருந்த அந்த எஸ்டேட் பங்களா, அவளை மிகவும் கவர்ந்தது.

வேலையாட்களிடம் அவள் யாரென்று அவன் அறி முகப்படுத்த, எல்லோரிடமும் தாங்க முடியாத உற்சாகம்!

நேரே தன் அறைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்று கதவை மூடியவன், மெதுவாய் தன் கைகளை விரிக்க, திருக்குறளின் இரு வரிகளாய், இருவரும் இணைந்தனர்.

இரு கைகளுக்குள் உலகமே வந்து பரிசாய் விழுந்த சிலிர்ப்பு அவனிடம்!

அங்கு.. இரு இதயங்களின் ஆனந்த சங்கமம்!

சிறிது நேரம் கழித்து, ''சஞ்சு! என் மனசை வெளிப் படையா சொல்லியும் மாறாத நீ, எப்போ என்னை விரும்ப ஆரம்பிச்சே?'' மென் குரலில் கேட்டான்.

''ம்! முதல்லே உங்களைப் பார்த்ததுமே ஏதோ ஒரு சின்ன சலனம் மனசிலே!''

''யாருமே என்னை ஆட்படுத்திடக் கூடாதுன்ற உறுதி யோட இருந்த நான், என்னையறியாம உங்ககிட்டே ஈர்க்கப்பட்டுடுவேனோன்ற பயத்துலதான் விலக ஆரம்பிச்சேன்...''

''அப்புறம்.. உங்க கதையைக் கேட்டப்புறம் ஊர் காக்க உருகுற உங்களுக்குள்ளே இத்தனை காயங்களான்னு துடிச்சு தவிச்சேன்...''

''ஆனா உடனே என் ஈகோவும் கொள்கைகளும் அதை மாத்திடுச்சி!''

''நாளாக ஆக, உங்க சேவை மனப்பான்மை, எதையும் எதிர்பார்க்காம மத்தவங்களுக்கு உதவற குணம், மனிதாபி மானம், என் மேல நீங்க காட்டின நிஜமான அக்கறை, அன்பாலயத்துக்கு செஞ்ச உதவிகள் எல்லாக் கஷ்டத் திலயும் அங்கிளுக்கு துணையா நின்னது எல்லாத்தும் மேல விமலாம்மா இறந்தப்ப, ஒரு மகனா இருந்து இறுதிச் சடங்கை செஞ்சது... என்னைப் புரட்டிப் போட்டு வீழ்த்திடுச்சி!

''எவ்வளவு அழகா உங்க மனசை நீங்க வெளிப்படுத் தினீங்க.. ஆனா என்னால அப்படிச் செய்ய முடியலை.. எப்படி..என்னை.. என் மனசைப் புரிய வைக்கறதுன்னு புரியாம தவிச்சிட்டிருந்தேன்...

''உங்க மனசுக்குள்ளே நான் சுகமான்னு கேக்கணும் போலருக்கும்.. ஆனா கேக்க தைரியம் வராது! அப்பதான் மாதவிம்மா வந்தாங்க.. எல்லாமே மாறிப்போச்சு.. நான் உங்ககிட்டே சண்டைபோடும்படி ஆயிடுச்சி! ஆனா கடவுள் எல்லாத்தையும் சுபமா முடிச்சாரு! கடைசியில் எப்படியோ உங்களுக்கும் புரிஞ்சிடுச்சி!''

''ம்.. அதை உன் வாய்மொழி சொல்லலை.. உன் னோட உடல்மொழியும், வெக்கமும், சிலிர்ப்பும்தான் எனக்கு உணர்த்துச்சு!'' குறும்புடன் ஒற்றைக் கண் சிமிட் டியபடி கூறினான்.

''அப்பறம்.. அம்மாவும், வேதலிங்கம் அப்பாவும் இப்பதான் போன் பண்ணி நீ பேச விரும்பினதா சொன் னாங்க!''

''ஓ! அது சரி! நீங்க எப்படி என்னை..?'' மேலே கேட்க முடியாமல் வெட்க அலைகள் அவளை ஆக்ரமித்தன.

''ம்.. முதன் முதல்லே உன்னைப் பார்த்ததுமே என் மனசுல இவ தான்டா மடையா.. இது நாள் வரைக்கும் நீ தேடிட்டிருந்த தேவதைன்னு ஒரு பட்சி சொல்லுச்சி!''

''ஆனா நாம ரெண்டு பேருமே எதிரும் புதிருமாவே இருந்தோம்! ஆனா, எதிர் துருவங்கள் தான் ஒண்ணை ஒண்ணு ஈர்க்கும்கிற நம்பிக்கை வந்தது.''

''அப்புறம் ஒரு நாள் அப்பாகிட்டே பேசினேன்... அவர் என்ன சொல்வாரோன்னு பயந்துட்டேதான்!''

''அப்பதான் அவர் உன்னைப் பத்தின ரிஷிமூலத்தை எல்லாம் சொன்னாரு!''

''நான் பயந்தேன்.. அவரோட மருமகளை விரும்பறதா அவர்கிட்டயே சொல்லிட்டமே? எப்படி எடுத்துப் பாரோன்னு!''

''ஆனா அப்பா ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டாரு.. எப்படியாவது உன்னை சம்மதிக்க வெச்சிடணும்னாரு!''

''மனசு அப்படியே சிலிர்த்துப் போச்சு! எவ்வளவோ ட்ரை பண்ணினாலும் நீ விலகி விலகிப் போனே!''

''இந்த அன்பாலயத்துல நீ செஞ்ச மாற்றங்கள்.. அவங்களுக்காக பாத்து பாத்து நீ செஞ்ச பல விஷயங்கள்...''

''மார்னிங் வாக், மெனு மாத்தினது, அவங்கவங்களுக்குப் பிடிச்சதை அக்கறையோட வாங்கித் தந்தது.. சிலருக்கு அவங்க பர்சனல் விஷயங்கள்லே அட்வைஸ் செஞ்சது! அன்பும் அனுசரணையுமா அன்பாலயத்தை நிர்வகிச்சது..! இப்படி நிறைய! எல்லாமே என்னை ஈர்த்தது! எல்லாத்துக்கும் மேலா, எங்கம்மாவைப் பார்த்து நானே அருவெறுத்தப்ப, நீ அவங்களுக்குப் பரிஞ்சு வந்தது, என்னை யோசிக்க வச்சிது!''

''எதைச் சொல்றது எதை விடறது.. 'காதலன் கயஸ், தன் காதலி லைலாவைப் பார்க்க முடியாமல் ஒரு குன்றின் மீது அமர்ந்து அவள் வாழ்ந்த ஊரையும் வீட்டையும் தொலைவிலிருந்து வெறித்தவாறு, ''லைலா... லைலா...''வென்று கடைசி மூச்சு வரை முணுமுணுத்துக் கொண்டே இறந்தான்' என்கிறது காவியம்!

''என்னால அது மாதிரி இருக்க முடியாது! எனக்கு நீ வேணும்னா அதுக்காக எதையும் செய்யத் தயாரா இருந்தேன்.. அப்பதான் அம்மா வந்தாங்க.. நீ அவங்களுக்காகப் பேசினப்ப, உன் பலவீனத்தை நான் சுட்டிக் காட்டினேன்!''

''என் முயற்சியை நான் கை விடவே இல்லை.. அதுக்கு கிடைச்ச பரிசுதான் நீ! நீ மாறுவேன்னு எனக்குத் தெரியும்!

''ஆனா கடைசி வரைக்கும் என்னை விரும்பறேன்ற அந்த வார்த்தையை இன்னும் நீ சொல்லலை தெரியுமா?'' செல்லமாய் சிணுங்கியபடிக் கேட்டான்.

மருதாணியிட்ட விரல்களாய்.. அவள் கன்னங்கள் சிவந்தன.

அதைக் கண்டதும்,

''விண் சொர்க்கமே பொய்.. பொய்...
என் சொர்க்கம் நீ பெண்ணே!''

மெல்லிய குரலில் மெய்யுருகப் பாடினான் சரத்!

உடனே ''ஐ லவ் யூ சரத்.. இந்த உணர்வு எனக்கு ரொம்பப் புதுசு... ரொம்ப அற்புதமானதும் கூட..! என் முதல் காதல் ரொம்ப லேட்டாத்தான் மலர்ந்திருக்கு..

இல்லை?'' என்றவள், இலக்கணத்திற்கு அப்பாற்பட்ட காதலை அன்றுதான் உணர்ந்தாள்!

முகத்தில் பரவிய நாண ரேகைகள் அவளுடைய அழகை மேலும் அதிகப்படுத்தின.

மறுகணமே அவளை அணைத்தவன், அந்த ஒற்றை அணைப்பில் ஆயிரம் காலம் வாழ்ந்து முடித்த ஒரு உணர்வினைப் பெற்றான்.

காதல் சூத்திரமாய்.. முத்தம் வரைந்த பந்தமாய் தொடர ஆரம்பித்த அந்த இரவில், கார் மேகங்களைத் தூது விட்டு வானத்திடம் மழையை யாசித்துக் கொண்டிருந்தது பூமி!

நி

கண்ணே உந்தன் நிழலாவேன்!

1

அந்த ஏகாந்த இரவில்... பௌர்ணமி ஒளிச் சாரலில், உலகே மஞ்சள் உடை உடுத்திய தேவதையாய் காட்சியளித்தது!

ஒவ்வொரு மலரையும் ஒரு நேசக் கவிதையாய் உதிர்த்து, பூமிக்குத் தூதனுப்பிக் கொண்டிருந்தன... குல்மொஹர் மரங்கள்!

அந்த ரயில் நிலையத்தில் இன்னும் சற்று நேரத்தில் புறப்படத் தயாராக நின்றிருந்த அந்த ரயிலில் ஏறி அமர்ந்தாள் சம்வர்த்தினி.

''ஜாக்கிரதைடி! ஊருக்குப் போய் சேர்ந்தவுடனே எனக்கு போன் பண்ணு!''

ஜன்னல் வழியே அவள் கையைப் பிடித்தபடி மீரா கூற, பெட்டியையும், ஏர் பேகையும் சீட்டுக்கு அடியில் வைத்து விட்டு அவளிடம் விடைபெற்றுக் கீழே இறங்கினார் மீராவின் தந்தை சபாபதி.

''சரிடி..! உனக்கும் அங்கிளுக்கும் ஒரு வாரமா ரொம்பத் தொல்லை குடுத்திட்டேன்... அங்கிள் இல்லேன்னா எனக்கு இந்த வேலையே கிடைச்சிருக்காது! ரொம்ப தேங்க்ஸ் அங்கிள்!''

அவள் குரலில் கசிந்த நன்றியுணர்வு, சபாபதியை பெரிதும் நெகிழச் செய்வதாய்!

''எனக்கு நீயும் மீராவும் ஒண்ணுதாம்மா வர்த்தினி... இதுக்கு எதுக்கு தேங்க்ஸ் எல்லாம்! அங்கே உனக்கு வேலை பிடிக்கலைன்னா எப்ப வேணாலும் எங்க வீட்டுக்கு நீ திரும்பி வரலாம்!''

வாஞ்சையுடன் உரைத்தவரிடம், சிறு கலக்கத்துடன் விடைபெறும்போதே, ரயில் நகரத் துவங்கியது.

மீரா சிறிதும் தூரம் அவள் கையைப் பிடித்தபடியே ஓடி வர, நட்பின் உன்னதம் அந்த நேரம் புரிவதாய்!

''என்னுடைய தாய், மனதிற்குப் பிடித்த வேலை, உயிராய் வளர்த்த மாமா அனைவரையும் விட்டு விட்டு இப்படி எங்கோ அநாதையாகச் செல்கிறேனே'' வென்ற தவிப்பும் வேதனையும் அவளை வெகுவாய் ஆட் படுத்தின.

மெதுவாகப் பின்புறம் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டாள் அவள்.

ரயிலின் வேகத்திற்கு எதிர் மாறாய்க் கடந்து செல்லும் இயற்கைக் காட்சியாய், நினைவுகள் பின் நோக்கிப் பயணிக்கத் துவங்கின.

* * *

''வர்த்தினிம்மா! இன்னிக்கு ஹாஸ்பிடலுக்கு சீக்கிரம் போகணும்னியே எழுந்திரிக்கலையாடா?''

அம்மா சுகந்தியின் குரல் மயிலிறகாய் இன்னும் செவி மடலை வருடுவது போல்!

மெதுவாக விழித்தவளின் முன்னால், நெற்றியில் சிறு கீற்று விபூதியுடன் தேஜஸ் மிளிர நின்ற தாயின் உருவம்!

''ம்... மாமா ஏதும் போன் பண்ணினாங்களாம்மா?'' கேட்டபடி எழுந்து அமர்ந்தாள் வர்த்தினி!

''இல்லைடா! நீ சரியான நேரத்துக்கு வந்திடுவேன்னு தான் அண்ணனுக்குத் தெரியுமே! அதான் பண்ணலைன்னு நினைக்கிறேன்...''

''சரிம்மா! நீங்க எப்போ ஸ்கூலுக்குப் போகணும்?''

''எனக்கு எப்பவும் போல ஒன்பது மணிக்குத்தான்... இன்னிக்கு என்ன பங்ஷன்மா?''

''என்னம்மா... மறந்துட்டீங்களா? மாமா ஹாஸ்பிடல் ஆரம்பிச்சி பதினேழு வருஷம் முடியப் போகுதேம்மா! அதான்! இன்னிக்கு ஃபங்ஷன் இருக்கு!'' என்றபடி தயாராகி மருத்துவமனைக்கு வந்தாள் அவள்.

சம்வர்த்தினி, பி.பி.ஏ. படித்து விட்டு ஹாஸ்பிடல் மேனேஜ்மெண்ட் கோர்ஸும் படித்தவள்... இப்போது எம்.பி.ஏ. தபாலிலும் பயின்று வருகிறாள்!

அவளுடைய மாமா சுந்தர மகாலிங்கத்தின் மருத்துவ மனையில் அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ஆபீசராகப் பணி புரிந்து வருகிறாள்.

மருத்துவமனைக்குச் சென்றவள், அங்கு நடக்கும் ஏற்பாடுகளைப் பார்வையிட்டு விட்டு முன்புறம் வந்தாள்.

''மேடம்! நீங்க வந்தவுடனே சீஃப் உங்களை வந்து பாக்கச் சொன்னாங்க!''

ரிசப்ஷனிஸ்ட் கூறியதும், இரண்டாவது ப்ளோருக்குச் சென்றபோது அவளுக்காகக் காத்திருந்தார் சுந்தர மகாலிங்கம்.

''வர்த்தினி! வா... வா! உனக்காகத்தான் காத்திட்டிருக் கேன்டா... எல்லாம் ரெடியா?'' ஆர்வத்துடன் விசாரித்தார்.

''ம்... பாத்துட்டுதான் வரேன் அங்கிள்! நீங்க டிபன் சாப்பிட்டாச்சா?''

''இல்லைடா! உனக்காகத்தான் வெயிட் பண்ணிட்டிருந் தேன்... வா... ரெண்டு பேருமா சாப்பிடலாம்! நீ சீக்கிரம் வருவேன்னு தான் தெரியுமே... சேத்துதான் ஆர்டர் பண்ணியிருக்கேன்.''

இருவரும் சாப்பிட்ட பிறகு அன்றைய விழாவிற்கான வேலைகள் தொடர, கேக் வெட்டி கோலாகலமாகக் கடந்த பதினேழு வருட இனிய வெற்றியைக் கொண்டாடி முடித்தனர்.

எப்போதும் போல், முதல் கேக் துண்டை அவளுக்கே மகாலிங்கம் ஊட்டிவிட, அவளுக்கோ பெரும் நெகிழ்ச்சி யாய்!

வர்த்தினியின் சிறு வயதிலிருந்தே ஒரு பெறாத தந்தையாய்... பாசமிகு மாமாவாய் அவளை அன்புடன் வளர்த்தவர் அவர்!

இன்றுவரை அவளுடைய படிப்பு செலவையும் ஏற்று, அவளைத் தன் சொந்தப் பெண்ணாகவே பாதுகாப்பவர்!

அவள் தாய் சுகந்திக்கு தூரத்து உறவில் அண்ணன் முறையென்றாலும், தனக்கென்று யாருமே இல்லாததால், அவர்களையே தன் குடும்பமாக வரித்திருப்பவர் மகா லிங்கம்!

மருத்துவப் பணிக்காகத் தன்னையே அர்ப்பணித்து, திருமணமே செய்து கொள்ளாமல் இன்றும் தனிமையி லேயே வாழ்பவரை வர்த்தினி தன் தந்தைக்கும் மேல் நேசித்திருந்த தருணமது!

நினைவு தெரியாத சிறு வயதிலேயே தந்தை இறந்த பிறகு, ஒரு தந்தையாய், நண்பராய், பாதுகாவலராய் அவளுடைய உணர்வுகளைப் புரிந்து நடப்பவர் அவர்.

தனக்குப் பிறகு இந்த மருத்துவமனையை கவனிக்க, பொறுப்பேற்க அவள் ஒரு டாக்டராக வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

ஆனால் அவளுக்கோ மருத்துவத் துறை எடுத்துப் படிக்க ஆர்வமில்லாததால், அவளுடைய விருப்பத்தை மதித்து தேர்ந்தெடுத்த துறையில் படிக்க அனுமதி வழங்கி, இன்று வரை அவளுக்கான எல்லாச் செலவு களையும் ஏற்றும் வருகிறார்.

''என்ன வர்த்தினி! அப்படியே அமைதியா உக்காந்து யோசிச்சிட்டிருக்கீங்க?''

நர்ஸ் தேவகியின் குரல் அவளைக் கலைக்க நிமிர்ந்தால், தான் மாமாவைப் பற்றிய எண்ணங்களில் ஆழ்ந்து, சுற்றுப்புறத்தை மறந்து நின்று விட்டது புரிவதாய்!

''ம்... ஏதேதோ பழைய ஞாபகங்கள் தேவகி!'' என்றபடி விலகிச் சென்றவள், அன்று மாபெரும் இடியொன்று தனக்காகக் காத்திருப்பதை அறியவில்லை!

* * *

ரிசப்ஷன் அருகே போடப்பட்டிருந்த இருக்கையில் சாய்ந்து கண் மூடி யோசித்திருந்தவளைக் கண்ட வரதன் என்ற அந்த மனிதருக்கோ, யோசனையாய்!

தன் உறவினர் வீராசசாமியின் மறு பதிப்பாய் உயரமாக, தீர்க்கமான அழகு முகத்துடன் அவள் தெரிய, உடனே சென்று அவளிடம் பேச வேண்டும் போல்!

ஆனால் மறு கணமே அவள் எழுந்து உள்ளே சென்று விட, தான் பார்க்க வந்த நோயாளியின் அறைக்கு யோசனையுடன் விரைந்தார் அவர்.

அன்று முழுவதும் மருத்துவமனையைத் தேனியாய் சுற்றி வந்தவள், வீட்டிற்குக் கிளம்பத் தயாராகியபோது, மகாலிங்கம் அவளை செல்லில் அழைத்தார்.

உடனே சென்று அவரிடம் மருத்துவமனை தொடர்பான சில விபரங்களைப் பேசி விட்டு வெளியே வரும் போதுதான், அந்த வரதன் அவளை வழி மறித்தார்.

சுந்தர மகாலிங்கத்தையும் அவளையும் ஒன்றாய் பார்த்தவருக்கோ, தாங்க முடியாத அதிர்ச்சியும், கோபமும்! இது எப்படி...?

வீராச்சாமி இறந்ததற்குப் பிறகு அவர் குடும்பத்தாருடன் தொடர்பின்றிப் போனது அவருக்கு ஞாபகம் வருவதாய்!

கிட்டத்தட்ட பதினெட்டு வருடங்களுக்கு மேல் ஆயிற்று... அவர் சுகந்தியைப் பார்த்து!

வீராச்சாமி இறந்த பிறகு கணவரின் சொந்த ஊருக்கே வராமல் எங்கோ சென்று விட்ட கனகத்தைப் பற்றியும், அவள் குழந்தையைப் பற்றியும் ஊரே மறந்து போயிருந்தது.

இன்று, தன் உறவினர் வீராச்சாமியின் மறு பதிப்பாய் பெண் உருவாய் அவளைக் கண்டதும் மகிழ்ந்தவர், அவளை சுந்தர மகாலிங்கத்தோடு கண்டதும் வெகுவாய் அதிர்ந்து தான் போனார்.

இந்த மனிதனுடன் வீராச்சாமியின் மகள் எப்படி... இவன் யாரென்று இந்தப் பெண்ணிற்குத் தெரியுமா... பதறித் துடித்தது இதயம்!

மறுகணமே அவளைத் தொடர்ந்தவர், பார்க்கிங் ஏரியாவில் அவளைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்.

தன்னுடைய ஸ்கூட்டியை எடுத்து உயிர்ப்பிக்க முயலும்போதுதான், ஒரு குரல் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

''ஒரு நிமிஷம்மா! நீ வீராச்சாமி அண்ணன் மகதானே?''

அவர் கேட்டதும் வியப்புடன் திரும்பியவளுக்கு அவரின் அடுத்த கேள்வி பேரிடியாய்!

''எப்படிம்மா நீ இந்த டாக்டரோட... உங்கப்பாவைக் கொன்னவனோடவே நீ எப்படி... ரொம்ப அதிர்ச்சியா இருக்கும்மா!''

அவர் கூறியதும் அவளுடைய காலடியின் கீழ் பூமி பிளக்க, கையிலிருந்த பிடி நழுவி, ஸ்கூட்டி தரையில் சாய்ந்தது.

2

வர்த்தினியின் இதயம், புயலில் சிக்கிய பூவாய் தடதடத்தது.

"என்ன சொல்றீங்க... சார்?"

வார்த்தைகள் உயிர்ப்பின்றி வெளிவர, சிலையாய் சமைந்து நின்று விட்டாள் அவள்.

"ஏம்மா... உனக்குத் தெரியாதா? உங்கப்பா... வீராச்சாமி அண்ணன் சாவுக்கு காரணமானவனாச்சே அவன்!

"பெரிய டாக்டரா இருக்கலாம்... ஆனா அவன் செஞ்சது குத்தம்தானே! அவனால தானே இன்னிக்கு நீயும் உன் அம்மாவும் தனியா நிக்கறீங்க?"

அவருடைய வார்த்தைகள் முள்ளாய்த் தைத்தன... உடலில் சிறு நடுக்கம் ஓடியது.

"எங்கப்பாவை... அங்கிள்?" பேச மறுத்து தொண்டையிலேயே புதைந்தன வார்த்தைகள்.

எதையுமே நம்ப முடியாமல் உள்ளம் பதறித் தவித்தது.

"ஆமாம்மா! அந்த ஆளு ஒரு கிரிமினல்... சட்டத்தோட ஓட்டைங்களைப் பயன்படுத்தி உங்கப்பாவைக் கொன்ன கொலைக் குத்தத்திலிருந்து தப்பிச்சி அஞ்சே வருஷத்தில் ஜெயில்லேருந்து வந்திட்டதா அப்ப எல்லாரும் பேசிக்கிட்டாங்க...

"நானும் பேப்பர்லே படிச்சித்தான் தெரிஞ்சிக்கிட்டேன்... அப்புறம் பதினாலு வருஷம் கழிச்சி இப்பதான் நான் சென்னைக்கே வரேன்...

"என் மாப்பிள்ளைக்கு ஒரு ஆக்சிடெண்ட்... மல்ட்டிபுள் ஃப்ராக்சருன்னு சொல்றாங்க... இங்கதான் சேத்திருக்கோம்... நாளைக்கு ஆபரேஷன்...!

"என் பொண்ணுக்கு துணையா இருக்க வந்தப்பதான் உன்னையும் அந்த ஆளையும் பாத்தேன்... இப்ப வேணா அவரு சீஃப் டாக்டரா இருக்கலாம்! ஆனா நிஜத்துல அவன் ஒரு கொலைகாரன்தானே!

"சுகந்தி அண்ணியும் அண்ணனும் காதல் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டவங்க! அவங்களைப் பத்தி ஊரில சிலர் தப்பாப் பேசினப்ப நான் நம்பலை!

"தன் கணவனைக் கொன்னவனோடவே சுகந்தி அண்ணி தொடர்பு வச்சிருக்கறதா அவனோடவே வாழறதா எல்லாரும் சொன்னாங்க...!

"ரெண்டு பேருக்கும் இருந்த தொடர்பை உங்கப்பா கண்டு பிடிச்சிட்டதாலேதான் அவரை இந்தாளு கொலையே செஞ்சாராம்!

"இப்ப உன்னை இந்த ஆளோட பாத்தப்புறம்... அதை நம்பாம இருக்கவும் முடியலை! உனக்கும் அம்மாவுக்கும் இந்த டாக்டர்தான் ஹெல்ப் பண்றாரா?"

வெறுப்பும் சினமுமாய் வினவியவரை அதிர்ச்சியும் வேதனையுமாக ஏறிட்டவள், மெதுவாக பதிலளித்தாள்.

"நீங்க சொன்னது உண்மையான்னு எனக்குத் தெரியாது... எங்கப்பா இறந்திட்டாங்கன்னு மட்டும் தெரியும்!

''ஆனா... அம்மாவும் மாமாவும்... ப்ச்... நான் நம்ப மாட்டேன்... ரெண்டு பேருமே ரொம்ப நல்லவங்க! இனிமே என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதீங்க! ப்ளீஸ்...''

சுள்ளென்று கூறிவிட்டு வேகமாக ஸ்கூட்டியைக் கிளப்பியவளுக்குள், பெரும் சஞ்சலமும் குழப்பமும்!

அன்றிலிருந்தே மனதில் குழப்ப மேகங்கள் மையம் கொள்ள, வீட்டிற்கு வந்த பிறகும் தன் தாயிடம் இயல்பாகப் பேசவே அவளால் முடியாது போயிற்று!

மருத்துவமனையில் மகாலிங்கத்திடம் இது தொடர, நெஞ்சமெங்கும் புதிய பாரம் ஆக்ரமித்திருக்க, தன் உணர்வுகளை மறைக்கப் படாத பாடு பட்டாள் வர்த்தினி!

மூன்று நாட்கள் கழித்து மீண்டும் ஒரு நாள் மதியம் அவளைத் தேடி வந்தார் அந்த வரதன்!

ரெஸ்ட் ரூமில் சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு யோசனை யுடன் அமர்ந்திருந்தவளை அவரின் அழைப்பு உசுப் பியது.

''சம்வர்த்தினி! நான் சொன்னதை நீ நம்பலை இல்லை? சம்வர்த்தினிங்கறது யார் பேரு தெரியுமா? உங்க பாட்டியோட பேரு...! உங்கப்பா வீராச்சாமியோட அம்மா பேரு... அவங்க தான் எனக்கு உறவு...

''வேணும்னா அது உண்மையான்னு உங்கம்மா கிட்டே கேட்டுப் பாரு! அன்னிக்கு என்னை நீ நம்பலை இல்லை...

''இங்கே பாரு... எங்கப்பா எடுத்து வச்சிருந்த பேப்பர் கட்டிங்கை எல்லாம் தபால்லே வரவழைச்சிருக்கேன்... அது சொல்லும் எது உண்மை அப்படின்னு!''

ஒருவித வேகத்துடன் கூறிவிட்டு, தன் கையிலிருந்த பேப்பர்களை அவளுக்கு எதிரிலிருந்த மேஜை மேல் போட்டவர், வேகமாக் அங்கிருந்து திரும்பிச் சென்றார்.

முதல் பக்கத்திலேயே வெளியாகியிருந்தது அந்த திகில் செய்தி!

மேலே அவளுடைய தந்தை வீராச்சாமியின் புகைப் படமும் கீழே அவரைக் கொலை செய்த குற்றத்திற்காக சரணடைந்திருந்த சுந்தர மகாலிங்கத்தின் போட்டோவும் தெளிவாய்த் தெரிந்தன.

''எப்படி இது சாத்தியம்? ஏன் இதுவரை தன் தாயும், மாமாவும் இது பற்றித் தன்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூடக் கூறவில்லை?''

தலை வெடித்து விடும்போல் தெறிக்க ஆரம்பிக்க, எல்லாப் பேப்பர்களையும் அள்ளியெடுத்துக் கொண்டு உடனே வீட்டிற்குக் கிளம்பினாள் அவள்.

ரிசப்ஷனிஸ்ட்டிடம் சென்று வீட்டிற்குச் செல்வதாகக் கூறிவிட்டு, நேரே தன் தாயிடம் சென்றாள்.

மனம் முழுவதும் படபடப்பாய்... தன் தந்தையின் இறப்பை எண்ணி பெரும் சீற்றமாய் துடித்தது.

சுகந்தி வேலை செய்கின்ற பள்ளிக்கே சென்றவள், வெளியிலிருந்து செல்லில் அவரை அழைத்தாள்.

''அம்மா! நான்.. உங்களோட பேசணும்! ஸ்கூல் வாசல்லே தான் வெயிட் பண்றேன்.. உடனே லீவு சொல்லிட்டு வர்றீங்களா?''

அவள் கேட்டதும் பதறிப் போனவர். ''என்னடா? உடம்பு ஏதும் சரியில்லையா? இந்த நேரத்துல நீ வந்ததே

இல்லையே? இரு.. நான் உடனே வரேன்!'' என்றபடி கிளம்பினார்.

ஆனால், வெளியே காத்திருந்த பெரும் பூகம்பத்தை... அது அவருடைய வாழ்க்கையைப் பெரும் அதிர்வுக்குள்ளாக்கப் போவதை அப்போது அவர் அறியவில்லை!

3

வாசலில் முகம் முழுவதும் சிவந்து ரௌத்ரமாய் நின்றிருந்த மகளைக் கண்டதும் ஒன்றும் புரியாமல் பில்லியனில் ஏறி அமர்ந்தார் சுகந்தி.

வீட்டிற்கு வந்து நுழைந்ததுமே தன் ஹேண்ட் பேகிலிருந்த பேப்பர்களை எல்லாம் எடுத்து டீப்பாயில் சிதற விட்டவள், கண்ணீருடன் தாயிடம் திரும்பினாள்.

''இதுக்கு என்னம்மா அர்த்தம்! எங்கப்பாவைக் கொலை செஞ்சது அங்கிளா? இதை ஏன் என் கிட்ட நீங்க சொல்லவே இல்லை?''

படபடவென்று பொரிந்தபடி தீக்கனலாய் கனன்றவளுக்கு பதில் கூற முடியாமல் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டார் அவர்.

''சொல்லுங்கம்மா... இது உண்மைன்னா அங்கிள் அப்பாவைக் கொன்னவருன்னு தெரிஞ்சும் எப்படி உங்களால...?

''அப்போ அந்த மனுஷர் சொன்னது உண்மையா...? உங்களுக்கும்... மாமாவுக்கும்...?''

முடிக்க முடியாமல் அவள் திணறி நிறுத்த, ''வர்த்தினி! தப்பாப் பேசாதடா! அம்மா சொல்றதைக் கேளுடா! உங்கப்பா சாவுக்கு மகாலிங்கம் அண்ணன்தான் காரணம்கிறது உண்மை! ஆனா எதுக்காகன்னு தெரியுமா?''

அவர் முடிக்கும் முன்பே இடைமறித்தாள் அவள்.

''போதும்மா! இதுக்கு மேல எனக்கு எதுவும் தெரிய வேண்டாம்! இனிமே என்னால அவரை உறவா... ஏத்துக்க முடியாது...

''நீங்க வேணா உங்க கணவரைக் கொன்னவரை சுலபமா மன்னிக்கலாம்... என்னால முடியாது... இதுவரைக்கும் உங்களோட இருந்ததே பாவம்... நான் போறேன்! அவர் சாகடிச்சது எங்கப்பாவை... எதிர்காலத்தை...!

''தயவு செஞ்சு என்னைத் தேடாதீங்க! என்னைத் தொடர்ந்து வந்தீங்கன்னா, அப்புறம் நான் என்ன செய்வேன்னு எனக்கே தெரியாது! நான் உயிரோடவே இருக்க மாட்டேன்!''

கொதிப்பும் குமுறலுமாய்க் கூறிவிட்டு அவள் தன் அறைக்குள் சென்று படாரென்று கதவை மூட, அதிர்ச்சியில் அப்படியே மயங்கிச் சரிய ஆரம்பித்தார் சுகந்தி.

தன் உடைமைகள், பாஸ்புக், சர்டிபிகேட்ஸ், லைசென்ஸ் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு அவள் வெளியே வந்தபோதும் அவர் எழுந்திருக்கவில்லை.

ஆனால் இது எதையுமே உணருகின்ற மனநிலையில் அவளும் இல்லை!

வேகமாக வீட்டை விட்டு வெளியேறியவளுக்கு ஒரு கணம் எங்கே செல்வதென்றே புரியவில்லை.

பிறகு, நெருங்கிய தோழி மீராவின் ஞாபகம் வர, உடனே ஒரு ஆட்டோவை நிறுத்தி அவளுடைய வீட்டிற்குச் சென்றாள்.

அந்த மதிய நேரத்தில், அவளுடைய அம்மா பார்வதி மட்டுமே வீட்டிலிருந்தார்.

அவருக்கும், வர்த்தினியைக் கண்டதும் அவள் அழுதிருந்த கோலமும், சூட்கேஸும் ஏர்பேகுமாக வந்து நின்ற நிலையும் எதையோ உணர்த்துவதாய்!

உடனே தன் கணவருக்கும் மகளுக்கும் போன் செய்து இருவரையுமே வரவழைத்து விட்டார்.

மீரா வந்ததும், அவளிடம் எல்லா உண்மைகளையும் கூறியவள் உடைந்து அழ ஆரம்பிக்க, அந்தக் குடும்பமே அவளைத் தேற்றியது.

பிறகு, அவளுடைய பிடிவாதத்திற்கு பயந்து அவளைத் தேடி அங்கு வந்த மகாலிங்கத்திடமும் வர்த்தினி இங்கு இல்லை என்று கூறி அனுப்பி வைத்தனர்.

ஒரு வாரத்தில் அவள் சிறிது தேறியதும், மீரா அவளிடம் மனம் விட்டுப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

''வர்த்தினி! அம்மாவும் மாமாவும் என்னதான் சொல்றாங்கன்னு அவங்க பக்கத்து நியாயத்தையும் கேக்கலாமே... ப்ளீஸ்.''

மெதுவாக இறைஞ்சியவளிடம், தீர்மானமாக மறுத்து விட்டாள் அவள்.

''நான் இங்கே இருக்கறது உனக்கு கஷ்டமா இருந்தா இப்பவே நான் போயிடறேன் மீரா! எனக்கு ஏதாவது உதவி செய்யணும்னு நினைச்சின்னா, ஒரு வேலைக்கு ஏற்பாடு பண்ணு...! அதுபோதும்!

''அதுவும் எங்கேயாவது வெளியூரிலே... கண் காணாத இடத்துலன்னா பரவாயில்லை!''

ஓய்ந்த குரலில் பிடிவாதத்துடன் அவள் முடிக்க, உடனே தன் தந்தையுடன் பேசினாள் மீரா.

நல்லவேளையாக அதே நேரத்தில் சபாபதியின் நண்பருடைய மகன் தன் தாயையும் வீட்டையும் பார்த்துக் கொண்டு உதவியாக இருக்க ஒரு பெண் தேவைப்படுவதாகக் கேட்டிருந்ததாகத் தெரிய வந்தது.

அவள் இது பற்றி அவளிடம் கூற, உடனே சம்மதித்து விட்டாள் வர்த்தினி.

சபாபதியுடைய நண்பரின் மனைவி கோமா ஸ்டேஜில் இருப்பதாகவும், அவரைப் பார்த்துக் கொள்ள வீட்டுடன் ஒரு நர்ஸ் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் மீரா கூறியிருந்தாள்.

எல்லாவற்றையும் மேற்பார்வை இடவும், வீட்டை நிர்வகிக்கவும் ஒரு பெண் வேலைக்குத் தேவை என்றும் அவன் கூற, சபாபதிக்குத்தான் தயக்கமாய்!

இவ்வளவு நல்ல நிலையில் உள்ளவளை, இந்த வேலைக்கு அனுப்புவதாவென்ற சஞ்சலத்துடன் இருந்தார் அவர்.

ஆனால் தனக்கு ஒரு இடமாற்றம் தேவை என்று புரிந்திருந்ததால் இந்த வேலைக்கே செல்ல முடிவெடுத்தாள் அவள்.

பிறகு, அவர் போனிலேயே எல்லாம் பேசி முடித்து விட, இன்று அந்த வேலையை ஏற்பதற்காக வர்த்தினி ரயிலில் பயணிக்கிறாள்.

இந்த வேலையிலிருந்தபடி முதலில் 'எம்.பி.ஏ.'வை முடித்துவிட்டு பிறகு ஏதாவது ஒரு நல்ல வேலையில் சேர்ந்துவிட முடிவெடுத்திருக்கிறாள்.

சட்டென்று குலுங்கிய ரயிலின் அதிர்வில் நினைவு களும் தடைப்பட, பழைய ஞாபகங்களின் தாக்கத்தி லிருந்து விடுபட்டு விழிகளைத் திறந்தாள். ரயில் நின் றிருந்தது.

உடனே சாப்பாடு நினைவு வர, மீராவின் தாய் கொடுத் திருந்த பூரி கிழங்கை எடுத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

மனம் கசந்திருந்ததால் சரியாகச் சாப்பிடவும் முடி யாமல் போக, முடிந்தவரை சாப்பிட்டாள்.

பிறகு தன்னுடைய பெர்த்தில் ஏறிப் படுத்தவளுக்கோ, வெகு நேரம் உறக்கமே வரவில்லை.

மாமாவின் துரோகச் செயலும், தான் பார்த்திராத தந்தை யின் நினைவில் பொங்கிய ஏக்கமும், தாயின் நடத்தை யும் பெரும் கேள்விக் குறியாய் கண் முன் நின்றன.

* * *

விடிகாலையில் யாரோ அவளை எழுப்புவது போல்!

மெல்ல விழித்தபோது, ''ஆத்தூர் நெருங்கிடுச்சிம்மா! பத்து நிமிஷத்திலே ஸ்டேஷன் வந்துடும்!'' டி.டி.ஆர். தான் நினைவு படுத்தினார்.

''ஓ! தேங்க் யூ சார்!'' என்றபடி எழுந்து தலை வாரி பல் துலக்கி முகம் கழுவி முடித்தபோது, ஆத்தூர் ஸ்டேஷன் வந்து விட்டது.

அங்கிருந்து உள்ளே இருபது கிலோ மீட்டர் சென்றால், அந்த கிராமம் இருப்பதாக சபாபதி கூறியிருந்தார்.

அந்த ஊரில் தனக்கு என்ன அனுபவம் காத்திருக் கிறதோ என்ற பயத்துடன் எழுந்தாள் அவள்.

4

தன்னுடைய சூட்கேஸையும், ஏர்பேகையும் எடுத்துக் கொண்டு அவள் இறங்கும்போதே, அவள் பெயர் பொறித்த பேப்பருடன் ஒரு வயதானவர் நின்றிருந்தார்.

நேரே அவரிடம் சென்றவள் ''நான் தாங்க சம்வர்த்தினி'' சிறு முறுவலுடன் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண் டாள்.

உடனே புன்னகையுடன் அவளை வரவேற்றவர், ''நான்தாம்மா தென்னவன் ஐயா வீட்டு மேனேஜர் சம்பந்தம்!'' என்றபடி அவளிடமிருந்த சூட்கேஸையும் ஏர்பேகையும் வாங்கிக் கொண்டார்.

பிறகு காரில் பயணித்தபோது, இருபுறமும் செழிப்பான வயல்கள் மனதைப் பசுமையுடன் நிறைத்தன.

தூரத்தே, பழங்கால ஓவியமாய் விரவித் தெரிந்த மலைத் தொடர்கள், ரம்யமாய்!

அரை மணி நேரம் கழித்து அந்த ஊருக்குள் கார் நுழைய, ''இதாம்மா நம்ம கிராமம்!'' பெருமையுடன் அறிமுகப்படுத் தினார் சம்பந்தம்.

வழியில் பாக்குத் தோப்புகளும் தென்னந்தோப்பு களும் நிறைந்து கிடக்க, மெதுவாகத் தான் வேலை செய்யும் பண்ணை வீட்டைப் பற்றிப் பேசத் துவங்கினார் அவர்.

''தென்னவன் ஐயா தாம்மா இப்பக் குடும்பத் தொழிலை எல்லாம் பாத்துக்கறாங்க... போன வருஷம் வரைக்கும் மெட்ராஸிலதான் வேலை பாத்தாங்க!

''ஆறு மாசம் முன்னாடிதான் பெரியம்மா இறந்திட்டாங்க. எல்லாப் பொறுப்பும் சின்னய்யா, அம்மா தலையில விழுந்திடுச்சி... ஆனா மூணு மாசத்துல அம்மாவுக்கும் ஸ்ட்ரோக் வந்து கோமாவுல படுத்திட்டாங்க!

''குருவி தலையில பனங்காயை வச்சா மாதிரி, சின் னய்யா, தொழிலையும் வீட்டுப் பொறுப்பையும் சேத்துப் பாத்துக்க ஆரம்பிச்சாங்க!

''பாக்குத் தோப்பு, தென்னந்தோப்பு, பால் பண்ணை, சோப் பேக்டரி, ஜவ்வரிசி தொழிற்சாலை, சீவல் பாக்டரி, வயல் எல்லாத்தையும் இப்போ சுலபமா நிர்வகிக்கப் பழகிட்டாலும் வீட்டு நிர்வாகம் மட்டும் ஒரு பெண்ணால தான் முடியும்கிறதை நான் கூட சொன்னேன்!

''ஆனா இப்ப கல்யாணத்துல சின்னய்யாவுக்கு பெரிசா ஆர்வமில்லை... அதான் தெரிஞ்சவங்களாப் பாத்து வேலைக்கு அமர்த்தலாம்னு நினைச்சாங்க...

''நல்ல வேளை, பெரியப்பாவோட நெருங்கின நண்ப ரோட பொண்ணாமே நீங்க... பெரிய கவலை விட்டுச் சிம்மா!''

அவர் கூறும்போதே கோட்டை போல் உயர்ந்த மதிற் சுவருடன் கூடிய வீடு ஒன்று எதிரே தெரிய அமைதியானார் அவர்.

வாசலிலிருந்த காவலாளி முன்புறமிருந்த பெரிய கேட்டைத் திறந்து விட, எதிரே நீண்டு தெரிந்த தார்ப் பாதையில் சென்ற கார் திரும்பிப் போர்டிகோவில் நின்றது!

பழைய கால முறையில் கட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு கட்டுப் பண்ணை வீட்டை அழகாக நவீனப்படுத்தி இருந்தனர்.

முன்புற ஹாலின் மேல், மரத்தில் தளம் அமைக்கப்பட் டிருந்தது.

தரையில் அந்தக் கால செட்டிநாடு ஆத்தங்குடி டைல்ஸ் பல வண்ணங்களில் பளபளத்து வரவேற்றன.

கலை நுணுக்கத்துடன் மரத்தில் செதுக்கப்பட்ட தூண்களும், வீட்டின் நடுவில் பரந்து விரிந்த கம்பிகளிடப் பட்ட பெரிய முற்றமும், கூடத்தில் தொங்கி மௌனமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்த வெள்ளிப் பூணிட்ட ஊஞ்சலும் அவளை வெகுவாய்க் கவர்ந்தன.

சென்னையிலேயே வளர்ந்தவளுக்கு அந்த அழகும் அமைதியும் ஏதோ ஒரு புதிய உலகத்திற்கு வந்த உணர்வை ஏற்படுத்துவதாய்!

பெரும் வியப்புடன் எல்லாவற்றையும் அளவிட்டபடி அவள் உள்ளே வந்தபோது தான், ''வெல்கம்...'' என்ற ஆழ்ந்த குரல் அவளை வரவேற்றது.

சிறு முறுவலுடன் திரும்பினால், எதிரில் உயரமும் கம்பீரமுமாய் அந்த மனிதன் நின்றிருந்தான்.

இதயத்திற்குள்... மின்னலாய் அவன் முகம் பரிச்சய மாய் ஒளிர்ந்தது.

அவனைக் கண்டவுடனே ஞாபகங்கள் எங்கோ சென்று விடை தேடித் திரும்ப, ''இவனா...?'' மனம் யோசனையுடன் குலுங்கியது.

முன்பு, அவனைப் பார்த்த.... வாதிட்ட தருணங்கள் சட்டென்று மேலெழும்பின.

ஆனால் அவனிடமோ அவளைக் கண்டு கொண்ட அறிகுறியே சிறிதும் தென்படவில்லை.

முகம், உணர்ச்சிகளைத் தொலைத்திருக்க, கண்கள் கூர்மையாய் இடுங்கியிருந்தன.

''உனக்கு... அங்கிள் எல்லாம் சொல்லி இருப்பாருன்னு நினைக்கிறேன்... இந்த வீட்டில் எல்லா வேலைக்கும் ஆட்கள் இருக்காங்க... அதை எல்லாம் மேற்பார்வை பார்த்து சரியா நிர்வகிக்கணும்! அதான் உன் வேலை!

''நீ ரொம்பத் திறமையானவன்னு அங்கிள் சொன்னாங்க... அதை நிரூபிப்பேன்னு நினைக்கிறேன்.''

அழுத்தமான குரலில் முடித்தவன், சம்பந்தத்திடம் திரும்பினான்.

''சம்பந்தம் அண்ணன்! இவங்க தங்க வேண்டிய இடத்தைக் காமிச்சிடுங்க! என்னென்ன வேலைகள்னு சொல்லிடுங்க! நாளையிலருந்து ஆரம்பிக்கட்டும்.''

அவன் கம்பீரத்துடன் திரும்பி வெளியேற, ''தேங்க்யூ சார்'' என்றபடி நின்றிருந்தவளுக்குள் பெரும் சஞ்சலமும் தவிப்பும்!

அன்று அவனிடம் வாய் சவடாலாய் பேசிவிட்டு, இன்று அவன் வீட்டிற்கே வேலைக்கு வந்திருப்பது தர்ம சங்கடமாய்!

* * *

அந்த வீட்டின் மாடியிலிருந்த விருந்தினர் அறையில் ஒன்று அவளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.

உள்ளேயே அட்டாச்டு பாத்ரூமும் தெரிய, நிம்மதியுடன் தன் துணிகளை எடுத்து அடுக்கியவள், குளித்துத் தயாராகி அழகிய காட்டன் புடவையில் கீழே வந்தாள்.

அதற்குள், தென்னவன் வெளியே கிளம்பிச் சென்றிருப்பது தெரிந்தது.

முதல் நாளென்பதால், அந்த வீட்டு நிலவரங்களை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்துடன் நேரே சம்பந்தத்திடம் சென்றாள்.

''ஏம்மா! இன்னிக்கு ரெஸ்ட் எடுத்துக்கங்க! நாளையிலிருந்து பார்க்கலாம்...''

அவர் கூறியவுடன் சிறு முறுவலுடன் மறுத்தவள், ''முதல்லே நான் பெரியம்மாவைப் பாக்கணும்! அப்புறம் என் வேலைகள் என்னென்னு சொல்லிட்டீங்கன்னா நல்லாருக்கும்...

''சும்மா இருந்தா மனசு துருப்பிடிச்சிப் போயி தேவை இல்லாததெல்லாம் நினைக்க ஆரம்பிச்சிடும்'' தீர்க்கமாக முடித்தாள்.

''சரிம்மா! வாங்க... நீங்களும் சின்னய்யா மாதிரியே பிடிவாதமா நினைச்சதை சாதிக்கறவங்கன்னு தோணுது!'' என்றபடி முன்னால் சென்றார் அவர்.

பிறகு, முற்றத்தை சுற்றிய வெராந்தாவில் நாற்புறமிருந்த அறைகளில் ஒன்றின் கதவைத் தட்டியவர் சிறிது நேரம் காத்திருக்க கதவு மெதுவாகத் திறந்தது.

ஒரு பெண்மணி இருவரையும் உள்ளே அழைக்க, மெதுவாக நுழைந்தாள் அவள்.

அந்தப் பெரிய அறையில் நடுவே போடப்பட்டிருந்த அழகிய ரோஸ்வுட் கட்டிலில் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி திறந்த விழிகளுடன் எங்கோ வெறித்தபடி படுத்திருந்தார்.

அந்த முகமும் அதிலிருந்த கம்பீரமும், அப்படியே காலையில் அவள் கண்ட தென்னவனை நினைவுபடுத்துவதாய்!

அவனுடைய கண்களில், ஒரு விதக் கடுமையும் கூர்மையும் உயிர்ப்புடன் தெரிய, மாறாக இவரின் விழிகள் உயிர்ப்பைத் தொலைத்திருந்தன.

பார்த்தவுடனே, ஏனோ அவரிடம் ஏதோ ஒரு விதப் பாசம் தோன்ற, வாஞ்சையுடன் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள் அவள்.

மெதுவாக அவருடைய கையைத் தன் பிடிக்குள் ஏந்தியவள், ''அம்மா! நான் வர்த்தினி வந்திருக்கேன்... இனிமே நான்... உங்க ப்ரெண்ட்!'' மெல்ல நிறுத்தினாள்.

''நான்தான் இவங்களைப் பாத்துக்கற நர்ஸ் கனகம்... அவங்களுக்கு நீங்க பேசறது கேட்காது...''

அசுவாரசியத்துடன் கூறிவிட்டு ஒதுங்கிச் சென்று ஒரு புத்தகத்துடன் அமர்ந்து விட்டாள் அந்த நர்ஸ்.

''வர்த்தினிம்மா! முதல் தடவையா, நீங்கதான் மூணு மாசம் கழிச்சி எங்கம்மாவையும் ஒரு மனுஷியா மதிச்சிப் பேச்சு குடுத்திருக்கீங்க! நன்றிம்மா...''

உணர்ச்சிகள் பொங்கக் கூறிய சம்பந்தத்தை ஏறிட்டவள், ''ஏன்... உங்க தென்னவன் ஐயா பேச மாட்டாரா?'' ஆர்வத்துடன் வினவினாள்.

''சின்னய்யா வருவாங்க... ஆனா அமைதியா அம்மாவோட கையைப் பிடிச்சிட்டு கொஞ்ச நேரம் உக்காந்திருந்துட்டுப் போயிடுவாங்க!''

''ஓ...!''

''எனக்கே அம்மாவை இப்படி பாக்கறப்ப கஷ்டமா இருக்கே?... அவருக்கு எப்படி இருக்கும்?

''ஒரு தேனி மாதிரி சுறுசுறுப்பா இந்த வீட்டை வளைய வந்து நிர்வாகம் செஞ்சவங்கம்மா அவங்க!''

உடைந்த குரலில் அவர் நிறுத்த, உடனே அந்த வீட்டைப் பழையபடி எந்த விதத் தடங்கலுமின்றி சீராக சுழல விடும் வேகம் வந்தது அவளுக்குள்!

5

சிறிது நேரம் அங்கிருந்தவள் மெல்ல வெளியேறி முன்னறையிலிருந்த சம்பந்தத்திடம் சென்றாள்.

''அண்ணன்! எனக்கு உங்க முதலாளி அம்மா காலையிலிருந்து எழுந்ததும் என்னென்ன செய்வாங்கன்னு தெரியணுமே...!

''அப்பதான் இந்த வீட்டைப் பழைய மாதிரி நான் மாத்த முடியும்! சொல்லுவீங்களா?'' ஆவலுடன் கேட்டாள்.

''நிச்சயமாம்மா! காலையில அஞ்சு மணிக்கு எழுந்து குளிச்சிட்டு முதல்லே பூஜை பண்ணுவாங்க...''

"அப்புறம் சமையலறைக்குப் போயி அன்னிக்கு என்ன சமையல் அப்படின்னு சொல்லிடுவாங்க... தினம் ஒரு சமையல்னு மெனு போட்டே வெச்சிருப்பாங்க!

"தோட்டத்துக்கு போயி நீர் பாய்ச்சிப் பராமரிக்கறாங்களான்னு மேற்பார்வை செய்வாங்க! செடிங்கன்னா அவங்களுக்கு உயிர்!

"அதுக்குள்ளே பண்ணையிலிருந்து பால் கேனுங்க வந்துடும்! அதை நான் மேற்பார்வை பாத்து கணக்கு எழுதி வைப்பேன்!

"அதை சரி பார்த்து பதப்படுத்த அனுப்பிடுவாங்க! அப்புறம் ஐயாவை எழுப்பி அனுப்பற வரைக்கும் கூடவே இருப்பாங்க...

"அவங்க கிளம்பிப் போனப்புறம் வீடு சுத்தம் பண்ண வரவங்களை கவனிப்பாங்க!

"சில நேரம் தானே பிடிச்ச சமையலா செய்வாங்க... மதியம் ஐயா சாப்பிட வந்தவுடனே கவனிச்சி அனுப்பிட்டு ஓய்வெடுப்பாங்க!

"சாயந்திரம், மறுநாளைக்கு என்னென்ன காய்கறி, பழங்கள், மத்த சாமான்கள் வேணும்னு கேட்டு வாங்கி வரச் சொல்லி அனுப்புவாங்க!

"அப்புறம், முன்னறைக்கு வந்து பால் பண்ணைக் கணக்கு, தென்னந்தோப்பு, பாக்குத் தோப்புக் கூலி எல்லாம் சரி பார்ப்பாங்க."

"ஜவ்வரிசி தொழிற்சாலை, சோப் பேக்டரி, சீவல் பேக்டரி, வயல் கூலி எல்லாம் ஐயாவே பாத்துப்பாங்க...

"சாயந்திரமா அம்மா விளக்கேத்தி வச்சிட்டு ஐயாவுக்காகக் காத்திட்டிருப்பாங்க.

"ராத்திரி டிபன் முடிஞ்சி ஊஞ்சலில் உக்காந்து வெற்றிலை மடிச்சி போட்டுக்கிட்டே ரெண்டு பேரும் அன்னன்னிக்கி நடக்கிற விஷயங்களைப் பத்தி பேசிக்கறது பார்வதி பரமேஸ்வரனையே பாக்கற மாதிரி இருக்கும்.

"அவ்வளவு ஒத்துமையா கட்டுக்கோப்போட அன்யோன்யமா வாழ்ந்ததாலதான், ஐயாவோட பிரிவை அம்மாவாலத் தாங்க முடியலைன்னு நினைக்கிறேன்.

"இப்படி ஓய்ஞ்சு போயி சுயநினைவை இழந்து படுத்திட்டாங்க... நீங்க தாம்மா எல்லாம் பாத்துக்கணும்!"

கவலையுடன் அவர் முடிக்க, எல்லாவற்றையும் அவரைப் போலவே கவனித்து இந்த வீட்டைப் பழைய மாதிரி மாற்றுவேன் என்று மனம் சூளுரைத்தது.

உடனே, எங்கிருந்தோ ஒலித்த குரல் கேலியாய் வினா எழுப்பியது.

'அசட்டுப் பெண்ணே! உன்னால் அவனுடன் ஊஞ்சலில் அமர்ந்து வெற்றிலை பாக்கு மடித்துத் தர முடியுமா?'

குறும்பாய் உள்மனது கேள்வி கேட்க, "சே..." என்றபடி சட்டென்று பரவிய விதிர்ப்புடன் அதை விலக்கினாள்.

எந்த ஆணுடனும் இயல்பாய் இணைந்து குடும்பம் நடத்துவது இனித் தன்னால் முடியாதென்று புரிவதாய்!

மனதிலிருந்த மென்மையான உணர்வுகளும், சக மனிதர்களிடம் இருக்க வேண்டிய நம்பிக்கையும் தொலைந்து போயிருந்தன.

"என்னம்மா? முகம் என்னவோ போல மாறிடுச்சி?" அக்கறையுடன் கேட்டார் சம்பந்தம்.

''ம்... ஒண்ணுமில்லைங்க! ஏதோ பழைய நினைப்பு... சரி... நாளையிலிருந்து நான் எல்லாத்தையும் பாத்துக் கறேன்!''

''சரிம்மா! ரொம்ப சந்தோஷம்... வாங்க... டிபன் சாப்பிட லாம்! அப்படியே உங்களை சமையல்காரம்மாவுக்கும் மத்தவங்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்திடறேன்'' என்றபடி முன்னே சென்றார் அவர்.

டிபன் சாப்பிட்ட பிறகு சமையல் செய்யும் விசாலம் அம்மாவும், உதவிக்கு இருக்கும் அஞ்சம்மாவும் அறி முகம் செய்யப்பட்டனர்.

வெளிவேலைக்கென்று ஒரு பெண்மணி இருப்பதாக வும், அவர் கணவரே தோட்ட வேலையும் செய்து வருவ தாகவும் சம்பந்தம் கூறினார்.

பின்புறத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்கென்று இரு அவுட் ஹவுஸ்கள் இருப்பதால், அனைவருமே அங்கு தங்கியிருந்தனர்.

அன்று முழுவதும் அந்த வீட்டின் நடப்பை அறிவ திலும், பிரகன் நாயகி அம்மாவின் அருகே இருந்ததிலும் பொழுது வேகமாகக் கழிந்தது.

* * *

அன்றிரவு... புது இடமென்பதால் உறக்கம் வர மறுத்து சத்தியாக்கிரகம் செய்ய, அவனை முன்பு கண்ட பழைய நினைவுகள் அலை போல் சுழன்று வந்தன.

ஒரு நாள், அவள் தன் கல்லூரித் தோழியுடன் சினிமா விற்கு சென்றிருந்தாள்.

அவர்கள் சென்ற நேரம் 'ஹவுஸ்புல்' போர்டு மாட்டப் பட்டிருக்க, இருவருமே என்ன செய்வதென்று புரியாமல் விழித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

அப்போது, இந்தத் தென்னவன் அங்கு வந்து டிக்கெட் வேண்டுமாவென்று கேட்க, கொதித்துப் போனாள் வர்த்தினி.

''என்ன சார் கிண்டலா? ப்ளாக்குல டிக்கெட் வாங்கி சினிமா பாக்கற பழக்கம் எல்லாம் எங்களுக்குக் கிடை யாது... வேற யார் கிட்டயாவது உங்க டிக்கெட்டை வித் துடுங்க!

அவள் சுள்ளென்று கூறிவிட்டுத் திரும்பிக் கொள்ள, வாய் விட்டுச் சிரித்து விட்டான் அவன்.

''ஒரு நிமிஷம் மிஸ்... என்னைப் பாத்தா ப்ளாக்குல டிக்கெட் விக்கற மாதிரியாத் தெரியுது... ப்ச்... சக மனுஷங் களை கணிக்கறதுக்கு நாமும் கொஞ்சம் புத்திசாலியா இருக்கணும்!'' குரலில் கேலியுடன் நிறுத்தினான்.

கோபத்துடன் திரும்பியவள் அப்போதுதான் அவனை நன்றாகக் கவனித்தாள்.

ஆனால் அதை ஒப்புக் கொள்ளவும் மனமின்றி அவள் திரும்பியபோது, ''என் ஃப்ரெண்ட் வரலையேன்னு வேஸ்டாப் போகப் போற டிக்கெட்டைக் குடுக்க வந்தா நல்லதுக்கே காலமில்லை'' என்றபடி திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

உடனே அவளுடைய தோழி ஓடிச் சென்று அவனிடம் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு டிக்கெட்டை வாங்கி வந்து விட்டாள்.

''ஏன்டி... அந்த ஆளுகிட்டப் போயி டிக்கெட் வாங் கினே?''

சிறு சினத்துடன் வேண்டா வெறுப்பாகக் கூறியபடி முகம் சுருங்கி அவள் நடக்க, தோளைக் குலுக்கிக்

கிண்டலாக நமட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தபடி அவன் செல்வது கண்ணோரம் பட்டது.

பழைய ஞாபகங்களின் தாக்கத்தில், நித்திரை அவளை மெல்ல ஆக்கிரமிக்க தன்னையறியாமலே உறங்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

மறுநாளிலிலிருந்து அந்த வீட்டுடன் இயல்பாகப் பொருந்திப் போனாள் வர்த்தினி.

அங்கு பணிபுரிபவர்களும், அந்தக் குடும்பத்தில் நன்றி விசுவாசத்துடனும் பாசத்துடனும் இருந்தது அவளை ஈர்ப்பதாய்!

காலையில் எழுந்து குளித்ததும் பூஜை வேலைகளை முடித்து விளக்கேற்றிவிட்டு சம்பந்தம் கூறியபடி சமைய லறைக்குள் சென்றாள்.

அவளைக் கண்டதும் அவசரமாகக் காபி கலந்து விசாலம் வாஞ்சையுடன் அளிக்க, மெதுவாகப் பருகியபடி டிபனுக்கான வேலைகளை மேற்பார்வையிட்டாள்.

பிறகு பிரகன்நாயகி அம்மாவிடம் சிறிது நேரம் அமர்ந் திருந்தவள், தோட்டத்திற்குச் சென்று பார்த்துவிட்டு பின்புறம் பால் கேன்களைப் பார்வையிடச் சென்றாள்.

சம்பந்தம் எழுதி வைத்திருந்தவற்றை சரிபார்த்து அனுப்பியவள், மதியம் சாப்பாட்டிற்கான மெனுவை அறிவதற்காக, தென்னவனின் வருகைக்காக காத்திருந்தாள்.

குளித்துத் தயாராகி பூஜையறைக்குள் நுழைந்த தென்னவனுக்கோ பெரும் வியப்பு!

அவனுடைய தாய் நன்றாக இருந்தபோது மிளிர்ந்த சுத்தமும் தேஜஸும்... இன்று புதிதாய் நிறைந்திருப்பது போல்!

ஒருவிதத் திருப்தியும் நிறைவுமாய் பூஜை செய்து விட்டு வெளியே வந்தவன், சம்பந்தத்தை அழைத்தான்.

''அண்ணன்! இன்னிக்கு பூஜையறையில யாரு சுத்தம் செஞ்சி விளக்கேத்தினது?'' வியப்புடன் வினவினான்.

''நம்ம வர்த்தினி அம்மாதாங்க! நேத்து நம்ம வீட்டிலே அமமா எப்படி வீட்டைப் பாத்துப்பாங்கன்னு கேட்டாங்க... நான்தான் சொன்னேன்'' பவ்யமாகக் கூறினார்.

''ஓ...'' என்றபடி யோசனையுடன் தோளைக் குலுக்கிய வன் ஹாலுக்கு வந்தபோது வர்த்தினி அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

''சார்.. இன்னிக்கு மெனு என்னன்னு சொன்னீங்கன்னா...''

அவள் முடிப்பதற்குள் வேகமாகக் குறுக்கிட்டவன், ''இதெல்லாம் என்கிட்ட கேக்க வேண்டாம்... எப்பவும் போல செய்யச் சொல்லு!''

அசுவாரசியமாகக் கூறிவிட்டு முன்புறமிருந்த அலு வலக அறைக்குள் சென்று விட்டான்.

முகத்தில் அறைந்தாற்போல் வந்த பதிலில் ஒரு கணம் விதிர்த்து நின்றவளுக்குத் தன் நிலை புரிவதாய்!

6

தென்னவனுடைய அலட்சியமும், பாராமுகமும் உள்ளே ஆழப்பதிந்து முள்ளாய் நெருடியது!

இப்போது, தான் இருக்கும் நிலையில் இந்த வேலையையும் விட்டு விட்டால் வேறு ஒரு பாதுகாப்பான வேலை கிடைக்குமாவென்ற தவிப்பு, அவளை வாய் மூடச் செய்வதாய்!

யோசனையுடன் சமையலறைக்குள் சென்றவள், விசாலத்தைத் தனியே அழைத்தாள்.

''விசாலம்மா! இந்த வீட்டிலே நீங்க ரொம்ப காலமா வேலை செய்யறதா சம்பந்தம் அண்ணன் சொன்னாங்க...

''தினப்படி மெனுவெல்லாம் எப்படி தயார் பண்றீங்க?'' ஆவலுடன் கேட்டாள்.

''அம்மா முன்னாடி செய்யற மாதிரித்தாம்மா... பெரியப்பா, அம்மா, சின்னய்யாவுக்கு என்ன பிடிக்குமோ அதெல்லாம் தான் செய்யறேன்!''

அவர் கூறியதும் ஒரு கணம் யோசித்தவள், ''இனிமே உங்க சின்னய்யாவுக்கு என்னவெல்லாம் பிடிக்குமோ, அதையே தினப்படி மெனுவா மாத்திடுங்க!

''இப்பதான் பெரியய்யாவும் இல்லை... அம்மாவுக்கும் டிரிப்ஸ்தானே ஏறிட்டிருக்கு! அவருக்குப் பிடிச்ச மெனு உங்களுக்கும் தெரியும்கிறதால்தான் சொல்றேன்'' சிறு முறுவலுடன் முடித்தாள்.

''சரிம்மா... எப்பவுமே எங்களுக்குன்னு தனியா ஒரு குழம்பு காய் செய்வோம்... அதோட சேத்து ஸ்பெஷலா வீட்டில எல்லாருக்கும் பிடிச்ச மாதிரி சமைப்போம்!

''இனிமே நீங்க சொன்ன மாதிரி அந்த ஐட்டம் எல்லாம் சின்னய்யாவுக்கு பிடிச்சதாவே செஞ்சிடுறேன்'' உற்சாகத்துடன் சரியென்றார் விசாலம்.

* * *

அன்றிரவு...!

நேற்று உறக்கத்தின் வருகையால் எங்கோ ஆழத்தில் ஒளிந்து கொண்ட பழைய ஞாபகங்கள், மீண்டும் மேலெழும்பி வந்து மிதக்க ஆரம்பித்தன...

அந்த தியேட்டர் சந்திப்பிற்குப் பிறகு, மறு வாரமே அவனை பீச்சில் சந்தித்தாள் அவள்.

கடற்கரைக்குச் சென்று ஸ்கூட்டியை நிறுத்திவிட்டு உற்சாகக் கரவொலியுடன் வரவேற்று ஆர்ப்பரித்த அலைகளுக்குள் கால் பதிக்க, வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

ஓரக் கண்ணில் யாரோ தன்னைப் பின் தொடர்வது புரிய கவனித்தபோது, அன்று தியேட்டரில் சந்தித்த அந்த உயரமான மனிதன்தான் அவளுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான்.

உள்ளூரப் பொங்கிய சினத்துடன் நின்று திரும்பியவள், ''என்ன மிஸ்டர்? அன்னிக்கு தியேட்டர்... இன்னிக்கு பீச்சா? அழகான பெண்களைப் பாத்தா பின் தொடர்ந்து வழியறதே இந்த ஆண்களுக்கு வழக்கமாப் போச்சு!'' படபடவென்று பொரிந்தாள்.

சட்டென்று அவனுடைய விழிகளில் குறும்புச் சிரிப் பொன்று தடம் பதிக்க, ''அழகான பெண்ணா? அப்படி யாரையுமே இங்கே காணோமே...'

தோளைக் குலுக்கியபடி சுற்றும் முற்றும் தேடுவது போல் பாவனை செய்தான் அவன்.

அதுவே, அவளுள் பெரும் சினத்தை விதைத்தது.

''போதும் சார் உங்க கிண்டல் கேலி எல்லாம்! வந்த வேலையைப் பாத்துட்டு கிளம்புங்க!''

சுள்ளென்று கூறிவிட்டு அவள் திரும்ப, ''அப்போ உங்க ஸ்கூட்டி சாவி வேண்டாமா? திரும்பிப் போகும் போது நடந்து போறதா உத்தேசமா?''

நக்கலாகக் கேட்டுவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

''என்ன... என் ஸ்கூட்டி சாவியா?'' என்றபடி உடனே தன்னுடைய ஹேண்ட் பேகை ஆராய்ந்தவள், பதட்டத்துடன் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

ஒரு விரலில், அவளுடைய ஸ்கூட்டி சாவியை ஸ்டைலாகச் சுழற்றியபடி சென்று கொண்டிருந்தவனை மூச்சு வாங்க வழிமறித்தாள்.

''என்னோட கீ... உங்ககிட்ட எப்படி?'' தவிப்புடன் கேட்டாள்.

''என்ன மேடம்? அன்னிக்கு தியேட்டர்லேயும் என்னைப் பத்தித் தப்பாவே கணிச்சீங்க! இப்போ பீச்சா? நான் என்னவோ உங்க ஸ்கூட்டி சாவியை திருடின மாதிரி கேக்கறீங்க... அழகா கம்பீரமா ஸ்மார்ட்டா ஒரு ஆணைப் பாத்தா போதுமே பின் தொடர்ந்து வர்றதே இந்தப் பெண்களுக்கு வழக்கமாப் போச்சு!''

அவள் கூறியதையே கிண்டலாக வழி மொழிந்தவன், ஒற்றைப் புருவத்தை குறும்பாக உயர்த்தினான்.

உள்ளூர மூண்ட எரிச்சலுடன் தர்ம சங்கடமாக முறுவலித்தவள், ''ப்ளீஸ்... என் சாவியைத் தர்றீங்களா?'' மெதுவாகக் கேட்டாள்.

''ஏன் மிஸ்? சாவியை ஹேண்ட் பேகுக்குள்ளே போடறமா, இல்லை கீழே போடறமான்னு கூட கவனிக்க மாட்டீங்களா? பாய் ஃபிரண்டைப் பாக்க அவ்வளவு அவசரமா?''

அவனுடைய கேள்வி அவளுள் பொங்கிக் கொண்டிருந்த கோபத்தை அதிகரிக்கச் செய்வதாய்!

''நான் ஒண்ணும் பாய் ஃப்ரெண்டைத் தேடிப் போகலை! என் சாவியைக் குடுங்க!'' சுள்ளென்று சீறினாள்.

''ஓ... தேங்க் காட்...''

சிறு குறும்புடன் இதழோரம் துடிக்க அவன் முடித்த போது, கோபமும் குழப்பமுமாய் அவனையே ஏறிட்டாள் அவள்.

''எதுக்கு தேங்க் காட்! எனக்குப் புரியலை...?''

''ம்.. பாக்கப் போனா நீ எனக்கு தேங்க்ஸ் சொல்லி இருக்கணும்! உனக்குப் புரியாம இருக்கறதே நல்லது... இந்தா கீ!''

அவள் கையில் சாவியைக் கொடுத்து விட்டு விலகிச் சென்றான் அவன்.

அன்று... ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு அவனைச் சந்தித்தது... அதற்குப் பிறகு இப்போது தான் பார்க்கிறாள்!

''ஆனால், அவனுக்குத்தான் எதுவுமே நினைவில்லை... மறந்து விட்டதா இல்லை அப்படி நடிக்கிறானா?''

பல குழப்ப வினாக்கள் அவளுள் மையம் கொண்டன.

ஆனால், அவள் இங்கு வந்தது முதல் இன்று வரை இருவருக்குமிடையே நிகழ்ந்த அந்த இரு சந்திப்புகளை இதுவரை அவன் நினைவு கூரவேயில்லை!

அதுவும் நல்லது தானென்று தோன்றியது அவளுக்கு!

சென்னையில் ஸ்கூட்டியில் மாடர்னாக சுற்றித் திரிந்தவள், இங்கு எதற்கு வேலைக்கு வந்திருக்கிறா ளென்ற கேள்வியாவது எழாமலிருக்கும்!

பல குழப்பங்களுடன் அவள் உறங்க ஆரம்பித்த போது, நேரம் நள்ளிரவாகியிருந்தது.

* * *

வர்த்தினிக்கு, தொடர்ந்து வந்த நாட்கள் முழுவதும் வேலைக்கு உண்டான நேரம் போக மற்ற பொழுதுகள், பிரகன் நாயகியுடனே கழிந்தன.

அவருடன் கழித்த தருணங்கள் அவளுக்குள் பல புதிய சிந்தனைகளையும் அதை செயல்படுத்தும் உத் வேகத்தையும் கொடுத்தன.

முதலில் அவரின் உடை மற்றும் ஹேர்ஸ்டைலை மாற்ற வேண்டுமென்று தோன்றியது.

மறுநாளே அது பற்றி தென்னவனிடம் பேசுவதற்காக அவனைத் தேடி அலுவலக அறைக்குச் சென்றாள் அவள்.

கதவை மெலிதாகத் தட்டிவிட்டு அவன் அனுமதி யளித்ததும் உள்ளே சென்றபோது, ஏதோ ஒரு பைலில் ஆழ்ந்திருந்தான் அவன்.

''என்ன அண்ணன்... சொல்லுங்க?'' என்று நிமிர்ந் தவன், அவளை அங்கு எதிர்பார்க்கவில்லையென்பதை வியப்பில் உயர்ந்த அவனது புருவங்கள் அறிவித்தன.

''சார்! அம்மாவுக்கு... ட்ரெஸ்லே ஹேர் ஸ்டைல்லே சில மாறுதல்கள் செய்யலாமின்னு இருக்கேன்... உங்க பர்மிஷனோட! அதான் வந்தேன்.''

''ப்ச்... இதுக்கு என் பர்மிஷன் எதுக்கு வர்த்தினி... யு கேரி ஆன்... நான் பிஸியா இருக்கேன்... பூஜை ரூம்... மெனு சேஞ்ச் மாதிரி! இதுவும் நல்ல மாற்றமாவே இருக்கும்னு நான் நினைக்கிறேன்... கோ அஹெட்!''

சிறு முறுவலுடன் கூறிவிட்டு அவன் மீண்டும் வேலை யில் ஆழ்ந்துவிட, அந்த இளம் முறுவல், அவளுள் பெரும் உத்வேகத்தை விதைப்பதாய்!

இந்த வீட்டில் நிகழ்ந்த இனிய மாற்றங்களை அவன் கவனித்திருக்கிறான்... ஆனால் கண்டு கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

வெளியே வரும்போதே நேற்று நடந்த ஒரு நிகழ்வு ஞாபகம் வருவதாய்!

7

முதல் நாள் மதியம் அவன் சாப்பிட்டுவிட்டு அறைக் குச் செல்லும்போதுதான், அவள் மாடியேற ஆரம்பித்தாள்.

அப்போதுதான், அங்கு வந்த சம்பந்தத்திடம் அவன் பேசுவதை அவள் கேட்க நேர்ந்தது.

"அண்ணன்! சாப்பாடு மெனுவெல்லாம் மாறி இருக்கே... திடீர்னு எல்லாமே எனக்குப் புடிச்ச மாதிரி பண்றாங்க விசாலம்மா! பாத்து... மத்தவங்கெல்லாம் பயந்து ஓடிடப் போறாங்க!''

அவன், தன்னைக் குறித்தே அப்படிக் கூறுவது புரிய அப்படியே, நின்றிருந்தாள் அவள்.

''அதெல்லாம் வர்த்தினிம்மா ஏற்பாடுங்கய்யா... உங்களுக்குப் பிடிச்ச மெனுவை தினமும் ஸ்பெஷலா செய்யச் சொல்லி இருக்காங்க'' அவர் பெருமையுடன் பகிர்ந்தார்.

''ஓ!'' என்றவன், அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் தோளைக் குலுக்கியபடி செல்வது தெரிந்தது.

யோசனையுடன் மெதுவாக மாடியேற ஆரம்பித்தாள் அவள்.

* * *

மறுநாளே, தான் பிரகன்நாயகியின் அறையில் செய்ய வேண்டிய மாற்றங்களை வர்த்தினி செய்ய ஆரம்பித் தாள்.

அதற்காக, அவள் ஒரு நாள் ஆத்தூருக்கு ஷாப்பிங் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

ஒரு மருத்துமனையின் அறையைப் போல் காட்சி யளித்த அந்த அறையில் புதிதாய் அழகிய இயற்கைக் காட்சிகள், பூக்குவளைகள், மெல்லிய திரைச் சீலைகள் என்று மாற்ற விரும்பினாள்.

ஆனால் தென்னவன் அப்படிக் கூறிய பிறகு, அவ னிடம் சென்று மீண்டும் நிற்க மனமில்லாததால், சம்பந் தத்தை அழைத்துக் கொண்டே ஒரு நாள் மதியம் கிளம்பி னாள்.

முதலில் திரைச்சீலையை வாங்கி அளவு கூறி தைக்கக் கொடுத்து விட்டு மற்ற கடைகளுக்குக் கிளம்பினர்.

டவுனில் தேவையானவற்றை வாங்கியபோது அவள் செலவழிக்க முயல, சம்பந்தம் தீர்மானமாக மறுத்து விட்டார்.

எல்லாவற்றையும் வாங்கி முடித்த பிறகு, இருவரும் வீடு திரும்ப அன்றே நர்ஸ் கனகம், வேலைக்காரர்களின் உதவியுடன் அந்த அறையை மாற்றி விட்டாள் வர்த்தினி.

அழகிய இள நீல நிறத்தில் லேஸில் அமைந்த திரைச் சீலைகளும், அங்கங்கு மாட்டப்பட்டிருந்த இயற்கை ஓவியங்கள், வண்ண மலர்கள் நிறைந்த பீங்கான் குடு வைகள், அழகிய படுக்கை தலையணை உறைகள், என்று எல்லாமே மாறி அறை ரம்யமாகி உயிர்ப்புடன் ஒளிர்ந்தது.

அன்று, மாலையில் நேரம் கழித்தே வீட்டிற்கு வந்த தென்னவன், குளித்து விட்டுத் தாயின் அறைக்குள் சென்றபோதோ பிரமிப்பாய்!

ஒரே நாளில், அந்த அறையே ஒரு அழகிய கூடாய் மாறியிருந்தது.

மனதிற்குள் புன்னகைத்தபடி ப்ரகன்நாயகியைப் பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தபோதுதான், வர்த்தினி எதிர்ப்பட்டாள்.

''ஒரு நிமிஷம்..'' என்று அவளை நிறுத்தியவன், ''யு ஹேவ் டன் எ க்ரேட் ஜாப்! தேங்க் யூ'' என்றான் உணர்ச் சிகள் நிரம்பிய குரலில்!

''வெல்கம்!'' என்று முறுவலித்தவளுக்குள் அவன் முதல் புன்னகை வெகு இதமாய்!

முன்பு சென்னையில் பார்த்தபோது குறும்பும், உற்சாகமு மாகத் தெரிந்தவன், இப்போது வெகுவாய் மாறிவிட்டிருப் பதை அவள் உணர்ந்தே இருந்தாள்.

சிறு புன்னகைக்கும் பஞ்சமாய், எப்போதும் கடுமையைச் சுமந்த முகத்துடன் அவனிருந்ததும், இன்று அது மாறி இயல்பாக உயிர்ப்புடன் புன்னகைத்ததும் வியப்பாய்!

அதற்குள், அவன் குரல் அவளைக் கலைத்தது.

''இந்த மாதிரி வீட்டில் இண்டீரியர்லே ஏதாவது மாற்றங்கள் செய்யறதுன்னா கூட பண்ணலாம்... சம்பந்தம் அண்ணனைத் துணைக்கு வச்சிக்க!''

ஆழ்ந்த குரலில் அவன் கூறியதும், ''இல்லை சார்! இந்த வீட்டில மத்த இடங்கள் எல்லாமே ஒருவித ஆன்ட்டிக் எஃபெக்டோட பர்பெக்ட்டா அழகாவே இருக்கு!

''அம்மாவோட ரூம் மட்டும் வயசானவங்க அறைங்கிற தால எந்த அலங்காரமும் இல்லாமத் தெரிஞ்சது... அதான் மாத்தினேன்!

''அவங்க எதையும் உணர்ற மனநிலையில் இல்லைன்னாலும், சுய நினைவு வந்தப்புறம் இதைப் பாத்தா ரொம்ப சந்தோஷப்படுவாங்க... லைவ்லியா ஃபீல் பண்ணுவாங்க இல்லியா? அதான்!''

வர்த்தினி முடிப்பதற்குள் சட்டென்று நிமிர்ந்து அவளையே ஊடுருவியவனின் விழிகள், கனிந்து தெரிந்தன.

''தேங்க்யூ! முதல் தடவையா எனக்கு நம்பிக்கை தர்ற வார்த்தைகளைச் சொன்னதுக்கு நன்றி! இது வரைக்கும் அம்மா சரியாயிடுவாங்கன்னு யாருமே சொல்லலை... டாக்டர்ஸ் உள்பட!''

ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தியவனைப் பார்த்தால் பரிதாபமாய்!

தனிமையில் தவித்து நிற்கும் சிறு குழந்தையாய்!

ஏனோ அப்படியே அவன் முகத்தைக் கையிலேந்தி 'கவலைப்படாதே... உனக்கு நானிருக்கிறேன்' என்று கூற வேண்டும் போல்!

சிலீரென்ற பனித் திவலைகள் முகத்தில் சிதறிய உணர்வில், உடனே தன் எண்ணங்களை அடக்கியவள் புரியாத் தவிப்புடன் நிமிர்ந்தாள்.

''என்ன... பதிலே காணோம்?''

அவன் மெல்லக் கேட்க, ''ம்... நம்பிக்கை தானே வாழ்க்கை! அப்துல் கலாம் சார் சொன்ன மாதிரி, ''நான் இப்படி ஆகணும்னு முயற்சியோட கனவு கண்டா நிச்சயமா ஜெயிச்சிடலாமே... எனக்கு பாசிடிவ் அப்ரோச்தான் ரொம்பப் பிடிக்கும்!''

உடனே, தான் பேசியது அதிகப்படியோ என்பது போல் உதட்டைக் கடித்து நிறுத்தினாள்.

''எனக்கும் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு!''

அவன் குரல் புரியாச் செய்தியுடன் வர, பதறி அவள் நிமிர்ந்தபோது, அவன் உதடுகளின் ஓரம் சிறு குறுஞ் சிரிப்பு!

''எனக்கும்... உன் பாசிடிவ் அப்ரோச் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்றேன்!''

ஆழமாய் வந்த அவன் குரலில் புரியாத ஒரு செய்தி!

ஆனால், 'நீ என்னோடிருக்கின்ற பொழுதுகளில், என்னை நான் இழந்து கொண்டிருக்கிறேன்' என்று கூறவேண்டும் போல்!

''ஓ! அப்புறம்... அம்மாவுக்கு ஒரு வீல் சேரும் வாங்கணும்! கொஞ்சம் நைட் டிரஸ், நைட்டியும் தேவையா

யிருக்கு! ஒரு ப்யூட்டிஷனும் வேணும்!'' அவள் குரல் அவனை உசுப்பியது.

''ஏன்... அம்மாவுக்கு எதுக்கு ப்யூட்டிஷியன்? உனக்கு வேணும்னா, அதை உனக்குன்னே கேக்கலாம்!'' அவன் குரலில் சிறு கூர்மையும் கோபமும்!

''எனக்கு இல்லை! அம்மாவுக்குத்தான்! தலைக்குப் பின்னாடி இருக்கற முடியெல்லாம் படுத்தே இருக்கறதால சடை பிடிச்சிருக்கு... ஹேர் கட் பண்ணி பாப் மாதிரி பண்ணிட்டா ஈஸி... அதான்!''

மறுகணமே யோசனையுடன் தலையசைத்தவன், ''சம்பந்தம் அண்ணன் கிட்டே சொல்றேன்... அவர் எல்லா ஏற்பாடும் செய்வாரு!''

தோளைக் குலுக்கியபடி விலகிச் சென்றான்.

இரண்டாம் நாள் காலையில் அவன் கூறியபடி வந்த அழகு நிலையப் பெண், பிரகன் நாயகியின் தலை முடியை வெட்டி மஷ்ரூம் கட் போல் செய்தபோது, அவரிடம் பெரும் வித்தியாசம் தெரிவதாய்!

அவர், படுக்கும்போது பின்புறம் உறுத்தாமலிருக்க முடியைக் குறைத்து வெட்டியிருந்தது வசதியாக இருந்தது.

அன்று மதியமே கடைத்தெருவிற்குச் சென்று நைட்டிகளை வாங்கி வந்தாள் வர்த்தினி!

மருத்துவமனை ஆடைகளைப் போலிருந்த நீண்ட வெள்ளை அங்கியை மாற்றச் செய்து, அழகிய இள நிறங்களில் பெரிய நைட்டியை உடுத்தியபோது, ஒரு மேல் நாட்டுப் பெண்மணியைப் பார்ப்பது போலிருந்தார் பிரகன் நாயகி!

அன்று மாலையே வீல் சேரும் வந்துவிட, வேலைக்காரர்கள், நர்ஸின் உதவியுடன் அவரைத் தூக்கி வீல் சேரில் உட்கார வைத்தவள், மெதுவாகத் தள்ளியபடி தோட்டத்திற்கு அழைத்து வந்தாள்.

தோட்டக்காரருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் மூன்று மாதங்கள் கழித்து தங்கள் எஜமானி வெளியே வந்ததில் பெரும் உற்சாகம்!

எல்லோரும் சுற்றி நின்று அவரை அதிசயமாய்ப் பார்த்து வர்த்தினியைப் புகழ, விசாலம் நெகிழ்ந்து போய் அழவே ஆரம்பித்து விட்டார்.

''சரி... சரி... அவங்களுக்கு ஃப்ரெஷ் ஏர் கிடைக்கணும்னு தான் இங்கேயே அழைச்சிட்டு வந்தேன்... இப்படி சுத்தி நின்னா! போய் வேலையைப் பாருங்க... இனிமே அம்மா தினம் சாயந்திரம் இப்படி வெளியே வருவாங்க!''

சிறு முறுவலுடன் அவள் கூற, அனைவரும் நகர மனமின்றி உள்ளே சென்றனர்.

நர்ஸ் மட்டும் உடனிருக்க, அங்கிருந்த கார்டன் பெஞ்சின் அருகே சென்று வீல் சேரை நிறுத்திவிட்டு அதில் அமர்ந்தாள் வர்த்தினி!

தூரத்திலிருந்து தோட்டக்காரர் அவர்களைப் பரவசத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவரை மட்டும் அழைத்தாள்.

''கன்னையா! இந்தச் செடி மரமெல்லாம் அம்மா வச்சது தானே?'' ஆர்வத்துடன் வினவினாள்.

''ஆமாம்மா! எல்லாமே அவங்க தன் கையால நட்டு பராமரிச்சது... செடிங்கன்னா அவங்களுக்கு உயிரும்மா! வாடவே விடமாட்டாங்க...''

''எனக்கு ஒரு நாள் உடம்பு சரியில்லைன்னாக் கூட அவங்களே தண்ணீர் பாய்ச்சுவாங்க!

''அவங்க நட்ட ரோஜா, டேலியாவெல்லாம் இந்த சீசன்லே பூக்கவே ஆரம்பிச்சிடுச்சி... அதைப் பாக்கற நிலைமையிலே அம்மாதான் இல்லை!''

வாயைத் துண்டால் பொத்தியபடி குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தார் அவர்.

''ப்ச்... அழக் கூடாது... எனக்கு ஆண்கள் அழறது பிடிக்காது! அம்மா கூடிய சீக்கிரமே சரியாகி பழைய மாதிரி ஆகிடுவாங்க பாருங்க!''

விழிகளில் சிறு மின்னலுடன் உறுதியாகக் கூறிய வளை வணங்கிவிட்டு அவர் தளர்ந்த நடையுடன் விலகிச் செல்ல, அவளோ ப்ரகன்நாயகியிடம் திரும்பினாள்.

''அம்மா! நீங்க பாத்துப் பாத்து வளர்த்த மரமெல்லாம் உங்க முகம் பாத்து சிரிக்குது பாருங்க! போன சீசனுக்கு நீங்க வெச்ச ரோஜாச் செடியெல்லாம் எவ்வளவு அழகாப் பூத்திருக்கு!

''வெள்ளை, சிவப்பு, மஞ்சள், லேவண்டர்னு அழகா மலர்ந்திருக்கு... டோலியாவெல்லாம் பெரிசா தன் விழி மலர்த்தி சிரிக்கற மாதிரி இருக்கு!

''இதையெல்லாம் நீங்க உணரணும்... பழைய மாதிரி ஆகணும்... அந்தப் பூவெல்லாம் உங்க குழந்தைங்க தானே... அதெல்லாம், நீங்க பழைய மாதிரி திரும்பி வந்து தங்களுக்கு உயிர்த் தண்ணீர் பாய்ச்ச மாட்டீங்களான்னு ஏக்கத்தோட காத்திட்டிருக்கறது உங்களுக்கும் புரியுது தானே!''

அவரிடம் குனிந்து அவள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அருகில் ஏதோ விழுவது போல்!

என்னவென்று திரும்பினால், பின்புறம் தன் தாயையே கூர்ந்த விழிகளுடன் பார்த்தபடி உறைந்து நின்றிருந்தான் தென்னவன்!

8

அவன் வரவை உணராது பேசிக் கொண்டிருந்தோமே என்ற குற்ற உணர்வுடன் அவள் எழ, உடனே அவளைக் கையசைவில் அமரச் செய்தான்.

பிறகு தன் தாயின் அருகில் சென்றவனால் எதையுமே நம்ப முடியவில்லை.

அவரிடம் தெரிந்த பெரிய மாற்றம்... அழகிய ஆங்கிலோ இந்தியப் பெண்ணைப் போல் அவர் மாறியிருந்த கோலம்... அவனை அப்படியே நெகிழ்த்தி வீழ்த்தின.

சட்டென்று அவர் முன்னால் சென்று மண்டியிட்டு அமர்ந்தவன், ''அம்மா...''வென்ற ஒற்றைச் சொல்லுடன் அவர் கைகளைத் தனக்குள் ஏந்திக் கொண்டான்.

இருவரும் தனித்திருக்கட்டும் என்று இங்கிதத்துடன் அவள் விலகிச் செல்ல, அவன் குரல் அவளைத் தடுப்பதாய்!

''வர்த்தினி! எப்படி இது சாத்தியமாச்சு! ஒரே நாளிலே எங்கம்மாவோட உலகமே தலைகீழா... வண்ண மயமா மாறினது எப்படி? உன்னால தானே..!

''ஒரு நிமிஷம் நில்லு... நான் உன்கூடப் பேசணும்!'' என்றவன், தாயை ஒரு நிமிடம் ரசித்துவிட்டு எழுந்து அவளிடம் வந்தான்.

அவளுடைய கரங்களை உற்சாகத்துடன் பற்றியபடி ''தேங்க் யூ... இதுக்கு மேல என்கிட்ட எந்த வார்த்தையும் இல்லை! நீ பேச ஆரம்பிக்கும்போதே நான் வந்துட்டேன்...

''இது... எப்படி...? இது வரைக்கும் எங்க எல்லாருக்குமே தோணாத விஷயங்களெல்லாம் உனக்கு மட்டும் எப்படித் தோணுச்சி!

''இப்படி உயிர்ப்போட அழகா அவங்களை மாத்தணும்னு என்னால கூட நினைக்க முடியலையே! அம்மாவுக்காக நீ எவ்வளவு யோசிச்சிருக்கே! ஓ காட்... தேங்க்யூ சோ மச் வர்த்தினி!'' என்றான்.

பல உணர்ச்சிகளும், நன்றியும் பெரிதும் கசிந்தன அவன் விழிகளிலும், வார்த்தைகளிலும்!

அவன் வலியப் பிடித்திருந்த தன் கரத்தை உடனே விடுவித்துக் கொண்டாள் அவள்.

''வெல்கம்! அம்மா சரியாகணும்... அதுக்கு என்ன செய்யலாமின்னு யோசிச்சேன்... அவங்க ரூம், ட்ரெஸ், அட்மான்ஸ்பியர் எல்லாம் மாத்தணும்னு தோணிச்சி...!

''அதான் வீல் சேரும் கேட்டேன்... அம்மாவை இந்த மாதிரி வெளியே அழைச்சிட்டு வந்தா அவங்களுக்கு ஒரு புத்துணர்ச்சி கிடைக்கும்னு நான் நினைச்சேன்... அவ்வளவு தான்!''

சிறு முறுவலுடன் இயல்பாக முடித்தவளையே அவன் விழிகள் உச்சி முதல் பாதம் வரை வருடின.

கொடி போன்ற உடலமைப்பில் உயரமாய்... அழகின் மொத்த உருவமாய்... ஒரு தேவதையைப் போல் மனித நேயத்தின் மறு பதிப்பாய் நின்றிருந்தவளையே ஆழ்ந்து ரசித்தவன், மறுகணமே தலையைக் குலுக்கித் தன்னை அதிலிருந்து விடுவித்தான்.

'என் மனதை எப்படி உனக்கு அறிவிப்பேன்? வண்ணத்துப் பூச்சியிடம் வர்ணங்களையும், புல்லாங்குழலிடம் ஓசையையும் கடன் கேட்டிருக்கிறேன்' என்று கூற வேண்டும் போல்!

அவனுடைய பார்வை அவளை ஏதோ செய்ய வேறு புறம் திரும்பியவள், ப்ரகன் நாயகியை நோக்கிச் சென்றாள்.

அவனுடைய தந்தை இறந்ததிலிருந்து கடந்த ஆறு மாதங்களாக எந்தவித மென்மையான உணர்வுகளுக்கும் இடம் கொடாமல் இறுகிப் போயிருந்தவனுடைய இதயத்திற்குள், மெல்லிய மழைச் சாரலாய் சலனத் துளிகள்!

வீல் சேரை மெதுவாகத் தள்ளியபடி தன் தாயிடம் மென் குரலில் பேசிக் கொண்டு அவள் தோட்டத்தை இயல்பாய் வலம் வர ஆரம்பிக்க, அவனுள் எதுவோ பிறழ்வது போல்... உள்ளூர எங்கோ பல ஆர்ட்டீஷியன் ஊற்றுகள் பீறிட்டுக் கிளம்பவது போல்!

முன்பு, இதுபோல் தான் முதன் முறையாக உணர்ந்த ஒரு தருணம் ஞாபகம் வர அவனறியாமல் இதழோரம் ஒரு ரகசியச் சிரிப்பு ஜனித்தது!

பிரகன் நாயகி மீண்டும் பழைய நிலைமைக்கு வந்து இயல்பாகி விடுவாரென்று... மனதோரம் ஒரு மாயப் பட்சி கூறுவது போல்!

வேகமாக வீட்டிற்குள் சென்றவனுக்குள், மலரும் ஞாபகங்களாய் கடந்த நாட்களின் அணிவகுப்பு!

* * *

தன் சுயநினைவின்றி சக்கர நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி ஒரு குழந்தையைப் போல் வந்த ப்ரகன்நாயகியைப் பார்த்த வர்த்தினிக்கோ பெரும் பரிதாபமாய்!

உடனே தன் தாயின் நினைவில் மனம் கசங்க, இவர் தன் குடும்பத்திற்காகவே வாழ்ந்தது, மற்றவர்களின் வாய் மொழியால் புரிவதாய்!

ஒரு பெரிய குடும்பத்தை எடுத்து நடத்தி திறமையாக நிர்வகித்து வந்தவர், இன்று ஓய்ந்து படுத்திருப்பதைப் பார்த்தால் பெரும் சங்கடமாய் இருந்தது.

அவரை எப்படியாவது குணமாக்கி விட வேண்டு மென்ற தவிப்பு அவளிடம்!

ப்ரகன்நாயகி உணர்கிறாரோ இல்லையோ, மெதுவாகப் பேசியபடி நடந்தபோது, அவரை இயல்பாக்க முடியு மென்ற நம்பிக்கை வருவதாய்!

மறுநாளிலிருந்தே அதை முழுமையாகச் செயல் படுத்த ஆரம்பித்தாள் அவள்.

தினமும், அவருடன் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதும், மெல்லிசைப் பாடல்கள், பக்திப் பாடல்கள் என்று சி.டி.யில் போடுவதும், வீல் சேரிலேயே தோட் டத்தை சுற்றிக் காண்பிப்பதும் வாடிக்கையாயிற்று.

அந்த மாற்றங்களை அவர் உணர்ந்தாரோ இல் லையோ, அந்தப் பண்ணை வீட்டிலிருந்த மற்றவர்கள் அவளை நேசிக்க ஆரம்பித்தனர்.

* * *

ஒருமுறை அவள் டவுனுக்கு சென்றிருந்தபோதுதான் அங்கு பழைய தோழி ஒருத்தியை சந்தித்தாள் அவள்.

சிறு வயது முதல் அவளுடன் கான்வென்ட்டில் ஒன் றாகப் படித்த ஆர்த்தி, இப்போது திருமணமாகி ஆத்தூரில் தான் இருப்பதாகக் கூறியபோது அவளுக்கு மிகுந்த சந்தோஷமாய்!

இருவருமே பழைய கதைகளைப் பேசிப் பிரியும்போது தான், இங்கு பக்கத்து கிராமத்தில் தான் வேலை செய் கின்ற விபரத்தைக் கூறினாள் வர்த்தினி!

அப்போது ப்ரகன்நாயகியைப் பற்றி அவள் கூற, ஆர்த்தியின் தாயும் அதுபோல் கோமாவில் இருந்து தீவிர மருத்துவ சிகிச்சையாலும், ''ப்ரானிக் ஹீலிங்'' என்கின்ற ப்ராண சிகிச்சையாலும் இப்போது பூரண குணமடைந் திருப்பதை உற்சாகத்துடன் உரைத்தாள் அவள்.

உடனே அந்த முறையில் முயற்சித்துப் பார்க்கலாமே வென்று தோன்ற, அன்றே தென்னவனிடம் பேசினாள் அவள்.

தன் தாயின் மீதுதான் அவளுக்கு எவ்வளவு அக்கறை? இதயம் இதமாய் மலர்ந்தது.

உடனே நேசத் தூண்டில் போட்டது மனது... இன் றாவது அதில் நீ சிக்குவாயா என்று!

அவன் பார்வையில் தான் வந்த காரணத்தை மீண்டும் நினைவு படுத்தினாள் வர்த்தினி!

அவனோ மறுப்பின்றி ஒத்துக் கொள்ள, தினமும் ஒரு ''ப்ரானிக் ஹீலர்'' ப்ரகன் நாயகியை வந்து பார்த்து சிகிச்சை யளிக்க ஆரம்பித்தார்.

நோயாளிகள் இழந்திருக்கும் பிராண சக்தியை அளித்து, அவர்களுடைய 'ஹெல்த் ஆரா'வை சரி செய்து எல்லா சக்கரங்களுக்கும் சக்தியூட்டி... நோயை குணமாக்கும் அற்புத சிகிச்சை அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது.

உடலை குணப்படுத்தும் சக்தியின் ஓட்டம் சீராக இல்லாமல் தடைப்படும்போது நோய் ஏற்படுகிறது! பிராண சிகிச்சை சக்தி ஓட்டத்தை சீர் செய்து, சக்கரங்களின் மூலமாக நம் உடலை குணப்படுத்துகிறது என்பதை உணர்ந்தாள் அவள்!

மருத்துவ சிகிச்சை... ப்ராண சிகிச்சை... வர்த்தினியின் அன்பான அணுகுமுறை என்று மும்முனை சிகிச்சையில் ஆட்படுத்தப்பட்டார் பிரகன்நாயகி!

நாட்கள்... சிறகு விரித்து விரைந்தன!

அந்த வீட்டிலிருந்த அனைவருமே ஒருவித எதிர்பார்ப்புடனும் தவிப்புடனும் காத்திருக்க ஆரம்பித்தனர்.

குணமளிக்கும் நேரம் குறைவாகும் என்றாலும் உணர் விழந்த பிரகன் நாயகி அம்மாவுக்கும் சிகிச்சை பலன் தரும் என்றார் அந்த பிராண சிகிச்சையாளர்!

மற்றவர்கள் எப்படியோ, ஆனால் வர்த்தினி மட்டும் பெரும் நம்பிக்கையைச் சுமந்திருந்தாள்.

எப்போதும் போல் உற்சாகத்துடன் அவருடன் பேசிய படி தோட்டத்தைச் சுற்றி வலம் வந்தாள். 'மாஸ்டர் சோவா காக் சுயி' அவர்களின் பிராண சிகிச்சையில் பெரும் நம்பிக்கை வந்திருந்தது அவளுக்கு!

நல்ல பாடல்களை சி.டி.யில் போட்டு ஹெட் போனில் அவர் கேட்குமாறு ஒலிக்க வைத்தாள்.

ஒரு 'மெடிகல் மிராகிள்' நடந்து அவர் இயல்பாக வேண்டும் என்ற ப்ரார்த்தனை அவளிடம் அதிகமாய்!

காலம், தனக்குள் பெரும் அதிசயங்களையும் ரகசியங்களையும் ஒளித்தபடி பயணிக்க ஆரம்பித்தது.

9

ஒரு நாள் மாலையில் தோட்டத்தில் வீல் சேரில் அவரை வைத்துத் தள்ளியபடி நடந்து கொண்டிருந்தாள் வர்த்தினி.

எப்போதும் போல் மலர்களைப் பற்றியும், மனிதன் சுவாசிக்க ப்ராண வாயுவைப் பரிசளிக்கும் மரங்களைப் பற்றியும் பேசியபடி வந்தவள், சட்டென்று நின்று விட்டாள்.

வீல் சேரின் மேலிருந்த பிரகன் நாயகியின் விரல்களில், மெல்லிய அசைவு!

உடனே, குதூகலத்துடன் ''அம்மா...''வென்று அவர் விரலைப் பிடித்து அவள் வருட, விழி இமைகளில் மெல்லிய சலனம் தெரிவது போல்!

உடனே தோட்டக்காரரை அழைத்தவள், ப்ரகன் நாயகியைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படிக் கூறிவிட்டு, ஓடிச் சென்று உடனே அவர்களின் குடும்ப டாக்டருக்குப் போன் செய்தாள்.

பிறகு தென்னவனுக்கும் போனில் விபரத்தைக் கூற, அவன் உடனே கிளம்பி வருவதாகக் கூறினான்.

பிறகு இருவருமே வந்துவிட, ப்ரகன் நாயகியைப் பரிசோதித்த டாக்டரும் அவளுடைய சந்தேகத்தை மெய்ப்படுத்தினார்.

உடனே அவரை சென்னைக்கு அழைத்துச் சென்று, மருத்துவமனையில் அனுமதித்து உரிய சிகிச்சை யளித்தால், சீக்கிரம் அவர் நிலையில் நல்ல மாற்றம் வரலாமென்றும் கூறினார்.

திடீரென்று அவனைப் பார்த்த விழிகளில் மெல்லிய அசைவும் சலனமும் வர, தென்னவனுக்கோ தாங்க முடியாத மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும்!

வார்த்தினிக்கோ விண்ணில் பறக்கின்ற உணர்வு!

அன்றிரவு... தோட்டத்து அழகை நிலவொளியில் ரசித்தபடி மெல்ல நடந்து கொண்டிருந்தாள் அவள்.

திடீரென்று எதிரே வந்து நின்ற தென்னவனின் விழிகளில் புரியாத ஒரு உணர்வு!

வேதங்களின் அர்த்தமாய்த் தோன்றியது... அவளைப் பார்த்தபோது!

''வார்த்தினி... தேங்க் யூ சோ மச்'' என்றவன், எதிர்பாராத விதமாக அவளை இழுத்து இறுக அணைத்து விட்டான்.

உடலிலிருந்த ஒவ்வொரு செல்லும் தவித்து நிற்க, சட்டென்று விலகி உள்ளே ஓடி விட்டாள் அவள்.

* * *

அந்த வாரமே ஆம்புலன்ஸ் ஒன்று ஏற்பாடு செய்யப் பட்டு, நர்ஸ் கனகத்துடன் தென்னவனும் சென்னைக்குக் கிளம்பினான்.

அவன் திரும்பி வந்ததும் என்ன சொல்லப் போகிறானோ வென்ற கவலையும், வேறு வேலை தேட வேண்டுமே வென்ற சஞ்சலமும் அவளைப் பெரிதும் ஆக்ரமித்தன.

ஆனால், ப்ரகன்நாயகி அம்மாள் குணமாக வேண்டு மென்ற ப்ரார்த்தனையும் அவளிடம் அதிகமாய்!

இரு நாட்கள் எதிர்பார்ப்புடன் கழிய, மூன்றாம் நாள் காலையிலேயே வந்து விட்டான் தென்னவன்.

ப்ரகன்நாயகியை ஒரு பெரிய மருத்துவமனையில் அனுமதித்து விட்டதாகவும், அவர் தன்னுடைய குடும்ப நண்பர் என்பதால் நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்வாரென்றும் கூறினான்.

அவளுடைய வேலையைப் பற்றி அவன் ஒன்றுமே கூறாததால், தவிப்புடன் அவனையே ஏறிட்டாள் அவள்.

''என்ன அப்படிப் பாக்கறே? இப்ப ரெண்டு கவலை உனக்கு, இல்லை? அம்மா ஹாஸ்பிடலுக்கு போயிட்டாங் களே... அவங்க நல்லபடியா நார்மலாகித் திரும்பணும்னு ஒரு எதிர்பார்ப்பு...

''இன்னொண்ணு... நம்ம வேலை என்னாகுமோன்னு! இப்பத் தான் உன் தேவை இங்கே அதிகம்! அம்மா சுய நினைவே இல்லாம இருந்தாலும், இங்கே அவங்க இருக் கறதே ஒரு பலம்!

''இல்லேன்னா, எவ்வளவுதான் வேலைக்காரங்க நல்லவங்களா இருந்தாலும், நம்ம பார்வை அவங்க மேல இருந்துட்டே இருக்கணும்னு அம்மா சொல்லுவாங்க! அதனால உன்னோட ப்ரசென்ஸ் இப்பதான் அதிகமாத் தேவை!''

ஆழ்ந்த குரலில் கூறிவிட்டுத் தன் அலுவலக அறைக் குள் சென்று விட்டான் அவன்.

* * *

நாட்கள்... மெல்லக் கடந்தன.

இப்போதெல்லாம், எல்லா விஷயங்களையுமே அவளிடம் கலந்தாலோசிக்கும் அளவிற்கு, தென்னவனுக்கும் அவளுக்குமிடையே ஒருவித நட்பு இழை கோர்த்திருந்தது.

வீட்டு நிர்வாகம், பால் பண்ணை கணக்குகள் எல்லாமே இப்போது அவள் வசமிருந்தன.

அந்த வீடு ஒரு விதத் தடையுமின்றி இலகுவாகச் சுழல, வர்த்தினியும் முக்கியக் காரணமாகி இருந்தாள்.

ஒரு நாள் தோட்டத்தில் அமர்ந்து பழைய விஷயங்களை யோசித்தபடி இருந்தாள் அவள்.

மாலைக் காற்று ரம்யமான குளிருடன் அவளை வருட, சிலிர்த்தது இதயம்!

திடீரென்று மனக் கிளையில் பால்ய நினைவுகளின் மலர்வு!

காட்டுச் செடிகள்... மயக்கும் மலர்கள்... மண் மணம் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாய் சேகரித்து நாசிக்கு அறிமுகம் செய்தது வாடைக் காற்று!

சுந்தர மகாலிங்கம், தன் வாழ்க்கையில் நுழைந்த தருணங்கள் மெல்லிய புகைப்படலமாய் உள்ளே பரவின.

அவளுக்கு நினைவு தெரிந்து வந்த ஐந்தாவது பிறந்த நாள்... அன்று தான் அந்தத் திருப்பம் நிகழ்ந்தது.

பார்சலில், புது கவுனும், பிறந்த நாள் வாழ்த்தும் முதன் முதலில் அன்பளிப்பாக வந்தது அவளுக்குப் புதிதாய்!

'சிவம்' என்ற பெயருடன் வந்த அந்தப் பொருட்களுடன் ஒரு கடிதமும் இருந்ததாக அப்போது சுகந்தி தான் கூறினார்.

தான் சுகந்தியின் தூரத்து உறவென்றும், வெளியூரில் இருப்பதால் அவளுக்கு அண்ணன் முறை என்பதால், குழந்தைக்கு இந்தப் பொருட்களை அனுப்பியிருப்பதாகவும் அதில் எழுதியிருந்தது.

ஒவ்வொரு பண்டிகையிலும் விசேஷ நாட்களிலும் இதுவே தொடர, வர்த்தினியின் பிஞ்சு மனது அவளறியாமலே அவரிடமிருந்து பரிசுகளை எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தது.

அவளுடைய ஏழாவது பிறந்த நாளன்று அவர் தொலைபேசியிலும் அவளை வாழ்த்த, தந்தையின் அரவணைப் பின்றி இருந்தவளுக்கு அது பெரும் இதமாய்!

அவருடைய குரலும், கனிவான பேச்சும் அவளுக்குள் பெரும் மாயம் செய்ய, அன்றிலிருந்து ஒரு நண்பனாய், இழந்த தந்தையின் மறுபதிப்பாய் ஏற்க ஆரம்பித்தது இதயம்!

அன்றிலிருந்து மாதம் ஒரு முறையாவது அவளிடம் போனில் பேசி அவளைப் பற்றியும் படிப்பு, பொழுது போக்குகள் பற்றியும் விசாரிப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

அவருடைய பரிசுகளை விட, அவருடன் பேசும் தருணங்களுக்காக அந்த இளம் பிஞ்சு காத்திருக்க ஆரம்பித்ததுதான் நிஜமாய்!

பள்ளியில் எல்லாப் பிள்ளைகளுடனும் வருகின்ற அவரவர் தந்தையினை ஏக்கத்துடன் கவனிப்பவளுக்கு அவர் பேச்சு, ஒரு பெருமருந்தாய்!

அப்போதுதான் அவளுடைய எட்டாவது பிறந்த நாளும் நெருங்கியது.

அன்று காலையில் எழுந்து தயாராகி ஆவலுடன் காத்திருக்க, அழைப்பு மணி ஒலித்ததும் பார்சல் வந்திருக்குமென்ற எதிர்பார்ப்பில் ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தாள் அவள்.

அங்கு புன்னகையுடன் சுந்தரமகாலிங்கம் நின்றிருக்க, அவளுக்கோ யாரென்று புரியவில்லை.

பிறகு அவர் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொள்ள, அன்று முழுவதும் அவள் அவரை விடவேயில்லை!

மாமா... மாமாவென்று பாசத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டாள்.

ஆனால், சுகந்தி மட்டும் பெரிதும் ஒதுங்கியே இருந்தார்.

அன்றிலிருந்து அவளுக்கு ஒரு கார்டியனாய், காட்ஃபாதராய் அவர் மாறிப் போனார்.

மறு மாதமே ஒரு புது வீட்டுக்கு அவர்கள் குடிபுக, அவள் படிக்கும் பள்ளிகூட மாற்றப்பட்டு வசதியானவர்களின் பிள்ளைகள் படிக்கின்ற பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டாள்.

அன்றிலிருந்து, இங்கு வருவதற்கு முன்பு அந்தக் கொடூரமான உண்மை தெரியும் - வரை, அவள் உலகமே சாந்தியும், மகாலிங்கமும் தானென்று இருந்தது.

ஆனால் உண்மை தெரிந்த பிறகுதான், அவளுக்கும் இருவர் மீதும் பெரும் வெறுப்பாய்,

தன் தந்தையைக் கொன்றது அவர்தானென்று தெரிந்ததும், அதை மறைத்த தாயின் மீது வந்த வெறுப்பும், ஒரே நாளில் எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்து விட்டு இருவரையும் பிரிந்து வந்து விட்டாள்!

தன் தாயின் உறவினர் கூறியதைப் போல், அவர்களிருவருக்கும் ஏதாவது தவறான தொடர்பு இருக்குமோ...? நினைத்துப் பார்க்கவே கூசியது.

தன் கடந்த கால வாழ்க்கையை நினைத்தால் இன்று அவளுக்கே வேதனையாய்!

கொலையுண்டு இறந்து போன தந்தையை நினைத்தால் உடலெங்கும் ஒருவிதக் குளிர் பரவி, சிறு நடுக்கம் ஓடியது.

விழிகள் கலங்கி கண்ணீர்த் துளிகள் மெல்ல ஜனிக்க ஆரம்பித்தன.

"என்ன... இங்கே வந்து உக்காந்திருக்கே?"

திடீரென்று ஒலித்த ஆழ்ந்த குரலில் திடுக்கிட்டுத் திரும்பியவள், தன் கண்ணீரை மறந்து விட்டாள்.

ஆனால், அவனுடைய கூர்மையான விழிகள் அதை உடனே கண்டுவிட புருவங்களிரண்டும் யோசனையுடன் நெறிந்தன.

"ஏன்... என்னாச்சு? உனக்கு இங்கே ஏதாவது ப்ராப்ளமா?"

அக்கறையுடன் அவன் வினவ, அவள் உடைந்து சிதற அந்தக் கேள்வி ஒன்றே போதுமானதாய்!

ஒரு விம்மலுடன் அவள் திரும்பி வேகமாக நடக்க ஆரம்பிக்க, சட்டென்று வழி மறித்து அவளை ஏந்தி ஆறுதல் கூற ஆரம்பித்தான் அவன்.

அந்தத் தருணம் தன் நிலை மறந்து அவனுடைய பரந்த வலிய மார்பில் ஒடுங்கி தன் துயரங்களை அழுகையில் கரைத்தவளுக்கு, திடீரென்று தன்னிலை உறைப்பதாய்!

பதறி விலகியவளை ஒருவித இயலாமையுடன் விடு வித்தான் தென்னவன்.

''என்ன வர்த்தினி? ஏன் இவ்வளவு அழுகை? ரொம்ப தைரியமானவ நீன்னு நினைச்சேன்!'' மெல்லிய குரலில் கேட்டு விட்டு நின்றவனிடம் எதுவும் கூறாமல் விலகிச் சென்று தன் அறைக்குள் நுழைந்தவளுக்குள், ஏனோ பலமிழந்த உணர்வு!

10

மறுநாளிலிருந்து, அவன் அவளிடம் இயல்பாய் நெருங்க, வர்த்தினியோ வெகுவாய் ஒதுங்க ஆரம்பித் தாள்.

தன்னுடைய ரிஷிமூலம் தெரிந்து விடுமோவென்ற பயமும், ஒரு பலவீனத் தருணத்தில் தன்னைப் பற்றி பிறர் அறிய வழி செய்து விடுமோவென்ற தயக்கமும் அவளை இறுகச் செய்திருந்தன.

தொடுவானமாய் அவளிருக்க, அதைத் தீண்டத் தொடர்ந்து ஏமாறிய ஓட்டப் பந்தய வீரனாய், அவன் தனித்து நின்றிருந்தான்.

ஒரு நாள் மாலையில், வீட்டைச் சுற்றியிருந்த தோப் பில் வர்த்தினி வாக்கிங் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

பின்புறம் திடீரென்று வேகமாக சருகுகள் மிதிபடும் ஒலியில் திரும்பினால், பெண் ஒருத்தி ஓடி வர ஒருவன் அவளைத் துரத்தி வந்து கொண்டிருந்தான்.

என்னவென்று யோசிக்கும்போதே அவளிடம் வந்து பருந்தைக் கண்ட சிறு பறவையாய் ஒடுங்கினாள் அந்தப் பெண்!

உடனே அவளை மறைத்துத் திரும்பி சீற்றத்துடன் முறைத்தவளை, கோபத்துடன் எச்சரித்தான் அந்த மனிதன்!

''ஏய்! மரியாதையா அவளை என் கூட அனுப்பிடு... என்ன விஷயம்னு தெரியாம என் கூட வம்பு வெச்சுக் காதே.''

''என்ன... தனியா இருக்கற பொண்ணுங்களை மிரட்டறியா? யாரும்மா இவன்?''

அந்தப் பெண்ணிடம் திரும்பிக் கேட்டாள்.

''அவன், என்னைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கணும்னு துரத்தறான்க்கா... நான் வேற ஒருத்தரை விரும்பறேன்னு தெரிஞ்சும் என்னை விட மாட்டேன்னு தப்பா நடக்க வர்றான்.''

அழுகைக்கிடையே வந்த அந்தக் குரலில் வெகுண் டவள், உடனே திரும்பி தனக்குத் தெரிந்திருந்த கராத் தேயின் உதவியால் அவனை சரித்து வீழ்த்தினாள்.

ஒரு பெண்ணிடம் இதை எதிர்பாராத்திராத அவன் எழுந்து பயந்து ஓட, திடீரென்று யாரோ கை தட்டும் ஒலி கேட்டது.

திரும்பினால் தென்னவன்தான், தன் வழக்கமான கம்பீர நடையுடன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

''வெல்டன்! புலியை முறத்தால விரட்டின தமிழச்சி பத்தி படிச்சிருக்கேன்...

''ஆனா கராத்தேயால தைரியமா ஒரு முரடனை விரட்டின தமிழ்ப் பெண்ணை முதன் முதலாப் பாக்கறேன்... குட்!'' சிறு குறும்புடன் மெச்சினான்.

''ஹூம்! இந்தத் தென்னவனோட ராஜ பரிபாலனத்துல, ஒரு பெண்ணோட பாதுகாப்பு கேள்விக்குறியானது வருத்தமில்லையா?''

அவளும் ஏளனமாகவே கேட்க, ''மிகுந்த வருத்தமே அம்மணி! இனி பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் பலப்படுத்தப்பட்டு இது போன்ற அசம்பாவிதங்கள் தவிர்க்கப்படும்!''

உதட்டோரம் துடிக்க அவனும் அவள் பாணியிலேயே உரைக்க, சட்டென்று சிரித்து விட்டாள் அவள்.

அவள் இமை மூடி ரசித்துச் சிரித்ததும், சட்டென்று பிரகாசமானது அவன் உலகம்!

பிறகு அந்தப் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு இருவரும் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

அங்கு விசாரித்ததும்தான், அவளுடைய தந்தை அவனுடைய சோப் பேக்டரியில் வேலை செய்வது தெரிய வந்தது.

உடனே அவரை வரவழைத்து, அந்தப் பெண் அன்னக்கிளியை பத்திரமாக அனுப்பி வைத்தனர்.

பிறகு அவளிடம் திரும்பியவன், ''வர்த்தினி! இது மாதிரித்தான் புத்திசாலித்தனமா நடந்துக்கணும்! ஆனா எதிராளியோட பலத்தையும் கணிச்சி செயல்படணும்! இல்லேன்னா ரிசலட் வேற மாதிரி ஆகிடும்!''

சிறு புன்னகையுடன் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்று விட்டான் அவன்.

* * *

மறுநாளிலிருந்தே வாழ்க்கை தெளிந்த நீரோடையாய் செல்ல ஆரம்பித்தது.

ஒரு நாள் அவளை அழைத்த தென்னவன், ப்ரகன் நாயகியிடம் நல்ல முன்னேற்றம் தெரிவதாகவும், அவர் மெதுவாகக் குணமடைந்து வருவதாகவும் தெரிவித்தான்.

அவளுக்குள்ளே... சந்தோஷ மின்னல்கள் பிரகாசமாய்ப் பரவின.

''ஓ! தேங்க் காட்! ரொம்ப மகிழ்ச்சியா இருக்கு! அம்மா எப்ப இங்கே வருவாங்க?'' ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

''ம்! எப்படியும் முழுசா குணமாக ரெண்டு மூணு மாசமாவது ஆகும்னு டாக்டர் சொல்றாரு! அவங்க வரும் போது, இங்கே தன்னை குணப்படுத்தின தேவதையைப் பாத்தா எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாங்க தெரியுமா?''

அவன் விழிகள் மின்மினிகளாய் ஒளிர, என்றுமில்லாத பெரும் தேஜஸ் இன்று அவன் முகத்தில்!

இரவிற்கு ஒரு வண்ண நிலவாய் தனக்கு அவள் மட்டுமே இருப்பதை உணரும் போதே அவள் குரல் கலைத்தது.

''அப்படி எல்லாம் இங்கே யாரும் இல்லை... நான் இங்கே வேலை செய்ய வந்திருக்கற ஒருத்தி... அவ்வளவு தான்!''

மெல்லிய குரலில் தன் தலை குனிந்தபடி அவஸ்தையாக முணுமுணுத்தாள்.

''இல்லை! என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் நீ என் தேவதை மட்டும் இல்லை! என்னை... என் உணர்வுகளை இனிதா ஆக்ரமிச்சு எனக்குள்ளே கலந்துட்ட என் ப்ரிய சகி.''

எப்போது அருகே வந்தானென்றே தெரியாமல் பக்கத்தில் வந்து திடீரென்று கைபிடித்தபடி அவன் கூற, உடனே மிரண்டு விட்டாள் அவள்.

"நோ..."வென்று அலறியபடி அங்கிருந்து ஓடித் தன் அறைக்குள் அவள் புக, செய்வதறியாது திகைத்தவனின் விழிகள் சட்டென்று இடுங்கின.

மறுகணமே அவளுடைய அறைக்குச் சென்று கதவைத் தட்டியவன், அவள் திறக்காமலே போக கடும் சினத்துடன் தன் அறைக்கு வந்தான்.

அன்று முழுவதும் தீவிரமாய் யோசித்தவனுக்குள் இறுதியாய் ஒரு முடிவு!

ஒரு வித நிம்மதியுடன் அன்றிரவு உறங்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

* * *

மறுநாள் காலையில் தென்னவன் வெளியேறும்வரை, வர்த்தினி அவன் கண்ணில் படவே இல்லை!

இன்றே அவனிடம் இது பற்றிப் பேசி விட்டு நாளையே கிளம்பி விட வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள் அவள்.

அன்றிரவு அவன் தாமதமாகவே வீட்டிற்கு வர, அவளால் எதுவும் பேச இயலாது போயிற்று!

ஆனால், மறுநாள் காலையில் அவன் வாக்கிங் கிளம்பும்போது, அவனைத் தேடிச் சென்றாள்.

அவன் தோட்டத்தில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பிக்கும் போதே அழைத்தவள், "சார்! நான்.. இன்னிக்கு ஊருக்குக் கிளம்பலாமின்னு இருக்கேன்! நீங்க வேற யாராவது

ஒருத்தரை, இங்கே அப்பாயிண்ட் பண்ணிடுங்க! என்னைத் தப்பா நினைக்க வேண்டாம்!" மெல்லிய குரலில் பகர்ந்தாள்.

அதைக் கேட்டவுடன் அவன் விழிகள் பளிங்காய் ஒளிர, முகம் சுருங்கி இறுகியது.

தெருக்கோடியிலிருக்கும் ஒற்றை விளக்குக் கம்பமாய், தூர ஒளிர்ந்தன அவளைப் பற்றிய ஞாபகங்கள்!

இதை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை என்பதை, அவனுடைய முக மாற்றமே கூறுவதாய்!

தான் ஒன்று நினைத்திருக்க, திடீரென்று அவள் இப்படிக் கூறியதும், இப்போது மனம் என்ன செய்யலாமென்ற தவிப்பில் ஆழ்ந்தது.

ஆனால் மறு கணமே தெளிந்து நிமிர்ந்தவன், "ம்... இன்னிக்கு நைட் ட்ரெயின்லே டிக்கெட் புக் பண்ணிடறேன்... நீ ரெடியா இரு!"

மறு பேச்சு பேசாமல் அங்கிருந்து விரைந்து அகன்று விட்டான் அவன்.

அன்று முழுவதும், அனைவரிடமும் பிரியாவிடை பெறுவதிலும், தோட்டத்தில் சுற்றுவதும் தூரத்து மலைத் தொடர்களுக்கு மௌன விடை கொடுத்தலுமாய் கழிந்தது.

பின்புற வெராந்தாவில் கூடு செய்திருந்த அணில், இரு குஞ்சுகள் இட்டு குடித்தனம் நடத்தி வந்ததை அவள் அறிவாள்.

இப்போது அவற்றை சுதந்திரக் காற்றை சுவாசிக்க பழக்கி விட்டதில், காலம் பறந்து இப்போது வெறுமையாகியிருந்தது அந்தக் கூடு!

மெல்ல உள்ளே வந்தபோது, வீட்டு வேலைக்காரர்கள் அனைவருமே கண்ணீருடன் விடை கொடுக்க, தென்னவனுடன் ரயில் நிலையத்திற்குக் கிளம்பினாள் அவள்.

தொடர்ந்த பயணம் மௌனத்திலேயே கழிய, அவளுக்குத் தான் மிகவும் தர்ம சங்கடமாய்!

மாலை, வந்ததிலிருந்தே அவளுடன் அவன் எதுவுமே பேசவில்லை.

ஏதோ தீவிர யோசனையுடன், இறுகியிருந்தது அவன் முகம்.

''ஐயாம் சாரி! நான் இப்படி திடீர்னு கிளம்பிட்டேன்... உடனே வேற யாரையாவது அப்பாயிண்ட் பண்றது கஷ்டம்தான்!''

நலிந்த குரலில் தயக்கத்துடன் அவள் உரைக்க, உடனே பதிலிறுத்தான் அவன்.

''அது ஒண்ணும் ப்ராப்ளம் இல்லை... அன்னிக்கு நீ காப்பாத்தினியே அன்னக்கிளி... அவளே இந்த வேலைக்கு வர சம்மதிச்சிட்டா!''

இலக்கின்றி வெறித்த பார்வையுடன் ஆழ்ந்த குரலில் அவன் கூற, அப்பாடா என்றிருந்தது அவளுக்கு.

''ஓ! தேங்க் காட்!'' இதழ்கள் மெல்ல முணுமுணுத்தன.

பயணம் நீண்டு கொண்டே செல்ல, திடீரென்று எதிரே உயர்ந்து தெரிந்த சுற்றுச் சுவருடன் பெரிய கிரில் கதவொன்று எதிர்ப்பட, யோசனையுடன் அவனிடம் திரும்பினாள்.

''இங்கே... எதுக்கு...? இது என்ன இடம்?'' குரலே எழும்பவில்லை.

''ம்... நைட் பதினோரு மணிக்குதான் ட்ரெயின்! இது எங்க கெஸ்ட் ஹவுஸ்! எப்பவாவது இங்கே வந்து தங்குவோம்! ஒரு சின்ன வேலையிருக்கு.. பாத்துட்டுப் போயிடலாம்!''

அவன் கூறும்போதே, வாசலில் இருந்த காவலாளி கேட்டை புன்னகையுடன் சல்யூட் அடித்து விரியத் திறந்து விட்டான்.

கார் எதிரே தெரிந்த பாதையில் சென்று ஒரு பெரிய வீட்டின் முன் நின்றது.

கார் வரும் சப்தம் கேட்டதுமே வீட்டின் கதவு திறக்கப்பட, மத்திய வயது ஆணும் பெண்ணும் புன்னகையுடன் ஓடி வந்து அவர்களை வரவேற்றனர்.

ஒருவரை கேர்டேக்கர் என்றும் மற்றவரை சமையல் செய்பவரென்றும் அறிமுகம் செய்தவன், ''வா...'' என்ற ஒற்றைத் தலையசைப்புடன் முன்னே செல்ல, பின் தொடர்ந்தாள் அவள்.

அந்தப் பெரிய ஹாலிலிருந்த சோபாவில் அவளை அமரும்படிப் பணித்தவன், எதிரிலிருந்த அறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் அந்தப் பெண்மணி ஒரு டம்ளரில் பாலை எடுத்து வந்து தர, நன்றியுரைத்துவிட்டு மெல்லப் பருக ஆரம்பித்தாள் அவள்.

குங்குமப் பூ, ஏலக்காய் மணத்துடன் நல்ல சுவையுடனிருந்தது அந்த பானம்!

ஆனால், பருகிய சில நிமிடத்திலேயே உணர்வுகள் மயங்க, அப்படியே சரிந்து விட்டாள் அவள்.

11

அழகு நிலவாய் அவள் படுத்திருக்க அந்தப் பெண்மணியின் முகத்திலோ தவிப்பும், படபடப்பும்!

உடனே உள்ளே சென்று அந்தப் பெண்மணி தென்னவனை அழைக்க, புருவ மத்தியில் முடிச்சுடன் வெளியே வந்தான் அவன்.

அவளை ஒரு பூங்குவியலாய் தன் கையில் ஏந்திய வன், அவனுடைய அறைக்கு அடுத்த அறையிலிருந்த பெரிய படுக்கையில் அவளைக் கிடத்தினான்.

''உன் முகத்திரையையும், மனத் திரையையும் ஒரு நாள் விலக்கி, அங்கு நானிருப்பதை எப்போது கூறுவாய்?'' அவளிடம் மௌனமாய் கேட்டது நெஞ்சம்!

பிறகு அந்த அறைக் கதவை உள்புறமாகப் பூட்டியவன், இரு அறைகளுக்குமிடையே இருந்த ஒரு கதவைத் திறந்து தன் ரூமிற்குள் வந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து வெளியே வந்தவன், அந்தப் பெண்மணியை அழைத்து, வர்த்தினியுடைய பொருட் களை காரிலிருந்து எடுத்து வரச் செய்தான்.

அதை அவளுடைய அறைக்குள் சென்று வைத்தவன், ஒரு முடிவுடன் உறங்கச் சென்றான்.

* * *

மறு நாளைய விடியல்...

இரவின் கண்ணீராய்... புற்களின் மேல் பனித் துளிகள் சிதறி இருந்தன.

மெல்லிய வெளிச்சத்துடன் சோம்பலாய் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான் கதிரவன்.

விழிகளுக்கு மேல் பாறாங்கல்லாய் கனத்த உணர்வை விலக்கி, மெதுவாக விழிக்க ஆரம்பித்தாள் வர்த்தினி!

முதலில் தான் எங்கிருக்கிறோமென்றே புரியவில்லை.

கண் மலர்த்தியவுடன் எதிரே தெரிந்த புதிய அறையும் சூழ்நிலையும், நேற்றைய இரவை புகைப்படலமாய் ஞாபகக் கிடங்கிற்குள் புகச் செய்தன.

பதறி எழுந்தபோது, உடல் தள்ளாட யாரோ அவளைப் பிடித்து அமர வைப்பது புரிந்தது.

திரும்பினால், உணர்ச்சிகளைத் தொலைத்த முகத் துடன் அங்கு நின்றிருந்தான் தென்னவன்.

அதற்குப் பிறகே எல்லாம் விளங்க, முள்ளில் மாட்டிய சிறகாய் இதயம் துடித்தது.

''ஏன்... தன்னை அவன் இப்படி?'' புலன்கள் விழிக்க உள்ளுணர்வுகள் அபாய அறிவிப்பு கொடுத்தன.

சீற்றத்துடன் அவனையே நோக்கியவள், ''ஏன் என்னை இங்கே அழைச்சிட்டு வந்தீங்க? எதுக்கு அடைச்சி வைச் சிருக்கீங்க?'' நடுக்கத்தை மீறிய குரலில் வினவினாள்.

''ம்... குட்... நீ புத்திசாலிதான்! கண்டு பிடிச்சிட்டியே!'' சிறு குறும்புடன் நிறுத்தினான்.

பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்தபடி அவள் காத் திருக்க, அவளையே கூர்ந்தபடி தொடர்ந்தான்.

''எனக்கு உன்னை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு... எங்கம் மாவை எனக்கு மீட்டுத் தந்த தேவதை நீ! நீ தான் எனக்கு மனைவியா வரணும்னு நான் விரும்பறேன்... அதைச் சொன்னா உனக்குப் புரியலை... அதான்!''

''அப்படின்னா?'' அவள் குரலோ கடுங் கோபமாய்!

''அப்படின்னா... நீ என்னைப் புரிஞ்சிக்கிற வரைக்கும் இங்கே தான் இருக்கணும்!''

''என் மனைவியாத்தான் இந்த இடத்தை விட்டு நீ வெளியே போக முடியும்கிறதை உனக்கு உணர்த்தத்தான் இந்த ஏற்பாடு!''

அழுத்தமான குரலில் அவன் முடித்ததும், அவள் வெடித்தாள்.

''நோ என்னால யாரையும் விரும்ப முடியாது... ஒரு மனைவியா வாழ முடியாது... என் மனசு முழுக்க கல் யாணம், குடும்பம், உறவுகள் மேல வெறுப்பும் கசப்பும் தான் அதிகமா இருக்கு! என்னால யாருக்கும் மனைவியா வாழ முடியாது!'' படபடவென்று பொரிந்தாள்.

''யாருக்கும் இல்லை... எனக்கு மனைவியாத் தான் இங்கிருந்து நீ போக முடியும்...'' இடியென முழங்கினான் அவன்.

''ஒரு பொண்ணை, அவ விருப்பமில்லாம அடைச்சி வைக்கறது உங்களுக்கு தப்பாத் தெரியலை? ஐ ஹேட் யூ!''

''தேங்க் யூ! ஆனா நீ மாறுவே... உன்னை என்னால மாத்த முடியும்...''

ஆழமாக வந்த அந்த வார்த்தைகளை இடை மறித் தவள், ''நோ! முடியாது... பாவம் நீங்க தோற்கப் போறீங்க!'' கடித்த பற்களிடையே சீறினாள்.

''ம்... பாப்போம்! அப்புறம் இந்தக் கராத்தே வேலை யெல்லாம் என்கிட்ட வேண்டாம்!

''நான் அதிலே ப்ளாக் பெல்ட்! ஓ.கே.!''

ஏளனமாகக் கூறிவிட்டு அவன் கதவை அழுந்த மூடி வெளியேற, செய்வதறியாது தொப்பென்று படுக்கையில் அமர்ந்தாள் அவள்.

சோர்வில் கண்கள் இருட்டிக் கொண்டு வர, மெதுவாக சாய்ந்து கண் மூடினால் மனதிற்குள் பல வினாக்கள்!

''எப்படி... இந்த மாதிரி ஒரு சூழலில் வலிய வந்து மாட் டிக் கொண்டேன்... இவனிடமிருந்து எப்படித் தப்புவது?''

குழப்ப மேலீட்டில் விழிகள் நிறைந்தன.

இந்தப் ப்ரச்னையிலிருந்து எப்படி விடுபடப் போகிறோ மென்ற பரிதவிப்புடன் யோசிக்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு கதவு திறக்கப்பட, ஒரு ட்ரேயில் டிபனுடன் நின்றிருந்தான் அவன்.

''என்ன? இன்னும் எழுந்திரிக்க மனசு வரலையா? குளிச்சிட்டு வா... டிபன் ரெடி... ரெண்டு பேருமே சாப் பிடலாம்...'' உற்சாகத்துடன் அழைத்தான்.

''எனக்கு வேண்டாம்...! எல்லாத்தையும் நீங்களே சாப்பிடுங்க... நான் பட்டினியா இருந்தா உங்களுக்கென்ன... இப்படியே செத்துப் போறேன்!'' எரிச்சலுடன் மொழிந் தாள்.

''அப்படியெல்லாம் விட முடியாதே! நீ என் வருங்கால மனைவியாச்சே! நீ தெம்பா நல்லா இருந்தாத்தானே என் விருப்பம் எல்லாம் நிறைவேறும்!''

அவன் கூறியவுடன் ''சே...'' என்றவள், ''பகல் கனவு காணாதீங்க... என்கிட்ட தோத்துப் போகும்போது ரொம்ப வலிக்கும்... அதுக்குத் தயாரா இருங்க!''

வெறுப்புடன் கூறிவிட்டு உடனே எழுந்து குளிய லறைக்குச் செல்ல, தோளைக் குலுக்கியபடி வெளியேறி னான் தென்னவன்.

பிறகு தொடர்ந்த நிமிடங்கள் அவளுக்கு பெரும் சோதனையாய்!

உடல் சோர்வு போகக் குளித்து விட்டு வந்து அமர்ந்த வளுக்குள், இவனிடமிருந்து எப்படித் தப்புவதென்ற பெரும் யோசனை!

12

அந்த நிமிடமே அறைக் கதவு திறக்கப்பட, தென்ன வனே உள்ளே வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் வெறுப்புடன் திரும்பியவள் தனக்குள் ஏதோ முணுமுணுப்பதை உணர்ந்ததும், வேக மாக அருகே வந்து ஒற்றை விரலால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

''ஏய்... இப்ப என்ன சொன்னே?''

சீறலாக வந்த குரல் அவளை வெகுவாய் சீண்ட, ''ம்... டெவிலை நினைச்சா அது மறு நிமிஷமே எதிர்லே வந்து நிக்கும்பாங்களே... உண்மைதான்னு சொன்னேன்'' கசப்பாக மொழிந்தாள்.

''ஓ! தேங்க் யூ!''

அவன் குறும்புடன் கூறப் புரியாமல் நிமிர்ந்தவள், ''எதுக்கு தேங்க்ஸ்...'' என்றாள் யோசனையுடன்.

''ம்... என்னை நினைச்சேன்னியே அதுக்கு... அப்புறம் ஒரு சின்ன திருத்தம்... நான் டெவில் இல்லை... ஆழ்ந்த பக்தியோட கடவுளை நினைச்சா, உடனே அவர் கண் முன்னாடி வருவாரு... என்னை மாதிரி!''

அழுத்தமாகக் கூறிவிட்டு, ட்ரேயிலிருந்த டிபனை தட்டில் எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தான்.

''எனக்கு வேண்டாம்!''

அவள் சுள்ளென்று கூற, ''ம்... என்கிட்டே போராடி ஜெயிக்க உனக்கு மனசிலேயும் உடம்புலேயும் தெம்பு வேண்டாமா? அதுக்காகவாவது சாப்பிடலாமே! பார்ப் போம், யார் வின் பண்றாங்கன்னு.''

அமர்த்தலாக மொழிந்தவன் டிபனை எடுத்துச் சாப்பிட ஆரம்பிக்க, அவளும் எடுத்து அவசரமாக உண்ணத் துவங்கினாள்.

''குட்! பசிதானே... என் பேச்சைக் கேட்டா எப்பவுமே நன்மைதான்... இப்ப புரிஞ்சுதா?''

குறும்பாக வந்த கேள்விக்கு, எதிர்த்து பதில் கூறத் துவங்கியவளுக்கு சட்டென்று புரையேறத் துவங்கியது.

உடனே அதை அவள் அடக்க முயல, வேகமாகத் தலையில் தட்டியவன், ''பாத்து... பாத்து! என் பேச்சுக்கு எதிர்ப் பேச்சு பேசாதேன்னு உன்னோட தொண்டையே உனக்கு அறிவுறுத்துது பாரு!''

நமட்டுச் சிரிப்புடன் கூறி விட்டு அவன் சாப்பிடு வதைத் தொடர, அவளுக்கோ கடும் கோபமாய்!

''ம்... எத்தனை நாள் உங்க தொழிலை எல்லாம் விட்டுட்டு இங்கேயே உக்காந்து என்னைப் பாதுகாக்க முடியும்? பாக்கறேன்!''

வீம்பும் வெறுப்புமாய் அவள் கூற, ''நான் இங்கேயே உன் கூடவே இருக்கணும்னு நீ எவ்வளவு ஆசைப்பட றேன்றது எனக்குப் புரியுது டியர்! ஆனா பாரு... எனக்கும் கடமை பொறுப்புகள் இருக்கு இல்லையா?''

''உன்னோட இங்கேயே இருக்க எனக்கும் ஆசைதான்! ஆனா அது முடியாதே... பிசினஸ் எல்லாம் என்னை நம்பிக் காத்திட்டிருக்கே!

''அதனால வீக் எண்டுலே மட்டும் நான் வருவேன்... உன் மனசு மாறுற வரைக்கும் இதே ஏற்பாடுதான்! ஓ.கே.!''

அவன் தலை சரித்துக் கேட்க, ''மண்ணாங்கட்டி!'' வெறுப்பாகச் சீறினாள் அவள்.

''ஓ! உன் தலைக்குள்ளே இருக்கறதை எல்லாம் இப்ப ஏம்மா ஞாபகப்படுத்தறே? அது அங்கேயே இருக்கட்டும்!'' என்றவனுடைய குரல் சட்டென்று மாறியது.

''அப்புறம்... இங்கேயிருந்து என் பர்மிஷன் இல்லாம சிறு துரும்பு கூட வெளியே போக முடியாது...! வாட்ச் மேன் ஜேக்கப் ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்ட்!

''என்னோட பெட்ஸ், க்ரிப்டோவும், ஆண்ட்டோவும் உன்னை வெளியே போக விட மாட்டாங்க! ரெண்டுமே ஜெர்மன் ஷெப்பர்ட்ஸ்!

''இனிமே முழு நேரமும் கட்டிப் போடப்படாம தோட்டத்துல தான் ரெண்டும் இருக்கும்...

''இந்த வீட்டு வேலைக்காரங்க எனக்குக் கட்டுப்பட்ட வங்க... அவங்களை உன்னால விலைக்கு வாங்க முடியாது!

''அப்புறம்... உன் கிட்ட இருந்து செல்போன் சர்டிபி கேட்ஸ், பணத்தை எல்லாம் நான் எடுத்து வச்சிட்டேன்... ஒரு பைசா கிடையாது! உன் 'எம்.பி.ஏ.' புக்ஸ் மட்டும் தான் இங்கே இருக்கு... நீ வெளியே போனாலும் எதுவும் செய்ய முடியாது...''

அவன் கூறியதைக் கேட்டபடி, பற்களைக் கடித்து நின்றிருந்தாள் அவள்.

''இவ்வளவு கஷ்டப்படறதுக்கு பதிலா, பேசாம எனக்கு சம்மதம் சொல்லிடலாமின்னு தோணுதுல்லே!''

குறுஞ் சிரிப்புடன் கேட்டவனிடம், ''ம்... அப்படியே உங்களை ஏதாவது செஞ்சுட்டு தப்பிடணும்னு தோணுது!'' சுள்ளென்று கூறினாள்.

''ஏதாவதுன்னா எப்படி? ரொமான்ட்டிக்காவா...? ஆஹா... இதை முன்னாடியே சொல்லி இருக்கக் கூடாது... ஐ ஆம் அட் யுவர் சர்வீஸ் மேடம்!''

இடைவரை குனிந்து நிமிர்ந்தவனை சீற்றத்துடன் ஏறிட்டவள், ''சே...'' என்றபடி திரும்பிக் கொண்டாள்.

பேனாவில் மையூற்றி எழுதிய கவிதையாய்... அவள் விழிகளில் மையின்றி ஒரு கவிதை தெரிய, அதை வெகுவாய் ரசித்தான். அவன்!

* * *

அன்று மதியமே தென்னவன் கிளம்பிச் சென்று விட, அவளுக்கோ கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டாற் போல்!

வீட்டிற்குள் மட்டும் அவள் வலம் வர, அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருந்தது.

அவன் சென்றதும், மெதுவாகப் போய் சமையல் செய்பவரிடம் பேச ஆரம்பித்தாள் அவள்.

ஆனால், பதிலுக்கு அவர் பேசிய கன்னட பாஷை அவளுக்குச் சற்றும் புரியவில்லை.

எல்லாருமே அதே மொழியில் பேச, அவளுக்கோ தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ளலாம் போல்!

வெளியில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த இரு நாய்கள் வேறு அவளை மிரட்டின.

* * *

அந்த வாரம் முழுவதும் சாப்பிடுவதும், பாடங்களைப் படிப்பதும், உறங்குவதும் என்றே பொழுது சென்றது.

என்ன செய்வதென்று புரியாமல் தவித்திருந்தபோது தான், அங்கு தொலைபேசி இருப்பது நினைவிற்கு வந்தது.

ஒரு நாள் நள்ளிரவு எல்லோரும் உறங்கும்போது எழுந்து சென்று, ஹாலிலிருந்த போனை எடுத்துப் பேச முயன்றாள்.

ஆனால் எண்களை அழுத்திய உடனே, "இந்த வசதி உங்கள் தொலைபேசியில் இல்லை..." என்ற வாசகங்கள் ஒலித்தன.

லோக்கல் கால் போடக் கூட முடியாமல் அந்த வசதி முடக்கப்பட்டிருப்பது புரிய, அதற்கான கோட் நம்பர் தெரியாமல் தவித்துப் போய் திரும்பி அறைக்கு வந்தாள் அவள்.

உறக்கம் வராமல் ஜன்னல் வழியே பார்த்தபோது, க்ரிப்டோவும், ஆண்ட்டோவும் துடிப்புடன் அலைந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

சோர்வுடன் படுக்கையில் சாய்ந்தவளுக்கோ, தென்னவன் மேல் பெரும் கோபம் வருவதாய்!

இவன் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்... இப்படி அடைத்து வைத்தால் பயந்து போய் காலில் விழுந்து விடுவேனென்றா?

அது ஒரு நாளும் நடக்காது... இதை என்னால் மறக்கவே முடியாது... இதற்கு அவன் பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும்" இதயம் சவால் விட்டது.

கோபமும், வெறுப்புமாய் இமை மூடியவளை, வெகு நேரத்திற்குப் பிறகே உறக்கம் தழுவ ஆரம்பித்தது.

* * *

ஞாயிறன்று காலை!

சோம்பலுடன் அவள் விழிக்க ஆரம்பிக்கும் போதே, ஏதோ ஒரு வித்தியாசமான நறுமணம் நாசியில் புக, சட்டென்று கண் விழித்தாள் வர்த்தினி!

அருகிலிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி காபியைப் பருகிக் கொண்டிருந்தான் தென்னவன்!

13

மறு கணமே தான் எப்படிப் படுத்திருக்கிறோமோ வென்ற எச்சரிக்கை உணர்வு தலை தூக்க குனிந்து

பார்த்தால், கால் முதல் கழுத்து வரை போர்வையால் மூடியே இருந்தது.

ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் எழுந்து அமர்ந்தவள், ''ஒரு பெண்ணோட ரூமுக்கு வரும்போது கதவை தட்டிட்டு வரணும்கிற கர்ட்டஸி கூட உங்களுக்குத் தெரியாதா?'' அடிக்குரலில் சீறினாள்.

''ம்! தெரியும்! ஆனா, யாரோ ஒரு பெண்ணுக்கு தான் அது பொருந்தும்... நான் என் வுட்பி வொய்ஃபோட ரூமுக்கு வரதுக்கு, யாரோட அனுமதியும் எனக்குத் தேவையில்லை!''

ஆழ்ந்த குரலில் விழிகள் இடுங்க அவன் முடிக்க, மனதில் பொங்கியெழுந்த கோபத்தில் அருகிலிருந்த தலையணையை எடுத்து அவன் மேல் கோபத்துடன் வீசி எறிந்தாள் அவள்.

ஒரு கையாலேயே அதை லாவகமாகக் கேட்ச் பிடித்தவன், ''ஓ! நம்ம எதிர்கால வாழ்க்கை இது மாதிரி பில்லோ பைட்டோட ரொம்ப சுவாரசியமா இருக்கும்னு தெரிவிச்சதுக்கு ரொம்ப நன்றி!

''சீக்கிரம் குளிச்சிட்டு வா... தோட்டத்துல வாக்கிங் போகலாம்!''

நமட்டுச் சிரிப்புடன் கூறிவிட்டு எழுந்து செல்ல, ''சே...'' என்று தலையணையைக் குத்திவிட்டு அவளும் குளியலறைக்குள் சென்றாள்.

குளித்து விட்டு வந்தபோது, அவனுடைய ஆஃப்டர் ஷேவ் லோஷனின் நறுமணம், மெலிதாய் அந்த அறையில் பரவி அவனை நினைவுபடுத்துவதாய்!

தலையைக் குலுக்கி அதிலிருந்து விடுபட்டு, வேண்டுமென்றே மெதுவாகத் தயாராகிய போது, மெலிதாக அறைக் கதவு தட்டப்பட்டது.

எரிச்சலுடன் திறந்தவள் பதில் கூறும் முன்பே, சாப்பிட வரும்படி அழைத்தார். சமையல் செய்யும் கவுரம்மா!

தென்னவன் என்று நினைத்து வன்மையாக மறுக்க முயன்றவள், மெதுவாக வெளியே வந்தாள்.

அன்று முழுவதும் அவனுடனே பொழுது கழிய, இதிலிருந்து எப்படித் தப்புவதென்று எரிச்சலாய்!

மனம் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டேயிருக்க, அங்கிருந்து தப்புவது மிகவும் கஷ்டமென்பது புரிவதாய்!

''கடவுளே! நான் இங்கிருப்பது ஒருவருக்கும் தெரியாதே! மீராவும் நான் பத்திரமாக இருப்பதாகத் தானே எண்ணியிருப்பாள்.

''மாமாவும், அம்மாவும் என்னைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்களாவென்றும் புரியவில்லையே... பூகம்பத்திற்குத் தப்பி சுனாமியில் சிக்கிய கதையாகி விட்டதே என் நிலை...''

மனம் பலப்பல எண்ணிப் புலம்ப, தென்னவனை நினைத்தால் கடும் வெறுப்பாய்!

ஆண்கள், காதல், திருமணம், குடும்பம் என்ற நினைவே பெரும் கசப்பும் வேதனையும் தர, அவனுடைய விருப்பமும் செய்கையும் அவளை ரௌத்ரமாக்கின.

* * *

அன்றிரவு, கிளம்பும்போது அவளுடைய அறைக்கு வந்தவன், மீண்டும் அதையே நினைவு படுத்த கொதித்துப் போனாள் அவள்.

''வர்த்தினி! நான் இப்ப கிளம்பறேன்! அடுத்த வாரம் வரும்போது நீ ஒரு முடிவுக்கு வந்துடுவேன்னு நினைக்கிறேன்!''

ஆழ்ந்த குரலில் அவன் கூற, விழிகள் அதீத ஒளியுடன் மின்னின.

- உடனே நிமிர்ந்தவள், ''ஹூம்... பாவம்... ஏமாறப் போறீங்க! என்னிக்குமே நீங்க விரும்பற மாதிரி என்னால மாற முடியாது...'' உதடு சுழித்து ஏளனமாக உரைத்தாள்.

''இல்லை... நான் ஏமாறப் போறதில்லை. மாறப் போறது நீ தான்... அதையும் பாக்கலாம்!''

''தோத்துப் போகப் போறீங்க! முதல் தோல்வி ரொம்பவே பாதிக்கும்... அதனால மனசை திடப்படுத்திக்கங்க...''

நக்கலாக அவள் கூற விழிகள் சிவந்து முகம் இறுகி, ''ஏய்...'' என்றபடி அருகில் வந்தவன் என்ன செய்திருப்பானோ, அறைக் கதவு தட்டப்பட்டது.

உடனே விலகிச் சென்று கதவைத் திறந்தவன் படாரென்று அதை அடித்து மூடிச் செல்ல, நொந்து போய் அருகிலிருந்த நாற்காலியில் தொப்பென்று அமர்ந்தாள் அவள்.

பிறகு அவன் கிளம்பிச் செல்லும் சப்தம் கேட்டு மெதுவாகக் கதவு திறந்து வெளியே வந்தாள்.

இப்போது, அவளுடைய அறைக் கதவு பூட்டப்படுவதில்லை.

வீட்டிற்குள் சுதந்திரமாகச் சுற்றிவர அனுமதியும் வழங்கப்பட்டிருந்தது.

தோட்டத்திற்குள் கால் வைத்தாலே, எங்கிருந்தோ ஓடி வந்து அரணாய் நிற்கும் இரு நாய்களையும் கண்டு பயந்தே வெளியில் வருவதில்லை.

ஹாலுக்கு வந்தால், மெல்லிய இரவு விளக்கொளியில் அந்த இடமே ரம்யமாய்!

விடுதலையாகி நிற்கும் கூண்டுக் கிளியாய் உள்ளே பரவசம் எழ, அங்கிருந்த சோபாவில் அப்படியே சாய்ந்து அமர்ந்தவள், தன்னையறியாது உறங்கி விட்டாள்.

திடீரென்று யாரோ அவளை உசுப்பி எழுப்புவது போல்!

சோம்பலாக விழித்தாள். எதிரே தென்னவனின் உருவம்!

அவள் சுதாரிக்கும் முன்பே இரு பக்கமும் கைகளை ஊன்றிக் குனிந்தவன், சட்டென்று அவளை முத்தமிட்டு விட்டான்.

ஈர இதழ்கள் குறுகுறுப்பாய் பதிந்து அவளை விதிர்க்கச் செய்ய, ''நோ...''வென்று அலறியபடி அவனைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு எழுந்தால், எல்லாமே கனவென்பது புரிவதாய்!

''ஏன் தனக்கு இப்படி ஒரு கனவு வந்தது... அவன் இந்த அளவுக்கு இறங்கினால் தன்னால் அவனை எதிர்க்க முடியுமா?''

முத்துச் சரங்களாய் வியர்த்திருந்த முகத்தில் பெரும் சஞ்சலமும்... தவிப்பும்!

மெல்ல எழுந்து தன் அறைக்குள் வந்து பூட்டிக் கொண்டு படுத்தபோதும், விழிகள் ஒரு வித இயலாமையுடன் இடையிலிருந்த கதவை வெறித்தன.

* * *

அந்த வாரத்தில் வேலையாட்களிடம் சைகையில் பேசியே, ஓரளவு நட்புடன் பழக ஆரம்பித்து விட்டாள் அவள்.

சனிக்கிழமை இரவு... தென்னவன் வந்து விடுவானே வென்ற தவிப்பும் படபடப்புமாய் நிமிடங்கள் கடந்தன.

அந்தக் கனவு வேறு அவளை வாட்டி வதைக்க, விதிர்ப்புடன் காத்திருந்தாள் அவள்.

ஆனால், ஏனோ பத்து மணி வரை அவன் வரவில்லை.

பிறகு உறங்கச் சென்றவள், பதினோரு மணிக்கு அவன் வந்ததையோ, உறங்கும் அழகி போல் ஒரு பூவாய் அவள் கண் துயில்வதை குறும்புடன் ரசித்துவிட்டுச் சென்றதையோ அறியவில்லை.

இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி வருகின்ற அதிகாலைக் கனவுகளில், அவள் முகம் பூபாளம் பாடி எழுப்புவதை, நினைவு கூர்ந்தபடி படுக்கச் சென்றான் தென்னவன்!

மறு நாளைய விடியல்...

மெல்லிய பூங்குயில்கள், செம்போத்துகளின் திருப் பள்ளி எழுச்சியுடன் புலர ஆரம்பித்தது.

''வர்த்தினி!''

மெல்லிய அழைப்பு அவளைத் தீண்டி உசுப்ப, மனமின்றி விழி மலர்த்தியவளுக்கு அருகில் தென்னவனின் முகம்!

பதறி எழுந்து அமர்ந்தால், ட்ராக் சூட்டில் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவன்.

''ம்... கெட் அப்! வாக்கிங் போகலாம்... வா...'' ஆணையிடும் குரலில் அழைத்தான்.

சட்டென்று பொங்கிய சினத்துடன், ''ம்... நான் வரமாட்டேன்னு மறுத்தா...?'' கூர்மையாகக் கேட்டாள் அவள்.

''ஓ! அப்ப என் விருப்பப்படி நடக்க உனக்குக் கத்துக் குடுப்பேன்'' அமைதியாக வந்தது அவன் குரல்!

''எப்படி?''

அவளும் விடாமல் கேட்க, ''அப்படியே தூக்கிட்டுப் போய் பல் விளக்க வச்சி, ட்ரெஸ் மாத்தி அழைச்சிட்டுப் போயிடுவேன்! இப்ப நீ என் அடிமை பெண்ணே!'' கண்கள் குறும்புடன் இடுங்கக் கூறினான்.

''சே... இப்படிப் பேச உங்களுக்கு வெக்கமாயில்லை!''

அவள் அடிக் குரலில் சீற, ''இல்லையே... எப்படியும் கொஞ்ச நாள் கழிச்சி செய்யப் போறது தானே? அதுக்கு இப்பவே ரிகர்சல் பாக்கலாமின்னுதான்...!''

அதற்கு மேல் கேட்க அவள் அங்கிருக்கவில்லை... வெறுப்புடன் குளியலறைக்குள் சென்றிருந்தாள்.

பிறகு ஜீன்ஸும் குர்த்தாவுமாய் அவள் வெளியே வந்தபோது ஹாலில் காத்திருந்தான் அவன்.

இருவருமாகத் தோட்டத்தில் மெல்ல ஓட ஆரம்பித்த போது, ஆதவன் தன் கிரணங்களில் மெல்லிய கதகதப்பை பரிசளிக்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

தோட்டத்து மலர்கள் மெல்லிய தலையசைப்புடன் விடியலை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தன.

க்ரிப்டோவும், ஆண்ட்டோவும் லாவக நடையுடன் பின் தொடர, அந்த இளங்காலை நேரத்து ஏகாந்தம், அவளுக்குமே பிடித்தமாய்!

எதுவுமே பேசாமல் அவன் அமைதியாகவே வர, அவளும் யோசனையுடன் தொடர்ந்தாள்.

மனம் முழுவதும், இவனிடமிருந்து எப்படித் தப்புவ தென்றே நினைவே!

''என்ன... நான் கூப்பிட்டதே கேக்கலை போலருக்கு... இந்த அரக்கன் கிட்டருந்து எப்படித் தப்பிக்கலாமின்னு யோசனையா?''

அவன் குரல் திடீரென்று அவளை உசுப்பியது.

உடனே விதிர்த்து நிமிர்ந்தவளுக்குள், அவன் தன் உள்ளத்து உணர்வுகளை அறிந்து கொண்டு விட்டானே என்ற படபடப்பு!

14

அந்த நிமிடம் தென்னவனின் முகம்... ஒளியுடன் மின்னியது.

''என்ன... கண்டு பிடிச்சிட்டேனேன்னு பாக்கறியா?'' அவளையே கூர்ந்தபடிக் குறும்பாகக் கேட்டான்.

''இல்லை! உண்மையை தைரியமா ஒத்துக்கிட்டீங் களேன்னு பாத்தேன்!''

''என்ன உண்மை?''

''ம்.. நீங்க 'அரக்கன்'கிற உண்மையைத்தான்!''

நமட்டுச் சிரிப்புடன் கூறிவிட்டு அவள் நகர, ஒரு கையை ஓங்கி அடிப்பது போல் பாவனை செய்தவன், சட்டென்று தலை சரித்து சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

அவனுடன் மல்லுக்கட்டி எதிருக்கு எதிர் நின்று வாதாடும் முதல் பெண்ணைச் சந்தித்த குறுகுறுப்பு அதில்!

அவளுக்கோ அவன் புன்னகை, மாயக் கண்ணனின் குறும்புச் சிரிப்பாய்!

''அது சரி வர்த்தினி! இவ்வளவு ஜாலியா என்கிட்ட ஆர்க்யூ பண்றியே? அப்புறம் ஏன் என்னை மணக்க மறுக்கிறே?'' எதிர்பாராமல் கேட்டான்.

மறுகணமே, அதுவரை இருந்த உற்சாகத்தைத் தொலைத்தவள், வேகமாக முன்னே நடக்க ஆரம்பித் தாள்.

திடீரென்று அவள் கை வலிமையுடன் பற்றி நிறுத்தப் பட, மறு நொடி அவள் முன்னால் நின்றிருந்தான் அவன்.

''எனக்கு பதில் வேணும்! நான் உன்கிட்ட தான் கேட்டேன்'' இடியாய் முழங்கினான்.

''பதில் சொல்லலைன்னா விருப்பமில்லைன்னு அர்த்தம்!'' அதே தொனியில் வந்தது பதில்!

''ம்... என்னதான் உன் ப்ரச்னை? ஏன் விருப்ப மில்லை...? எனக்கு என்ன குறைச்சல்... என்கிட்ட என்ன குறை கண்டே?'' ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான்.

''ம்... உங்களைப் பிடிக்குது பிடிக்கலைங்கிறதில்லை இப்ப ப்ரச்னை! என்னால யாரையுமே விரும்ப முடியாது... கல்யாணம் செஞ்சுக்க முடியாது!''

''அதான் ஏன்?''

''ஏன்னா.. நான் நிறைய காயப்பட்டுருக்கேன்... என்னால யாரையுமே நம்ப முடியாது!''

''நோ! வாழ்க்கையே பரஸ்பர நம்பிக்கையிலயும் அன்பிலயும்தான் ஓடிட்டிருக்கு! உங்கப்பா யாருன்னு உங்கம்மா சொன்னப்ப நம்பினே இல்லையா? அது மாதிரித்தான் இதுவும்!''

''ஒவ்வொரு மனுஷனும் தன் ரிஷி மூலம் தெரிஞ்சிக்க 'டி.என்.ஏ.' பண்ணிட்டிருக்க முடியாது! நம்ம உறவுகள் தான் நம்ம பலமே!''

''இல்லை...''

அவள் போட்ட சப்தத்தில்... அருகிலிருந்த மரத்தில் அமர்ந்திருந்த பறவைகள், சடசடவென்று சிறகு விரித்துப் பறந்தன.

மறு கணமே, வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பாய், வீட்டுக்குள் விரைந்து சென்று விட்டாள் வர்த்தினி.

'உன் வேராய் நான் இருக்க, அதில் வெந்நீரை ஏன் வார்க்கிறாய் அன்பே! அதனால் அழிவு உனக்குத் தானே' என்று கேட்க வேண்டும் போல்!

தென்னவனின் முகத்திலோ பெரும் மாற்றம்! அவளை எப்படி மாற்றுவதென்ற சிறு கவலை புதிதாய் வந்து எட்டிப் பார்த்தது.

'திருமணம், உறவுகள் இவற்றின் அருமையை எப்படி இவளுக்குப் புரிய வைப்பது... ஆனால் இவளை மாற்றியே தீருவேன்...

'மயிலே மயிலே என்றால் இறகுகள் கிடைப்பதில்லை... வலிக்குமே என்று நினைத்தால் நாம் விரும்பியதை அடையவும் முடிவதில்லை...' மனம் ஒரு முடிவுடன் இறுகியது.

* * *

அன்று காலையில் டிபன் சாப்பிட அவளை அழைப்பதற்காக அறைக்குச் சென்றான் அவன்.

எங்கோ இலக்கின்றி வெறித்தபடி ஜன்னலருகே நின்றிருந்தாள் வர்த்தினி.

''சாப்பிட வரலையா?''

அழுத்தமாக வந்த குரல் அவளைக் கலைக்க, ''நான் வரலை?'' அலட்சியமாக மொழிந்தாள்.

திடீரென்று அவளுடைய கரம் அழுத்தமாகப் பற்றி இழுக்கப்பட, வெறுப்புடன் திரும்பியபோது, இறுகிய முகத்துடன் எதிரில் நின்றிருந்தான் அவன்.

''இந்த அலட்சியமெல்லாம் என்கிட்ட வேண்டாம்... இப்ப நீ ஒரு சிறைப் பறவை... அதுவும் என்னோட பாது காப்பில இருக்கிறவ! நான் சொல்றதைத் செய்யறதுதான் உன் கடமை!''

''ஹூம்! கடமையைப் பத்தி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? தன்னை நம்பி வந்த ஒரு பெண்ணை எப்படி நடத்தணும்கிற ஒரு ''பேசிக் கர்ட்டஸி'' கூடத் தெரியாத ஒரு காட்டுமிராண்டி நீங்க!'' சட்டென்று வாய் தவறிக் கூறிவிட்டாள்.

ஆனால், மறுகணமே வேகமாகச் சுழன்று, அவன் அணைப்பிலிருந்தாள்.

பதட்டத்துடன் நிமிரும்போதே கடும் சினத்துடன் குனிந்தவன், அவளை வன்மையாக முத்தமிட்டு விட்டான்.

ஒரு கணம் உலகமே இருண்டது போல்... இயங்காதது போல் உணர்ந்த இருவருமே சுய நினைவிற்கு வர... சில மணித் துளிகள் ஆயின.

முதலில் மீண்டது, வர்த்தினிதான்!

அவனுடைய வலிய அணைப்பும், அழுத்தமாய் பதிந்து விலகிய உதடுகளும், தன் நிலையைப் புரிய வைக்க, பதறி விலக ஆரம்பித்தாள்.

அவனுக்குமே இது முதல் அனுபவமென்பதால் சிலிர்த்து உறைந்து நின்றிருந்தவன், மெதுவாக அவளை விடுவித்தான்.

''சீ! உங்களுக்கே இது வெக்கமாயில்லை... கட்டிப் போட்டு அடிக்கற மாதிரி... ஒரு பெண்ணை அடைச்சி வச்சி அவ கிட்ட அத்து மீறுற செயலைச் செஞ்சு... ஐ ஹேட் யூ!''

அவனுக்குள் மெல்ல முகாமிடத் துவங்கியிருந்த கழிவிரக்கமும், குற்ற மனப்பான்மையும் அவள் வார்த்தைகளினால் உடனே மறைந்தன.

''நீ பேசினதுக்கு தண்டனை அது! என்னைக் காட்டு மிராண்டின்னு சொன்னே இல்லையா? அதுக்கான சாம்பிள்தான் இது!

''அப்படி இல்லைன்னு முதல்லே ஒத்துக்க! அந்த வார்த்தைகளை நீ உடனே வாபஸ் வாங்கியாகணும்'' அடிக்குரலில் கர்ஜித்தான்.

''முடியாது... நீங்க ஒரு காட்டுமிராண்டி... சாடிஸ்ட்!''

அவள் முடிக்கும் முன்பே இடைமறித்தவன், ''அப்படின்னா இது மாதிரி நிறைய அனுபவங்கள் ஃப்யூச்சர்லே உனக்கு கிடைக்கும். பீ ரெடி ஃபார் தட்!''

அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டு கதவை அறைந்து சாற்றிவிட்டு வெளியேறினான் அவன்.

அப்படியே தொய்ந்து அமர்ந்தவளுக்குள் அவனுடைய ஸ்பரிசம் பட்ட இடங்கள் ஒரு கணம் தீயாய்... மறு கணம் குறுகுறுப்பாய்!

தன்னையே கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள அவள் சிரமப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே, மீண்டும் புயலென அறைக்குள் நுழைந்தான் அவன்.

15

வெளிப்புறம் ஹாலுக்குச் செல்கின்ற அவளுடைய அறைக் கதவைப் பூட்டியவன், ஒரு வித வேங்கையின் லாவகத்துடன் சென்று, தன் அறைக் கதவை அறைந்து சாத்திக் கொண்டான்.

இனி, தான் ஒரு சிறைக் கைதி என்பது அவளுக்குப் புரிவதாய்!

அவனுடைய அறையின் வழியாக மட்டுமே, அவளால் வெளியே செல்ல முடியும்.

அவளாக விரும்பி அங்கு செல்ல மாட்டாள் என்பதால், நிச்சயம் இது ஒரு தனிமைச் சிறைதானென்பது புரிந்தது.

அன்று முழுவதும் அவள் சாப்பிட மறுத்து விட, இரவு சாப்பாட்டை அறைக்கே எடுத்து வந்தார் சமையல்கார கவுரம்மா.

காலையிலிருந்தே பசியுடனிருந்தவளுக்கு மயக்கம் வரும் போலிருக்க, மெதுவாக சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

* * *

மறுநாளைய விடியல்...

யாரோ அவளை உசுப்பி எழுப்ப, விழிக்க மனமின்றி இமைகளைத் திறந்தவளின் எதிரே, தென்னவன் ஜாகிங் சூட்டில் நின்றிருந்தான்.

நேற்றைய நினைவுகள் கிள்ளியெழுப்ப, வேகமாக எழுந்து அமர்ந்தவளின் முன் சொடுக்குப் போட்டு அழைத் தான்.

''கெட் ரெடி! உனக்கு அஞ்சு நிமிஷம்தான் டைம்! அதுக்குள்ளே ரெடியாகி என் கூட வரே!''

ஒருவித அதிகாரத் தன்மையுடன் அவன் உரைக்க, அதுவரை சோம்பியிருந்த புலன்கள் சட்டென்று விழித்தன.

''என்ன மிரட்டலா?''

''அப்படியும் வெச்சிக்கலாம்! இப்ப நீ என் அடிமை!''

''ஓ! நான் வர மாட்டேன்னு மறுத்தா?

ஏளனமாக அவள் கேட்டதுமே, நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் வந்தது பதில்!

''மறுத்தா, இப்படியே உன்னைத் தூக்கிட்டுப் போயி தோட்டத்தில என் கூட நடக்க வைப்பேன்... சம்மதமா?''

கண்கள் இடுங்க ஒரு விதக் கூர்மையுடன் அவன் கேட்கும்போதே, சிலிர்த்து எழுந்தாள் அவள்.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம், இருவரும் தோட்டத்தில் இருந்தனர்.

மெதுவாக ஓட ஆரம்பித்தபோது, வாலாட்டியபடியே இரு நாய்களும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தன.

''இதுக்கெல்லாம் ஒரு நாள் நீங்க நல்லா அனுபவிப் பீங்க?'' பற்களைக் கடித்தபடி அடிக்குரலில் கூறினாள் அவள்.

''எதுக்கு... வாக்கிங் அழைச்சிட்டு வரதுக்கா? ஹூம்... இப்படி உடம்பை ட்ரிம்மா வச்சிக்க எக்சர்சைஸ் செய்ய வைக்கிறது... நேரா நேரத்துக்கு சாப்பாடு குடுக்கறது எல்லாம் ரொம்ப நல்ல விஷயம்மா!

''நிச்சயமா இதுக்கு அனுபவிக்கணும்னா ஏதாவது நல்லது தான் நடக்கும்... நல்லா அனுபவிக்கறதுன்னா எப்படி... நம்ம ஹனிமூன்லே என்ஜாய் பண்ணப் போறதைப் பத்தி சொல்றியா?'' குறும் சிரிப்புடன் கண் சிமிட்டியபடி கேட்டான்.

''சே... உங்களை...'' வேகமாகக் கையை ஓங்கியபடி கோபத்துடன் அவளருகில் வந்தவளை ஒரு உறுமல் சப்தம் உறைய வைப்பதாய்!

அடுத்த நொடியே இருவருக்கும் இடையே வந்து நின்று ''உர்''ரென்று உறுமியபடி முறைத்த ஆண்ட் டோவைப் பார்த்து அவள் பயந்து பின் வாங்க, சப்தமாக சிரிக்க ஆரம்பித்தான் தென்னவன்!

''பாத்தியா என் மெய்க் காப்பாளர்களை! என் மேல ஒரு சின்னத் துரும்பு படறதைக் கூட ரெண்டு பேரும் அனுமதிக்க மாட்டாங்க! பாவம் நீ!'' விழுந்து விழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

''சே யூ கோ டு ஹெல்!'' சீற்றத்துடன் கூறிவிட்டு வேகமாக விலகிச் சென்றவளை அதே தீவிரத்துடன் வழி மறித்தன இரு நாய்களும்!

முன்னால் செல்லவும் முடியாமல், திரும்பி அவனிட மும் வர மனமின்றி அசையாமல் நின்றிருந்தவளின் செவி யோரம், செல்லமாய் உரசியது தென்னவனின் குரல்!

''என்ன... பயமாருக்கா? திரும்பி என் கிட்ட வர வேண்டியதுதானே? என்னோட இதயம் உனக்காகக்

காத்துட்டிருக்கு... எந்த நிமிஷம் வேணாலும் நீ என் கைகளுக்குள்ளே வந்து சரணடையலாம்.. நீ சாஞ்சுக்க என் தோள்கள் எப்பவுமே தயாரா இருக்கும்!''

மென்மையான குரலில் மயிலிறகாய் அவன் வார்த்தைகள் வருட, விதிர்த்து நிமிர்ந்தாள் அவள்.

''நோ! அது ஒரு நாளும் நடக்காது...''

வீம்பும் வெறுப்புமாய் அவள் வெடிக்க, ''இல்லை... நடக்கும்! நீயா வந்து என்னைச் சேர்ற நாள் வெகு தூரத்திலே இல்லை!'' மென் குரலில் சவால் விடுத்தான் அவன்.

''பாப்போம்! நடக்காத விஷயத்தைப் பத்தி இவ்வளவு நம்பிக்கையோடப் பேசற ஒருத்தரைப் பாத்தா பாவமா இருக்கு'' எகத்தாளமாக முடித்தாள்.

''ஓ! எனக்கும் அப்படித்தான்! தனக்குள்ளே உண்டான மாற்றத்தை உணராம தான் காதல் வயப்பட்டிருக் கோம்கிறதையே புரிஞ்சுக்காம தன்னைச் சுத்தி ஒரு பொய் வேலி போட்டிருக்கிற ஒரு பெண்ணை நினைச்சா, எனக்கும் பரிதாபமாகத் தான் இருக்கு!'

உதட்டை ஏளனமாகச் சுழித்தபடி கூரிய விழிகள் பளபளக்க, அதே நக்கல் வாசனையுடன் வார்த்தைகளைச் சிதற விட்டான்.

''ப்ச்...'' என்றபடி அவள் திரும்பிக் கொள்ள, மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தவனைப் பின் தொடர்ந்தன, க்ரிப்டோ வும், ஆண்ட்டோவும்!

முன்பு ஒரு நாள் அவள் புன்னகைப் பூக்களை உதிர்த்த போது, அதை உடனே பத்திரப்படுத்தி மாலையாக்கி யிருந்தது அவன் இதயம்!

* * *

நாட்கள் வேகச் சுழற்சியுடன் விரைந்து, எந்த மாற்றமுமின்றிக் கடந்தன.

ஒரு நாள் காலையில் அவன் டிபன் சாப்பிடத் தன் அறைக்கு நுழைந்தபோது, மறுக்கத் தோன்றினாலும் ஒரு முடிவுடன் அங்கு சென்றாள் வர்த்தினி!

அமைதியாகச் சாப்பிட்டு முடித்ததும் நிமிர்ந்தவள், ''மிஸ்டர் தென்னவன்! இது மாதிரி ஒரு பெண்ணை அடைச்சி வச்சி சித்ரவதை செய்யற அளவுக்கு நீங்க கீழ்த்தரமானவர் இல்லைங்கிறது என் அபிப்ராயம்!''

அவள் முடிக்கும் முன்பே, குலுங்கிக் குலுங்கி சிரிக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

''ஓ! சாம தான பேத தண்டம்''பாங்களே! அதைப் பிரயோகம் பண்றியா? முதல்லே மறுப்பு, கோபம், இப்ப கொஞ்சலா?

''ஆனா நீ நினைக்கிற மாதிரி இல்லை டியர்... நான் கொஞ்சம் மோசமானவன் தான்... நான் நினைச்சதை அடையாம விட்டதில்லை! ஐயம் எ பேட் பாய்!''

உதட்டோரங்கள் குறும்புடன் துடிக்க, சிரிக்காமல் பகர்ந்தான் அவன்.

16

அவனுடைய கேலியைப் புரிந்து கொண்டவ ளுக்கோ, கோபம் தலைக்கேறியது.

''இது உங்கம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சா... என்னாகும் தெரியுமா? உங்க மேல அவங்க எவ்வளவு நம்பிக்கை வெச்சிருப்பாங்க?''

பிரம்மாஸ்திரத்தை எய்த திருப்தியுடன், அவனை நோக்கினாள் அவள்.

''அவங்க நம்பிக்கையை எப்பவுமே நான் பொய்யாக்க மாட்டேன்... என் செய்கையில இருக்கற நியாயத்தை அவங்க புரிஞ்சிப்பாங்க!''

''எது? இது மாதிரி ஒரு சின்னப் பொண்ணை அடைச்சி வச்சி மிரட்டி பணிய வைக்கிற நியாயத்தையா?

''ஆனா அவங்க மன்னிச்சாலும் கடைசி வரைக்கும் நான் உங்களை மன்னிக்க மாட்டேன்!''

''தேங்க் யூ! வாழ்க்கையில கடைசி வரைக்கும் என் கூட இருப்பேன்னு சொன்னதுக்கு!''

விழிகள் கூர்மையுடன் இடுங்க, பொருள் விளங்காப் பார்வையுடன் அவளையே பார்த்தபடி கூறினான் தென் னவன்!

''நோ! நான் அந்த அர்த்தத்தில சொல்லலை! உங்க ளோட இருக்கற கடைசி நிமிஷத்தை நான் சொன்னேன்!''

பிடிவாதத்துடன் அவள் கூற, ''அது உன்னோட... நம்ம வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலம் வரைக்கும் தொடரும்கிறது என் நம்பிக்கை!'' அழுத்தமான குரலில் அவனும் முடித்தான்.

''ஹூம்..! பாவம்... ரொம்ப ஏமாறப் போறீங்க... முதல் தோல்வி எல்லாருக்கும் கொஞ்சம் கஷ்டம்தான்! பழகிக் கங்க!''

''அதை நான் சொல்லணும்! நீ என்னை ஏத்துக்கப் பழகிக்க... அப்புறம் மத்ததெல்லாம் சுலபமாயிடும்!'' ஆணித்தரமான குரலில் ஆணையிட்டான் அவன்.

''மாட்டேன்! இங்கேயிருந்து தப்பிக்க சந்தர்ப்பம் கிடைச்சா மறு நிமிஷமே தப்பிப் போயிடுவேன்!''

அவளும் அதே வீம்புடன் முடித்துவிட்டுத் தன் அறைக் குள் சென்று விட்டாள்.

அவளையே தொடர்ந்த அவன் பார்வையில் கசிந்த சிறு வலியை அவள் கவனிக்கவில்லை!

நெஞ்சமெனும் கட்டுத் தறியில் சிக்கிய நூலாய் நேசத்தை நெய்து பரிசளித்திருந்த காதல், இன்று கூரிய முள்ளாய் மாறி அதைக் கிழித்ததை உணர்ந்த காயம் அவனிடம்!

* * *

அன்று மதியம் சாப்பிட்ட பிறகு அவளைத் தன் அறைக்கு கேரம் விளையாட அழைத்தான் அவன்.

தன் மறுப்பிற்கும் விலகலுக்கும் மதிப்பின்றிப் போவதைப் புரிந்து கொண்டவளாய், அமைதியாகச் சென்று அவனெதிரில் அமர்ந்தாள்.

கேரம் விளையாட்டில் அவன் ஒரு சாம்பியன் என் பதைப் புரிந்து கொண்டவள், கால் மணி நேரத்திலேயே தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ள மனமின்றி எழுந்து விட்டாள்.

உடனே, அவளுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்து அமர வைத்தவன், ''ஏய்... எங்கே ஓடறே? தோத்துடு வோம்னு பயமாருக்கா? லைஃப்லே ஜெயிக்கற வரைக் கும் போராடணும்... தெரியுமா?'' இயல்பாகக் கேட்டான்.

"ஆமாம் சார்... நானும் ஜெயிக்கற வரைக்கும் விடப் போறதில்லை!"

புரியாத செய்தியுடன் வந்த குரலில் திரும்பி ஓரக் கண்ணால் அவளையே கூர்ந்தவனுடைய விழிகள், சட்டென்று சிவப்பு வரிகளாய்!

"என்னை நீ ஜெயிக்க முடியாது வர்த்தினி! சும்மா மனக் கோட்டை கட்டாதே! நான் இந்தக் கேரம் விளையாட்டை சொன்னேன்...

"ஆனா நாம விளையாடிட்டிருக்கற அந்த கேம் ரொம்பக் கஷ்டமானது... அதிலே ஒரு பர்சன்ட் கூட நான் விட்டுத் தர மாட்டேன்!"

உலர்ந்த குரலில் அவன் கூறியபோது அவளுக்குள் சில்லென்று ஒரு குளிர் பரவுவதைப் போல்!

ஆனாலும் பிறகு தொடர்ந்த கேரம் விளையாட்டிலும், அவளை வெற்றி பெற அவன் விடவேயில்லை!

* * *

அன்றிரவு... கிளம்புவதற்கு முன் அவளுடைய அறைக்கு வந்தான் தென்னவன்!

"வர்த்தினி! இந்த இடத்துலயிருந்து நீ தப்ப முடியாது... வீணா முயற்சி பண்ணி கஷ்டப்படாதே!

"நான் அடுத்த வாரம் வருவேன்... அப்புறம்... அம்மாவுக்கு இப்ப கொஞ்சம் பரவாயில்லையாம்... இப்ப தான் போன் வந்தது!"

அவன் முடிக்கும் முன்பே, "ஓ... தேங்க் காட்!" என்ற வளின் முகத்தில் இயல்பான மகிழ்ச்சித் துளிகள்!

அந்த முத்துச் சிரிப்பு ஏனோ அவனுள் கவிதைச் சரம் கோர்த்தது!

"ம்... அம்மாவுக்காகவாவது கடவுளை ப்ரே பண்றியே! நான் கிளம்பறேன்... ஆனா என் நினைவுகள் உன்னைச் சுற்றி இங்கேயேதான் இருக்கும்... அதை மறந்துடாதே!"

அடிக்குரலில் எச்சரித்துவிட்டு அவன் கிளம்ப, சிறு எரிச்சலுடன் திரும்பி இருண்ட வானத்தை வெறிக்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

அவளைப் போலவே, அந்தப் பரந்த வானப் பின்னணியில் மேகச் சிறைக்குள் அடைபட்டிருந்தாள் நிலவுப் பெண்!

இங்கிருந்து எப்போது... எப்படி விடுபடப் போகிறோம் என்ற கேள்வி மனதை முள்ளாய் உறுத்த, கண் மூடி அருகிலிருந்த ஜன்னல் கம்பிகளில் முகம் புதைத்தாள்.

ஏனோ, பிரகன் நாயகி அம்மாவின் நினைவுகள் உள்ளே ஊடுருவின.

அவர் சுய நினைவுடன் சீக்கிரம் திரும்பி வர வேண்டுமென்று இதயம் ப்ரார்த்தித்தது.

அன்றாவது, இந்தத் தனிமைச் சிறையிலிருந்து தனக்கு விடுதலை கிடைக்குமாவென்ற தவிப்பு, விரவிப் பரவுவதாய்!

* * *

அந்த வாரம் முழுவதும், அந்த அறைக்குள்ளேயே அடைபட்டிருந்தாள் அவள்.

அவனுடைய அறை வழியே சாப்பாடு கொண்டு வந்து தர ஆரம்பித்தனர் வேலையாட்கள்!

அவர்களுடைய பார்வையில் தெரிகின்ற சிறு எதிர் பார்ப்பும், சுவாரசியமும் அவளிடம் சோர்வையே அதிகரித்தன.

அன்றும், அது போல் கதவு திறக்கப்பட, திரும்பாமல் ஜன்னல் வழியே வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

எதிரே நிலவொளியில் ஒற்றைப் பறவையொன்று அவளைப் போலவே திக்குத் தெரியாமல் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

உறவுக் கூட்டிற்குள், தாய்ப் பறவையின் கதகதப்பு சிறகிற்குள் இருந்தபோது, தான் பாதுகாப்பாக உணர்ந்ததை, ஏனோ இன்று நினைவு கூர்ந்தாள் அவள்.

எல்லாவற்றையும் தொலைத்துவிட்டு, இன்று அநாதையாக நிற்கும் உணர்வு பெரும் மாய தாகத்துடன் மனதை ஆக்ரமித்தது.

விழியோரம் சிறு அரும்புகள் மலரத் திரும்பியபோது, எதிரில் நின்றிருந்தான் தென்னவன்!

சட்டென்று, உணர்வுகள் வீணைத் தந்தியாய் அதிர, மிரண்டு விழித்தவளின் கன்னத்தில் வீழ்ந்து பயணித்தது... அந்த ஒற்றை வேதனைத் துளி!

அதைக் கண்டதுமே அவன் முகம் பெரிதும் இறுகி, கணகள் சிவந்து கூர்ந்தன.

''வர்த்தினி...'' பெரும் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் தடைபட்டு நின்றது அவன் குரல்!

''என்னாச்சு..?'' மென் குரலில் கேட்டான் அவன்.

தன்னுடைய சுய பச்சாதாபத் தருணத்தில், அனுமதியின்றி அவன் உள்ளே நுழைந்ததைப் போல்!

தன் இயலாமையை... பலவீனத்தை அவனிடமிருந்து மறைக்க வேண்டுமென்ற தவிப்பு!

வேகமாகத் திரும்பி ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்க்கத் துவங்கியவளுக்குள், ஏனோ காட்டாறாய் பொங்கிப் பெருகியது துக்கம்!

சிறு விசும்பலுடன் ஆரம்பித்த அந்த அழுகையை ஒரு வித இயலாமையுடன் வெறித்திருந்த தென்னவன், மறுகணமே அவளை இழுத்துத் தன் மார்பில் ஏந்தி மென்மையாக ஆசுவாசப்படுத்தினான்.

'கடலை விட ஆழமானவள் நீ என்று தெரிந்தும், அந்த ஆழத்திற்குள் சென்று அதன் ரகசியமறிந்து காதல் முத்தெடுக்க விரும்புகிறதே மனது!' அவன் உள்ளூர சலித்துக் கொண்டான்.

சில நொடித் துளிகளே மௌனமாய்க் கரைந்திருக்க, பதறி விலகியவளின் விழிகளிலோ கடும் ரௌத்ரம்!

''என்னை நீங்களே அடைச்சி வச்சிட்டு, இப்ப என் மேல பரிதாபம் காட்டற மாதிரி நடிச்சி, என்னை இம்ப்ரெஸ் பண்ணப் பாக்கறீங்களா?''

ஊசியாய் உரசிய அவளுடைய கேள்வியில், அவனுக்குள் உடைந்து சிதறின... அதுவரை படர்ந்திருந்த குற்றவுணர்வும், பரிதாப உணர்ச்சியும்!

''இப்ப நீ அழுதது இதுக்காகவா? உண்மையைச் சொல்லு?''

ஆழ்ந்த குரலில் வந்த அவனது கேள்விக்குத்தான் அவளிடம் பதிலில்லை.

''உனக்கு... உங்க வீட்டு ஞாபகம் வந்துடுச்சி இல்லையா?'' மெல்லக் கேட்டான் அவன்.

அந்த நொடியே இதயத்திற்குள் அடைபட்டிருந்த ஏக்க உணர்வுகள், தண்ணீர்ப் பந்தாய் வெடித்துச் சிதறின.

''ஆமாம்...'' வார்த்தைகள் அவளின் அனுமதியின்றியே வெளிவந்தன.

17

''ஏன் வர்த்தினி? அவங்க பக்கம் இருக்கற நியாயத்தை நீ கேக்க விரும்பலையா?''

அம்பாய் வீசப்பட்ட வார்த்தைகள், அவளுள் பெரும் குழப்பத்தையும் சஞ்சலத்தையும் விதைக்க பரிதவிப்புடன் அவனையே கூர்ந்தாள்.

''இது... எங்க குடும்ப விஷயம்... உங்களுக்கு எப்படி?'' திகைப்புடன் கேட்டாள்.

உடனே, அவன் உதடுகளில் சிறு குறுஞ்சிரிப்பொன்று தடம் பதித்தது.

''ம்.. அங்கிள் எங்க பேமிலி ஃப்ரெண்டாச்சே... எல்லாம் சொன்னாங்க... உன்னைப் பத்திரமா பாத்துக்கச் சொன்னாங்க!''

''இதுதான் நீங்க பத்திரமா பாத்துக்கற லட்சணமா?'' அடக்கமாட்டாமல் பொங்கினாள் அவள்.

''ஆமாம்! இங்கே நீ பத்திரமாத் தானே இருக்கே... எல்லா வசதிகளோடவும்?''

''ம்... இருக்கேன்! ஒரு ஜெயில் கைதியா... உணர்வுகள் ஒடுக்கப்பட்டவளா...!''

அவளுடைய குமுறல் புரிய முகம் கசங்கித் திரும்பியவன், ''அதான் உனக்கொரு ஆப்ஷன் இருக்கே... இப்பக்கூட நீ எனக்கு மனைவியாக சம்மதிச்சா, சுதந்திரமா இருக்கலாமே?'' அமர்ந்த குரலில் கேட்டான்.

''நோ!'' மறுகணமே வெடித்தாள் அவள்.

''முடியாது! திருமணம், உறவுகள், குடும்பம் எல்லாமே பொய்... வேஷம்! ஏமாத்தற அந்தப் பொய் முகமூடி எனக்குத் தேவை இல்லை!''

''ஏன் இப்படி ஒரு வெறுப்பு? குற்றவாளிக்குக் கூட அவங்க பக்க நியாயத்தைச் சொல்ல ஒரு சந்தர்ப்பம் குடுப்பாங்க!

''அதை ஏன் அந்த நிரபராதிகளுக்கு நீ தரலை?'' வன்மையாகக் கேட்டான்.

''அவங்க நிரபராதிகள்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' வார்த்தைகள் திராவகச் சிதறலாய்!

''ம்... அங்கிள்தான் சொன்னாங்க! முன்னே பின்னே தெரியாத எங்கம்மா மேல நீ காட்டின அக்கறை, ப்ரியம் எல்லாமே அப்ப பொய்யா? உங்கம்மாவை... அவங்க உணர்வுகளையே மதிக்காத நீ... மத்தவங்களை எப்படி...?'' இழுத்தாற்போல் நிறுத்தினான்.

''ம்... உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? நான் பட்ட காயங்கள் வேதனைகள் எல்லாம்?''

கொதிப்பும் வேதனையுமாய் சிதறிய வார்த்தைகள், அந்த அறையெங்கும் தணலாய் தகிப்பாய் பரவுவதைப் போல்!

மறுகணமே அவனுடைய கைப்பிடிக்குள் சிறைப்பட்டிருந்தாள் அவள்.

'ஒவ்வொரு இதயத் துடிப்பும் உனக்காகவே துடித் தாலும், அதை உணரும் நிலையில் நீயில்லையே!' அவன் மனம் மறுகியது!

அவளுடைய முகத்தை இரு கைகளிலும் மென்மை யாக ஏந்தியவன். ''நம்ம உறவுகளை மன்னிச்சி ஏத்துக் கறது தான் நல்லது வனிம்மா! தப்பு பண்ணாதவங்க இந்த உலகத்திலேயே இல்லை தெரியுமா?'' இளகிய குரலில் கேட்டான்.

உடனே அவன் பிடியிலிருந்து வேகமாக விலகிய வளுக்குள், பெரும் படபடப்பும், தவிப்பும்!

'இவனுடைய அணைப்பும், ஸ்பரிசமும் என்னை ஏன் இவ்வளவு பலவீனப்படுத்துகின்றன?

'இனி இதை அனுமதிக்கக் கூடாது! இவனிடமிருந்து முடிந்தவரை விலகியே இருக்க வேண்டும்!

'சபாபதி அங்கிள் வேறு தன் குடும்பத்தைப் பற்றி இவனிடம் என்னென்ன கூறியிருக்கிறாரோ?' பலப் பல குழப்பங்கள் உள்ளே மாய வலை பின்னின.

''கண்ணால் காண்பதும் பொய்... காதால் கேட்பதும் பொய்... தீர விசாரிப்பதே மெய்.. அப்படின்றது எவ்வளவு சத்திய வார்த்தை தெரியுமா?''

அவன் குரல், அவளுள் பெரும் சஞ்சலத்தையும், பலவீனத்தையும் ஜனிக்கச் செய்வதாய்,

''வேண்டாம்! ப்ளீஸ்... என் குடும்பத்தைப் பத்தி நீங்க பேசறது, இதுவே கடைசியாக இருக்கட்டும்! அதை மறக்கவே நான் விரும்பறேன்...''

தர்ம சங்கடத்துடன் வந்த அவளுடைய குரல், அவனுக் குள் பெரும் கீறலாய்!

''நம்ம சுற்றங்களை மன்னிக்கக் கத்துக்கணும் வனி! குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லைன்னு நீ படிச்ச தில்லையா?''

''இல்லை! எனக்கு அதைப் பத்தித் தெரியவும் வேண் டாம்! இந்த அறிவுரை எல்லாம் வேற எங்கேயாவது வச்சிக்கங்க!

''அப்புறம்... இன்னொரு விஷயம்! இந்த அட்வைஸ் எல்லாம் மத்தவங்களுக்குத் தானா? உங்களுக்கு யார் சொல்றதாம்?

''ஒரு வயசுப் பொண்ணை இப்படி அடைச்சி வைக் கிறது தப்புன்னு இதுவரைக்கும் யாருமே சொல்லலையா?''

''ம்... நான் ஒரு வயசுக் குழந்தையை இங்கே அடைச்சி வெக்கலையே... என் வருங்கால மனைவியைத் தானே சிறை பிடிச்சிருக்கேன்'' சிறு குறும்புடன் முடித்தான் அவன்.

''ப்ச்... எனக்கு எப்போ இங்கேருந்து விடுதலைன்னு நான் தெரிஞ்சிக்கலாமா?''

''ம்... உன் மனசுக்குள்ளே நான் குடி புகுந்தப்புறம்!''

''அப்படி ஒரு பொய் சொல்லிட்டு நான் இங்கேருந்து தப்பிச்சிட்டா...?'' கூர்மையுடன் கேட்டாள் அவள்.

''முடியாதே! நான் கட்டின தாலியோட தான் நீ வெளியே போகவே முடியும்... அப்புறம் எங்கே தப்பிக் கறது!'' இலகுவாக வந்தது அவன் குரல்!

'கவிதைக்குப் பொருளாய்... அன்றே நீ எனக்குள் கலந்து விட்டாய்' எனக் கூற விழைந்தது அவன் நெஞ்சம்! ஆனால் மௌனமே அங்கு நேச வார்த்தைகளாய்...!

திடீரென்று... அவள் குரல் இடைமறித்தது.

''ம்... பார்ப்போம்!''

ஒற்றை விரலுயர்த்தி குறும்புடன் எச்சரிக்கும்போது தான், அவனுடன் தான் ரசனையுடன் வார்த்தைகளில் மல்லுக் கட்டுவது புரிந்தது.

''ஏன் வனி... என்னோட ஒத்துப் போகக் கூடாதா? உன் சிறைவாசம் சீக்கிரம் முடிஞ்சிடுமே?''

''முடியாது! இந்தக் கொஞ்ச நாள் சிறையிலிருந்து தப்பிக்க, நிரந்தரமா வாழ்க்கை முழுக்க திருமண விலங்கை மாட்டிக்க என்னால முடியாது!''

வீம்புடன் அவள் முடிக்க, ''ஆனா அன்னிக்குப் பாத்தப்ப அப்படித் தெரியலையே?'

கண்களில் குறுகுறுப்புடன் வினவினான் தென்னவன்.

''என்னிக்கு?'' குழப்பத்துடன் விழித்தாள் அவள்!

''ம்... நீ காட்டு மிராண்டின்னு சொன்னதும் நான் உன்னை... அன்னிக்கு! அப்போ அப்படியே உறைஞ்சு கிறங்கி ரசனையோட நின்னுட்டிருந்தியே... அதைச் சொன்னேன்...

''அப்போ நல்லாத்தானே இருந்தது... அதுக்குள்ளே எப்படிப் பிடிக்காமப் போச்சு?''

நமட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்க, ''சீ! ஐ ஹேட் யூ!'' வெறுப்புடன் பகர்ந்தாள் அவள்.

''பெண்கள் வேண்டாம்னு சொன்னா வேணும்னு அர்த்தம்னு... அதுவும் இப்படி ரொமாண்டிக் டைம்லே மட்டும் யாரோ சொல்லிக் கேட்டிருக்கேன்!''

''இந்த ''ஐ ஹேட்யூ''வுக்கே பொருளை எதிர்மாறா நான் எடுத்துக்கலாமா?'' உல்லாசக் குரலில் வினவினான்.

''ப்ச்... கோ டு ஹெல்!''

வெறுப்புடன் கூறியபடி அவள் திரும்ப கைப்பற்றி அவன் இழுத்த வேகத்தில் அவனுடைய மார்பில் ஒரு பூங்கொத்தாய் சரிந்தாள் வர்த்தினி!

அவனுடைய ஆண்மையின் வலிமையும், அந்த இரண்டாவது தீண்டலும், அவளுக்குள் பழைய ஞாபக மடல் விரிந்தது.

இதழின் யுத்தமாய் அன்று நடந்த முத்த அரங்கேற்றம் நினைவுக்கு வர, கன்னங்களில் புதிதாய் ஒரு இளஞ் சிவப்பு ரோஜா... அவளின் அனுமதியின்றியே உதய மானது.

''ம்... இதை... இதைத் தான்.. இந்த வெட்கத்தைத் தான் எதிர்பார்த்தேன்! உன் வார்த்தைகளை நான் மாத்திப் பொருள் கொண்டது சரிதானே?

''அதனால உனக்கும் சொர்க்கம் தானே பரிசாக் கிடைச்சுது... என்னைத் தேடி உனக்குள்ளே ஒளிச்சி வச்சிட்டு, ஏன்டி இப்படி வம்பு பண்றே? என் மேல காதலே இல்லைன்னு பொய் சொல்றே?''

தீராக் காதலில் கசிந்துருகி மெல்லக் குனிந்து, அவள் கழுத்தில் தன் உதடுகளை உரச, வேகமாகப் பிடித்து அவனைத் தள்ளி விட்டாள் வர்த்தினி!

முட்களிடையே சிக்கித் தவிக்கும் ரோஜாவாய் தான் இருப்பதை, அன்று தான் உணர்ந்தாள் அவள்.

''தென்னவன்... இதுதான் உங்களுக்கு நான் தர்ற லாஸ்ட் வார்னிங்! இனிமே என் அனுமதியில்லாம உங்க விரல் நுனி கூட என் மேல படக் கூடாது!''

ஒற்றை விரலுயர்த்தி எச்சரிக்கை விடுத்தவளையே ஆழமாய்க் கூர்ந்தவன்,

''பட்டா என்ன பண்ணுவே?'' ரகசியக் குரலில் கேட்டான்.

''ம்... என் உயிரை நான் மாச்சுப்பேன்! மாடியிலிருந்து குதிச்சி... ப்ளக்கிலே கைவச்சு... இப்படி ஏதாவது செஞ்சு!''

அழுத்தமாக முடித்துவிட்டு திரும்பிச் சென்று, குளியலறைக்குள் புகுந்து கதவை அழுந்த சாற்றினாள் அவள்.

18

அந்த நொடி தென்னவனின் முகத்தில் ஜனித்த உணர்ச்சிகள், வார்த்தை வரங்களைத் தொலைத்த தவிப்புடன்... சொல்லாத பல சொற்களின் அர்த்தங்களாய்! சிறிது நேரம் உலைக்களமாய் ஒருவித வெப்பம் உள்ளே பரவியபடியே இருந்தது.

முகம் கசங்கி, விழிகள் சிவந்து, கைகள் இறுகி உள்காயப்பட்ட மனதின் உணர்வுகளை கண்ணாடியாய் அறிவித்தன.

உடனே திரும்பி வெளியே சென்றவன், கேர் டேக்கரிடமும் சமையல் செய்யும் பெண்மணியிடமும் ஏதோ கூறிவிட்டு, வேகமாகக் காரைக் கிளப்பிச் சென்றான்.

அன்றிரவு சரியாக உறங்காததால், விடிந்தும் விழிக்க மனமின்றி படுக்கையிலேயே புரண்டு கொண்டிருந்தாள் அவள்.

முன்பொரு நாள் நடந்தது... இன்று மெல்லிய புகைப் படலமாய்... கனவாய் கண் முன் வர ஆரம்பித்தது.

அவள் இங்கு வந்து ஒரு வாரம் ஆகியிருந்த நிலையில், இரவு படுத்து வெகு நேரம் அவள் உறங்கவே இல்லை.

மனம் விழித்திருக்க, கடும் யோசனையிலிருந்தவளை, கதவு திறக்கும் ஒலி கலைப்பதாய்!

கண்களை சுருக்கி அவள் மெல்ல விழித்துப் பார்க்க, இரவு விளக்கின் மெல்லிய ஒளியில், அவன் அதை அறியவில்லை.

அவளருகில் வந்து நின்றவனுடைய பார்வை, அருகில் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த போர்வையில் பதிய உடனே அதை எடுத்தான்.

அவளோ, மூச்செடுக்கொமல் கவனமாக அவன் என்னதான் செய்கிறானென்று கவனித்திருந்தாள்.

இதயத்தில் எச்சரிக்கை மணி ஒலித்தபோதும் அவள் தடதடப்புடன் காத்திருக்க, அந்த கனத்த போர்வை அவளை மெல்லத் தழுவி மூடியது.

மறுகணம் திரும்பி அவன் வெளியேற, அவளுக்கோ மிகுந்த ஆச்சர்யம்!

சென்ற வாரத்திலும் அப்படித்தான்... அவள் வேண்டுமென்றே சாப்பிட மறுக்க, அவனும் அன்று சாப்பிடவில்லை என்பதை, சமையல்காரம்மாவின் மூலமாகத் தான் பிறகு அறிந்து கொண்டாள்.

இவன் ஏன் என்னை இப்படி வதைக்கிறான்...? முன்பு ஒரு நாள் கூட இப்படித்தான்...!

அன்று, குளித்து முடித்து பெரிய டவலை அணிந்து அறைக்குள் வந்தவள், தலை முடியை ஹேர் ட்ரையர் மூலம் உலர்த்த ஆரம்பித்திருந்தாள்.

எப்போதுமே அவன் சனிக்கிழமை இரவே வருவது வழக்கமென்பதால், மற்ற நாட்களில் அவள் சுதந்திரமாகச் சுற்றி வருவாள்.

அன்றும் அது போல் தனக்குப் பிடித்த பாடலை மென்மையாக முணுமுணுத்தபடி நின்றிருந்தபோதுதான், எதிர்பாராத விதமாக அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு தென்னவன் உள்ளே வந்து விட்டான்.

மறுநொடியே அவள் பதறி விதிர்த்து உறைந்து நிற்க, அவனும் சிலையென சமைந்து நின்றது, சில வினாடிகள் தான்!

உடனே தன்னை உயிர்ப்பித்து பார்வையைத் தழைத்துத் திரும்பியவன், ''சாரி!'' என்ற ஒற்றை வார்த்தையுடன் திரும்பி கதவை அழுந்த சாற்றிவிட்டு, வெளியேறி விட்டான்.

அவனிடம் இந்தச் செயலை எதிர்பார்க்காததால், பெரும் நன்றியுணர்வுடன் வெகுநேரம் பனிச் சிற்பமென உறைந்து நின்றிருந்தாள் அவள்.

அதற்குப் பிறகு நேற்று வரை, கதவைத் தட்டாமல் அவன் உள்ளே வந்ததே இல்லை.

முதன் முதலாக, அவனைப் பற்றிய நல்ல விஷயங்கள்... மனதிற்குள் மெல்லத் தலை தூக்குவதை, இன்று அவளால் உணர முடிந்தது.

அவன் சென்ற முறை வந்தபோது கூட, அவளுக்குத் தேவையான பாடப் புத்தகங்கள் சப்தமின்றி வந்து அவளுடைய மேசையில் அமர்ந்திருந்த ஞாபகம் இன்று அழியாக் கோலங்களாய்!

முன்பு அவனுடைய வீட்டில் தங்கியிருந்தபோது நடந்த ஒரு விஷயம், இன்றும் விலகாமல்...!

அவனுடைய பால் பண்ணையில் வேலை செய்து வந்தவருடைய மகளின் திருமணம் பணப் பற்றாக்குறையால் நிற்கும் நிலை!

அதையறிந்த தென்னவன் மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் சென்று பேசி அந்தச் செலவைத் தான் ஏற்று அந்தத் திருமணத்தை நிற்க விடாமல் நடத்திக் கொடுத்தது. இன்று நடந்ததைப் போல்!

ஏனென்றால் அதற்கான பணத்தை அந்தப் பெண்ணின் தந்தையிடம் அவளை விட்டே அன்று அளிக்கச் செய்திருந்தான் அவன்!

இன்று... ஏன் அவனைப் பற்றியே நினைக்கிறேன்... தவித்தது இதயம்.

ஏனோ, இன்று அவனுடைய விசுவரூபப் பரிணாமம் அவளை வெகுவாய் ஆக்ரமித்து சிந்தை தடுமாறச் செய்வதாய்!

தொழிலில் கெட்டிக்காரன்... தாயிடம் மிகுந்த பாசம் கொண்டவன்... மனித நேயத்தில் உயர்ந்தவன்... ஏன் தன்னிடம் மட்டும் இப்படி...? உள்ளம் கேள்வி கேட்டது.

ஆனால், அதற்குக் கிடைத்த விடைதான் அவளைத் தூக்கி வாரிப் போடச் செய்தது.

தன்னை விட்டு விலக முடியாமல், மாறாக் காதலின் விளைவாகவே அவன் இப்படி நடந்திருக்க வேண்டும் என்பது, தாமதமாகப் புரிவதாய்!

ஆனாலும், உறவுகளால் வெகுவாகக் காயப்பட்டிருந்த நெஞ்சிற்குள், யாரையும் ஏற்றுக் கொள்கின்ற பக்குவமும், தைரியமும் தொலைந்து போயிருந்தன.

அவனுடன் இணைந்திருந்த மாயத் தருணங்களை இன்று நினைத்தாலும், அதில் கோப நெடியே அதிகமாய்!

மெதுவாக எழுந்து குளித்துத் தயாரானவளுக்குள், திடீரென்று ஒரு யோசனை வருவதாய்!

எப்போதுமே அவளை ஜாகிங் செல்ல அழைப்பவன், இன்று ஏன் வரவில்லை என்ற கேள்வி புதிராய்!

நேற்றைய அவனுடைய ''வனிம்மா...'' என்ற அழைப்பும், காதலில் உருகி முத்தமிட்டதும், தான் தீயாத் தகித்து வார்த்தைகளை சிதற விட்டதும், மெலிதாய் நினைவுப் படலங்களை ஆக்ரமித்தன.

அந்தக் கோபம்தான் போலும்... இன்று காலையில் அவன் தன்னை வாக்கிங் செல்ல அழைக்கவில்லை யென்பது புரிந்து, தனக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டாள்.

முன்பு, முதன் முதலாக அவன் முத்தம் சிந்திய வேளை யும், அன்று தன்னுள் பெரும் மின்சாரம் பாய்ந்ததும், நாணம் வரைந்த கவிதையாய் இன்று அவளுக்குள்!

முதன் முதலாக ஒரு பெண்ணாக... மெல்லியளாகத் தன்னை உணர ஆரம்பித்தவளுக்குள் புதிராய் ஒரு வெட்கப் பரவல்!

இதயச் சுடராய்... மேகப் பொழிவாய்... ஒளி நிறைந்த எதிர் காலமாய் உள்ளே அவன் உருவம்!

இனி அவனை தைரியமாக எப்படி எதிர்கொள்வ தென்ற குழப்பமும், வெட்கமும் அவளை ஆட்கொள்வதாய்!

அவனுடைய தீவிர நேசத்தை உணர்ந்த மனதிற்குள், பலவிதமான குழப்ப அலைகளின் அணி வகுப்பு!

ஆனாலும், தன்னால் உறவுகள், குடும்பம் இல்லறம் இவற்றின் மீதெல்லாம் நம்பிக்கை வைக்க முடியாதென் பதும், ஒரு ஓரத்தில் மௌன முணுமுணுப்பாய்!

''எங்கிருந்து வந்தாய் தென்னவனே? எனை என்ன செய்தாய் என்னவனே?''

அதே யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்தவளை, சமையல் காரம்மாவின் குரல் கலைத்தது.

''அம்மா! உங்களை அழைச்சிட்டுப் போக கார் வந்திருக்கும்மா!''

அவளையே யோசனையுடன் அளவிட்டபடி, கவலை யுடன் கூறினார் அவர்.

''தென்னவன் எங்கே?''

அவளின் கேள்விக்கு வந்த பதில், சிறு அதிர்ச்சியை அவளுள் ஜனிக்கச் செய்வதாய்!

''சின்னய்யா ராத்திரியே கிளம்பிப் போய்ட்டாங் களேம்மா! காலையில கார் அனுப்பறதா சொன்னாங்க... அதிலே நீங்க உங்க விருப்பப்படி சென்னைக்குப் போகலா மின்னு சொல்லச் சொன்னாங்க!''

அவர் முடித்ததும் வேகமாக எழுந்தவள், ''அப்படியா சொன்னாரு?'' வியப்புடன் கேட்டு விட்டு வெளியே வந்தாள்.

வாசலில், காருடன் டிரைவர் அவளுக்காகக் காத்திருப்பது தெரிந்தது.

அவளைக் கண்டதும் பவ்யத்துடன் வணங்கியவர், ''அம்மா! கார் ரெடியா இருக்கு! நீங்க தயாரானதும், எங்கே போகணும்னு விரும்புறீங்களோ, அங்கே அழைச்சிட்டுப் போய் விடச் சொன்னாங்க ஐயா!''

''அநேகமா சென்னைக்குத் தான் போவீங்கன்னு தெரிஞ்சதாலே, பெட்ரோல் டாங்க்கை ஃபுல் பண்ணிட்டுத்தான் வந்திருக்கேன்! எப்பம்மா கிளம்பலாம்?''

அவர் கேட்டதும், ஒரு கணம் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

இதுவே முன்பு கேட்டிருந்தால் துள்ளிக் குதித்திருப்பாள் அவள்.

இன்று ஏனோ தவிப்பாய்... தென்னவனுடைய திடீர் மாற்றமும், ஒதுக்கமும் வியப்பைத் தூண்டுவதாய்!

''உங்க... தென்னவன் ஐயாவோட செல் நம்பர் கொஞ்சம் தர முடியுமா?'' ஆவலுடன் கேட்டாள்.

ஏனோ, அவனிடம் உடனே பேச வேண்டும் போல்!

''சாரிம்மா... எனக்குத் தெரியாது... வீட்டு நம்பர் வேணாத் தரேன்.''

ஒரு தொலைபேசி எண்ணை எழுதி அவர் நீட்ட, வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள் அவள்.

கூண்டை விட்டு விடுதலையாகப் போகும் சிறு பறவையின் உற்சாகம், ஏனோ வர மறுத்தது.

இந்த திடீர் முடிவிற்குக் காரணம் என்னவென்று புரியாமல் தவித்தவளுக்கு, நேற்றைய பேச்சு நினைவுக்கு வர, மூச்சு முட்டியது!

உடனே தன் உடைமைகளை எடுத்து வைத்தபோது, ஒரு பெரிய கவரை எடுத்து வந்து நீட்டினார் அந்தப் பண்ணை வீட்டின் கேர் டேக்கர்.

''அம்மா! இதிலே உங்க செல்போனும், சர்டிபிகேட்டும் பணமும் இருக்கு... நீங்க கிளம்பும்போது சின்னய்யா குடுக்கச் சொன்னாங்க!'' என்றார்.

தீவிர யோசனையுடன் அதை வாங்கியவளுக்குள், எதிலோ தோற்றுப் போன உணர்வு!

தென்னவன் தான் அப்படி உணர வேண்டும்... ஆனால், தான் ஏன் இப்படிப் பரிதவிக்கிறோமென்பது அவளுக்கே புரியாத புதிராய்!

அவனிடமிருந்து... அந்த வீட்டிலிருந்து எப்படித் தப்பிப்பதென்ற யோசனையிலிருந்தவள், இன்று அந்த வாய்ப்பு கிடைத்ததும் துள்ளிக் குதித்திருக்க வேண்டும்!

ஆனால், அப்படியின்றி ஒரு புரியாத தவிப்பும் சஞ்சலமும் அவளை ஆட்கொண்டது உண்மையாய்!

19

மெதுவாகக் கிளம்பி வெளியே வந்தபோது, மனம் கனத்திருக்க, ஏனோ இதயத்தில் சிறு பிரிவாற்றாமை உணர்வு!

காரில் செல்லும்போது, எதிர்பாராத வருகையாய் ஒரு சிறு கவிதையின் உதயம்!

அன்று
நீ கூறினாய்...
"நான் மாறுவேன் என்று!
இன்று
நானே சொல்கிறேன்...
"நான் மாறிவிட்டேன்" என்று!
ஆனால்...
அதைக் கேட்கத் தான்
என்னருகில்
நீயில்லை!
என்
உள்ளமெங்கும் சிலிர்ப்பாய்
உன் முத்தச் சலசலப்பு...
எப்படி மறப்பேன் உன்னை..?

எங்கிருந்து என்னுள் வந்தது இந்தத் திடீர் மாற்றம்?

நொடிப் பொழுதில் உதயமாகி மறுகணமே மறையும் வானவில்லின் வர்ணமா காதல்?

பெரும் குழப்பமும் கேள்விகளும் அவளை ஆட் கொள்ள, எல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளேயே புதைத்தபடி, மௌனமாய் பயணிக்க ஆரம்பித்தாள் வர்த்தினி!

மதியம் சாப்பிடுவதற்கென்று டிரைவர் ஹோட்டலில் நிறுத்த, பசியில்லாததால் மறுத்து விட்டாள் அவள்.

அவரோ சாப்பிட்டு விட்டு பார்சல் ஒன்றை வாங்கி வந்து அவளிடம் நீட்ட, ஏனோ மறுக்க முடியவில்லை.

மாலையில் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, ஏதோ ஒரு புதிய உலகத்திற்கு வந்ததைப் போல்!

இங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்று ஆறு மாதங்களே ஆகிறதென்றால் நம்பவே முடியவில்லை!

சென்னைக்கு வந்ததும்தான், எங்கு செல்வதென்ற குழப்பமும் பயமும் அவளை ஆக்ரமித்தன.

உடனே, மீராவின் நினைவு தான் வந்தது.

அவளுடைய வீட்டிற்குச் சென்றபோது, உற்சாகத் துடன் அந்தக் குடும்பமே வரவேற்க, ஏனோ வெகு இதமாய்!

"ஏன்டி.. ரெண்டு மூணு மாசமா போனே பண்ணலை... எங்களை எல்லாம் மறந்திட்டேன்னு நினைச்சேன்... இப்ப நேராவே வந்து நின்னு இன்ப அதிர்ச்சி தரே!"

முகம் நிறைந்த புன்னகையுடன் அணைத்துக் கொண்ட தோழியைக் கண்டவுடன், அவளுடைய காயங்களெல் லாம் சற்று ஆறுவதைப் போல்!

"வேலை அப்படி மீரா! நான் பாத்துக்கப் போயிருந்த பிரகன் நாயகி அம்மாவுக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரியாகற மாதிரி ஆனவுடனே இங்கே ட்ரீட்மெண்டுக்காக சென்னைக்கு அழைச்சிட்டு வந்திட்டாங்க!"

"அதுக்குப் பிறகு நான் தங்கியிருந்த பண்ணை வீட் டிலே... போன் வசதி இல்லை... அதான்!" தர்ம சங்கடத் துடன் முடித்தாள்.

"வர்த்தினி! அந்தக் கார் டிரைவர், தான் கிளம்ப லாமான்னு உன்கிட்ட கேக்கச் சொன்னாரும்மா!" சபாபதி தான் அவளை அழைத்தார்.

உடனே வெளியே வந்தவள், ''ரொம்ப தேங்க்ஸ்ங்க! இவ்வளவு தூரம் ஓட்டிட்டு வந்துட்டு உடனே கிளம்ப வேண்டாமே! இங்கே பக்கத்துல ஹோட்டல்லே அங்கிளை விட்டு ரூம் புக் பண்ணித் தரச் சொல்றேன்... தங்கிட்டு காலையில போகலாம்!'' அக்கறையுடன் மொழிந்தாள்.

''இல்லைம்மா! சின்னய்யா அம்மாவைப் போயி ஹாஸ்பிடல்லே பாத்துட்டு கிளம்பிடச் சொன்னாங்க! நான் வரேம்மா!'' என்று கைகூப்பி வணங்கி விட்டுக் கிளம்பினார்.

''ஒரு நிமிஷம்ங்க! அம்மா எந்த ஹாஸ்பிடல்லே அட்மிட் ஆகியிருக்காங்க?''

அவள் கேட்டதும் அவர் பெயரைக் கூற, சட்டென்று உடல் குலுங்கியது!

அவளுடைய மாமா மகாலிங்கத்தின் மருத்துவமனை தான் அது!

அவள் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடும் முன்பே, கிளம்பியிருந்தார் டிரைவர்!

* * *

மறுநாள்... எதிர்பாராத ஒரு விருந்தாளியை அவள் சந்திக்க நேர்ந்தது.

காலையில் எழுந்து குளித்து உடை மாற்றும்போதே அறைக் கதவு தட்டப்பட, திறந்தால் எதிரில் நின்றிருந்தார் அவளுடைய தாய் சுசந்தி!

''அம்மா... நீங்களா?'' - உதடுகள் உச்ச அதிர்ச்சியில் முணுமுணுக்க, மறு நொடியே கண்ணீருடன் அவளை அணைத்துக் கொண்டார் சுகந்தி!

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு அவரைச் சந்தித்ததில் நெகிழ்ந்து போய் நின்றவளின் மனம், சட்டென்று விழித்துக் கொண்டது.

தன் தந்தையின் நினைவும், அவரின் துர்மரணமும் மீள முடியாச் சுழலாய், கண் முன் விரிந்தன.

திடீரென்று விரைத்த உடலுடன் விலகி நின்ற மகளைக் கண்கள் கலங்க நோக்கிய சுகந்தி, மெதுவாகத் தன் மனம் திறந்து பேச ஆரம்பித்தார்.

அதை வியப்பும் யோசனையுமாக அவள் செவி மடுக்க, சுகந்திக்கோ காட்சிகள் கண் முன் விரிந்தன.

அப்போது, சுகந்திக்குத் திருமணமாகி ஆறு மாதங்களே நிறைந்திருந்தன.

ஐந்து மாத கர்ப்பிணியாய் மனம் நிறைய மழலைக் கனவுகளைச் சுமந்து அவள் காத்திருந்தபோதுதான், அந்த முதல் அதிர்ச்சியைச் சந்தித்தாள்.

அவர்களுடைய வீட்டில் வேலை செய்து வந்த வேலைக்காரப் பெண்ணிடமே அவளுடைய கணவர் வீராச்சாமி தவறாக நடந்து கொண்டதாகத் தெரிய வந்தபோது, பெரிதும் அதிர்ந்து தான் போனாள்.

ஆனால், அவரோ அதற்காக சிறிதும் வருத்தப்படவுமில்லை... மனைவிக்குத் தெரிந்து விட்டதேவென்று கூசிப் போகவுமில்லை!

அப்போதுதான், அவருடைய சுயரூபமே சுகந்திக்குத் தெரிய வருவதாய்!

பெரும் கவலையும், வெறுப்புமாகவே அவர் பிரசவத்திற்கு உறவினரின் வீட்டிற்கு சென்று திரும்பி வருவதற்குள், அவருடைய குணம் வெகுவாகவே மாறியிருந்தது.

பெரும் குடிகாரனாய் மாறி இருந்தவருக்குள் இருந்த தீய குணங்கள், நன்றாகவே வெளியே தெரியத் துவங்கின.

இருவரும் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்த தால், சுகந்திக்கு தன் பிறந்த வீட்டுத் தொடர்பே இல்லா திருந்த ஒரு நிலை!

அதைத் தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்ட வீராச்சாமி, பல பெண்களுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள ஆரம் பித்தான்.

பிறந்த வீட்டையும் பகைத்துக் கொண்டு, நிராதரவாய் நின்றிருந்த சுகந்தியால், ஒரு குழந்தையையும் வைத்துக் கொண்டு அவனை எதிர்த்து ஒன்றும் செய்ய முடிய வில்லை.

எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறி, அழுதாலும் கெஞ்சி னாலும் கூட அவன் மாறுவதாக இல்லை!

மனதளவில் ஒடுங்கிப் போய், ஒரு கொத்தடிமையாய் சுகந்தி மருகி வாழ்ந்த காலத்திற்கும் ஒரு முடிவு வந்தது.

அப்போது வர்த்தினிக்கு மூன்று வயது முடிந்திருக்க, ஒரு பள்ளியில் அவளைச் சேர்த்த சுகந்தி, தானும் அங் கேயே டீச்சராக வேலையில் சேர்ந்தார்.

அந்த வருமானமும், அவரது கவலைகளை மறக்க உதவிய வேலையும், ஓரளவு அவரை நிம்மதியாய் நடமாட வைத்தன.

வீராச்சாமி, தினமும் குடித்து விட்டு வந்து அடித்து சித்ர வதை செய்து, சந்தேகப்பட்டு அவருடைய வேலைக்கும் உலை வைக்க முயன்றபோதுதான், கொதித்துப் போனார் அவர்.

ஆனால், பள்ளி நிர்வாகம் அவருடைய நிலையைப் புரிந்து கொண்டு மனித நேயத்துடன் செயல்பட, அதை யும் தவறாகவே குறை கூறி, மனைவியை கொடுமைப் படுத்தினான் அவன்.

ஆண்களில் மிகவும் அழகாய், கம்பீரமாய் இருந்ததால், அவனுடைய வலையில் பெண்கள் எளிதாகவே மாட்டு வது வழக்கமாயிற்று.

அவனுடைய அடியும் உதையும், சித்ரவதைகளையும் தாங்க முடியாமல் கணவரை விட்டு அவர் பிரிய முடி வெடுத்த வேளையில் தான், அந்த அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்து விட்டது.

வீராச்சாமி, குடிபோதையில் ஒரு வீட்டில் தனிமையி லிருந்த பெண்ணை மானபங்கம் செய்துவிட, அப்போது தான் அந்தப் பெண்ணுடைய அண்ணன் சுந்தரமகா லிங்கம் மருத்துவமனையிலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி யிருந்தார்.

அப்போது விளைந்த பெரும் சண்டையில், அவர் வீராச் சாமியைப் பிடித்து இழுத்துத் தள்ள, குடி போதையில் கீழே விழுந்தவர் பிறகு எழவே இல்லை!

தலையில் அடிபட்டு அவர் அந்த இடத்திலேயே இறந்துவிட, உடனே போலீசில் சரணடைந்தார் சுந்தர மகாலிங்கம்.

அப்போது வர்த்தினிக்கு நான்கு வயதிருக்கும்.

தன் கணவனுடைய துர்குணத்திற்கும், தவறுகளுக்கும் கிடைத்த தண்டனையாக அதை ஏற்று, தனிமையில் வாழ்ந்து வந்தவளுக்கு இடியாய் அந்தச் செய்தி!

வீராச்சாமியால் மானபங்கம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பெண்ணும், அவர் தாயும் தற்கொலை செய்து உயிரை மாய்த்துக் கொண்ட செய்தி, வெகு தாமதமாகவே சுகந்தியை எட்ட, உடைந்து போனாள் அவள்.

அப்போதுதான், வர்த்தினியின் ஐந்தாவது பிறந்த நாளுக்கு, மகாலிங்கத்திடமிருந்து சிவம் என்ற பெயரில் பிறந்த நாள் வாழ்த்தும், பரிசுப் பொருட்களும் வந்தன.

அத்துடன் வந்த கடிதத்தில், தான் அவர்களுக்கு தூரத்து உறவென்று மட்டுமே குறிப்பிட்டிருந்தார் அவர்.

பிறகு அதுவே தொடர்கதையாக, ஏழாவது பிறந்த நாளன்று தொலைபேசியிலும் அவர் பேச ஆரம்பிக்க, வர்த்தினிக்கோ அது பெரும் இதமாய்!

மாதம் ஒரு முறையாவது பேசி விடுபவர், ''தங்கச்சி'' என்றே சுகந்தியை அழைக்க, எட்டாவது பிறந்த நாளும் வந்தது.

அன்றுதான் இருவருமே அவரை நேரில் சந்தித்தனர்.

பிறகு நேர்ந்த தனிமையில் அவர் தன்னை யாரென்று வெளிப்படுத்த அதிர்ந்து போனார் சுகந்தி.

தான் இழந்த தன் தங்கையாகவே அவளை ஏற்க விரும்புவதாக மகாலிங்கம் கூறியதும், அவளால் மறுக்க முடியாத ஒரு நிலை!

தன் கணவனின் தீய குணத்தால் தானே அவரை வெறுத்து வந்ததாகவும், பல பெண்களின் வாழ்க்கையை அழித்த காமுகன் அவனென்று அறிந்ததும், அவனிட மிருந்து பிரிய முடிவெடுத்திருந்த நிலையில் தான் இந்த பயங்கரம் நடந்ததாகவும், சுகந்தி தெரிவிக்க, வியப்புடன் அவளை நோக்கியபடி இருந்தார் அவர்.

தன் கணவனை சூரசம்ஹாரம் செய்தது சரியே என்றும் சுகந்தி கூற, நெகிழ்ந்து போய் வணங்கிய மகாலிங்கத்தின் விழிகளிலோ பெரும் நீர்ப் படலம்!

தன் கணவரால் தாய், தங்கை, வாழ்க்கை என்று அனைத்தையுமே இழந்திருந்தவருக்கு ஆறுதலாய், வர்த்தினி மட்டுமே இருப்பது அவருக்குப் புரிவதாய்!

அன்றிலிருந்து அவளுக்கு ஒரு உடன் பிறவா சகோதரராய், வர்த்தினிக்கு ஒரு காட்பாதராய் கார்டியனாய் மாறிப் போனார் அவர்.

மறு மாதமே அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை வசதியாக மாற, வர்த்தினி படித்த பள்ளியும் மாறி, ஒரு உயர்ந்த பள்ளியில் கல்வியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார் மகாலிங்கம்.

அன்றிலிருந்து இன்று வரை தன் வளர்ப்பு மகளாகவே அவளைப் பாவித்து, வேறு திருமணமும் செய்து கொள்ளா மல் வாழ்ந்து வருகின்ற அந்த உத்தமரை, அவள் தான் புரிந்து கொள்ளாமல் சேற்றை வாரி இறைத்திருக்கிறாள்.

சுகந்தி முடித்ததும், வர்த்தினிக்குள் பெரும் பிரளயமே நிகழ்ந்து முடிந்த உணர்வு!

20

தன்னுடைய தவறும், தந்தையின் வக்ர குணமும், தாயின் இயலாமையும், மகாலிங்கத்தின் உயர்ந்த

உள்ளமும் புரிய, உடைந்து போய் அழ ஆரம்பித்தாள் வர்த்தினி!

பிறகு சுகந்தி அவளைச் சமாதானப்படுத்த வெகு நேரமாயிற்று.

உடனே தன் தாயிடம் மன்னிப்பை யாசித்தவள், தன்னை வளர்த்தவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்க விரைந்தாள்.

தான் தவறாக எண்ணிப் புறக்கணித்த அந்த அற்புத மனிதரை எண்ணியபோது, தவிப்பும், குற்றவுணர்வுமே அதிகரித்தன!

மருத்துவமனை வளாகத்தில் ரவுண்ட்ஸ் வந்து கொண்டிருந்த மகாலிங்கத்திற்கோ இன்று பெரும் உற்சாகமாய்!

வர்த்தினி சென்னைக்குத் திரும்பி விட்டாளென்ற செய்தியறிந்ததும், சிறு பிள்ளையாய் துள்ளிய மனதை அடக்கியவருக்கு, தன் மகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அதிகமாய்!

ஆனால், அவள் தன்னைப் பற்றித் தவறாகவல்லவா புரிந்து கொண்டிருக்கிறாளென்ற பரிதவிப்பு!

அவர், தன் அறைக்குள் நுழைந்து ஒரு பைலில் ஆழ்ந்திருந்தபோது, வேகமாக அறைக் கதவு திறக்கப்பட்டது.

கதவு தட்டாமலே உள்ளே வருவது யாரென்ற யோசனையுடன் நிமிர்ந்தபோது, அவரின் கண்களாலேயே அவரை நம்ப முடியவில்லை.

அங்கு, கலங்கிய விழிகளும், கசங்கிய முகமுமாய் நின்றிருந்த வர்த்தினியை... அவர் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

வேகமாக எழுந்தவர், ''வர்த்தினிமா'' என்று பிரமிப்புடன் அழைக்கும்போது, விம்மலுடன் ஓடி வந்து அவரை அணைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

பிறகு, ஒரு குழந்தை போல் அழுதவளை ஆறுதல் படுத்தியவருக்குள், பழைய ஞாபகங்கள்!

வர்த்தினியின் எட்டாவது பிறந்த நாளன்று, அவர்தான் 'சிவம்' என்று தெரிந்ததும் ஓடிவந்து அணைத்துக் கொண்ட பாசத் தருணம், இன்று மறு ஜனனமெடுத்தது போல்!

அன்றிலிருந்து... தன்னில் ஒருவளாய், தான் பெறாத மகளாய், தன் உயிராய் வளர்த்த அந்த எட்டு வயதுக் குழந்தை இன்று மீண்டு வந்து தன்னுள் சரண் புகுந்ததைப் போன்ற ஒரு உணர்வுடன், அவளுடைய முன்னுச்சியில் வாஞ்சையுடன் முத்தமிட்டார் மகாலிங்கம்.

அவளுக்குத் தான் அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்க, பகிர்ந்து கொள்ள, தவறை உணர்ந்து நன்றியுரைக்க, நிறைய நேரம் தேவைப்பட்டது.

இறுதியாக குற்றவுணர்வுடன் நிமிர்ந்தவள், ''உண்மை என்னன்னே தெரிஞ்சுக்காம உங்களையும், அம்மாவையும் நான் ரொம்ப டார்ச்சர் பண்ணிட்டேன் இல்லை?

''எங்கப்பாவால உங்க குடும்பமே அழிஞ்சும், அதை மறந்து மன்னிச்சு, எங்க ரெண்டு பேரையும் உங்க குடும்பமா ஏத்துக்கிட்ட அந்தப் பரந்த மனப்பான்மை ஏன் எனக்கு வரலை?

''என் அப்பாவோட வக்ரமும், சின்ன புத்தியும் எனக்குள்ளே படிஞ்சிருந்ததுதான் காரணமா? சொல்லுங்க அங்கிள்!''

அவள் கண்ணீருடன் கேட்டதும், பதறிப்போய் அவளைத் தன்னோடு சேர்த்து, ஒரு தகப்பனின் வாஞ்சையுடன் அணைத்துக் கொண்டார் மகாலிங்கம்.

பிறகு அவள் சமாதானமடைந்ததும், ''வர்த்தினி... பழசை எல்லாம் மறந்திடணும்... இனிமே எந்தக் கவலையும் சஞ்சலமும் உனக்குள்ளே இருக்கக் கூடாது... இன்னிக்கு தான் புதுசாப் பிறந்தேன்னு நினைச்சுக்க!'' ஆறுதல் கூறினார் அவர்.

''ம்... ஆனா, மறக்க முடியாத ஒரு விஷயம் இருக்கு அங்கிள்!'' தவிப்புடன் நிறுத்தினாள் அவள்.

''என்னடா... அப்படிப்பட்ட விஷயம்?''

வாஞ்சையுடன் அவர் கேட்க, ''அதுக்கு முன்னாடி உங்க கிட்ட ஒரு கேள்வி! இப்ப அம்மாவும் நீங்களும் இப்படி உருகறீங்களே... இந்த ஆறேழு மாசமா நான் எங்கேருந்தேன். எப்படி இருந்தேன்னு கொஞ்சமாவது கவலைப்பட்டுத் தேடினீங்களா?'' சலுகையுடன் கோபித்தாள்.

''ம்... அதுக்குத் தான் அவசியமே இல்லையே! உன்னை பத்திரமான இடத்துலதானே ஒப்படைச்சிருந்தோம்!'' சிறு நமட்டுச் சிரிப்புடன் நிறுத்தினார் அவர்.

சட்டென்று நிமிர்ந்தவளின் விழிகளிலோ, பெரும் வியப்பும் புரியாத வினாவும்!

''தென்னவனை யாருன்னு நினைச்சே? என்னோட க்ளோஸ் ஃப்ரெண்ட் ஜம்புவோட பையன்! நான்தான் சபாபதிகிட்ட பேசி, உன்னை அங்கே அனுப்பவே ஏற்பாடு செஞ்சேன்!''

அவர் கூறியதும் திக்கென்று அதிர்ந்தவளுக்குள், சில புரியாத புதிர்களின் முடிச்சவிழ்வது போல்!

''நான்... மீரா வீட்டில இருந்தது...?'' அவள் முடிக்கும் முன்பே இடைமறித்தார் மகாலிங்கம்.

''தெரியும்டா! சபாபதியும் ஒரு பெண்ணுக்கு தகப்பன் இல்லையா? அவர்தான் நீ அங்கிருக்கற விஷயத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிச்சாரு!

''அப்புறம், சுகந்தியும், நானும் கலந்தாலோசிச்சிதான் இந்த முடிவை எடுத்தோம்!

''சபாபதியும் சுகந்தியும் தான் இந்த விஷயத்தைக் கொஞ்சம் ஆறப்போட்டு உன்னை விட்டுப் பிடிக்கலாம்னு சொன்னாங்க!''

''அப்பதான், பிரகன்நாயகியையும் வீட்டையும் பாத்துக்க நம்பிக்கையான ஒருத்தர் தேவைப்படறதா தென்னவன் போன் செஞ்சிருந்தான்.

''உடனே, நான் அங்கே உன்னை அனுப்பலாமின்னு முடிவெடுத்தேன்... உனக்கும் ஒரு சேஞ்சா இருக்குமேன்னுதான்!''

''ஓ... பிரகன்நாயகி அம்மா நம்ம ஹாஸ்பிடல்லேதான் ட்ரீட்மெண்ட்டிலே இருக்கறதா தென்னவன் சொன்னப்பவே, சின்ன சந்தேகம் வந்ததுதான்... ஏதோ ஒரு கோ இன்சிடென்ஸ்ன்னு நினைச்சேன்...

''அவங்க இப்போ எப்படி இருக்காங்க அங்கிள்!'' ஆர்வத்துடன் விசாரித்தாள்.

''ம்... நல்ல ஸ்பீடி ரெகவரின்னு தான் சொல்லணும்! இன்னும் பேச்சு சரியா வரலை... ஆனா மத்தவங்களை

அடையாளம் புரிஞ்சுக்கற அளவுக்கு வந்திட்டாங்க! கூடிய சீக்கிரமே சரியாயிடுவாங்க!''

''ஓ... தேங்க் காட்!''

சிறு நிம்மதியுடன் அவள் பகர்ந்ததும், அவளையே ஊடுருவியவர் ''நீதான் இதுக்கு முக்கிய காரணம்ன்னு தென்னவன் என்கிட்டே சொன்னான்! அவன் ரொம்ப நல்லவன்மா!'' பெருமையுடன் முடித்தார்.

''ஹூம்! அவர் என்னை எப்படி அடைச்சி வச்சி கல்யாணம் பண்ணிக்க போர்ஸ் பண்ணினாருன்னு தெரிஞ்சா, இந்த வார்த்தையை நீங்க சொல்ல மாட்டீங்க!''

சிறு கோபத்துடன் அவள் கூறியதும், ''தெரியுமேம்மா!'' என்று கூறி அவளை மீண்டும் அதிர வைத்தார்.

''நீங்க... என்ன சொல்றீங்க அங்கிள்?''

நம்ப முடியாமல் அவள் கேள்வி எழுப்பும்போதே, ''உங்கம்மாதான் அவனோட ஐடியாவைக் கேட்டவுடனே சரின்னாங்க! யாராவது உனக்கு இந்த உலக எதார்த்தத்தைப் புரிய வைக்கணும்... உன் பிடிவாத குணத்தை மாத்தணும்னு சொன்னாங்க!'' மெதுவாக நிறுத்தினார்.

''ஓ! எனக்கே தெரியாம, என்னைப் பத்தி எல்லாரும் ப்ளான் பண்ணியிருக்கீங்களா?'' கடும் சீற்றத்துடன் கேட்டாள்.

''இல்லைடா! உனக்கு ப்ராக்டிகல் லைஃபை புரிய வைக்கணும்... உன்னை சுத்தி எத்தனை பேரு உன் மேல அக்கறையா, அன்பா அனுசரணையா இருக்காங்கன்றதை நீ உணரணும்... இதான்டா எங்க ஆசை!''

''அதுக்காக... என்னை அடைச்சி வச்சி... கல்யாணம் செஞ்சுக்க வற்புறுத்தி... இதனால, என் எதிர்காலமே பாதிக்கப்படுமேன்னு உங்க யாருக்குமே தோணலையா?''

''உன் எதிர்காலமே தென்னவன்னுதான்னு நாங்க முடிவு பண்ணினப்புறம்தான், இந்த யோசனைக்கே ஒத்துக்கிட்டோம்டா!''

''அப்போ, என் விருப்பம், ஆசையைப் பத்தி எல்லாம் உங்களுக்குக் கவலையே இல்லை... அப்படித்தானே?''

''இல்லைடா! பொதுவா பெரியவங்க பாத்து முடிவு பண்றதுதானே கல்யாணம்! அதைத்தான் நானும் உங்கம்மாவும் செஞ்சோம்!

''நாங்க உனக்கு நல்லதுதானே செய்வோம்.... தென்னவனும் உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்க விரும்பறதா சொன்னாரு! அதான் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு உடன்பட்டோம்...''

''அப்போ... அந்தத் தென்னவன் மேல அப்படி ஒரு நம்பிக்கை? அப்படியே அவர் என்னை ஏதாவது செஞ்சிருந்தார்னா?'' கோபமாக வந்தது அவள் குரல்!

''நிச்சயமா செய்யமாட்டான்னு எனக்குத் தெரியும்டா! நான் அவனைப் பத்தி கேரண்டி குடுத்ததை உங்கம்மாவும் நம்பினாங்க! எனக்கு நீயும் அவனும் ஒண்ணுதான்டா!''

நெகிழ்ச்சியுடன் வந்த அந்த வார்த்தைகளில் ஒரு கணம் யோசித்தவள், ''அப்படியே இருக்கட்டுமே! ஆனா எனக்குப் பிடிக்காமப் போயிருந்தா?'' வேகமாகக் கேட்டாள்.

''தென்னவனை யாருக்காவது பிடிக்காமப் போயிடுமாடா? அவன் அழகு, கம்பீரம், படிப்பு, குடும்பப் பாரம்பரியம், அந்தஸ்த்து எல்லாத்தையும் பாத்தும், அவனை ஒரு பொண்ணு மறுத்தா, அவளுக்கு யோசிக்கத் தெரியலைன்னுதான் அர்த்தம்!''

அவர் முடித்ததும், தன் நிலை உணர்ந்து யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்தவளை, அவரின் குரல் கலைத்தது.

''முன்னாடி என்னவோ சொல்ல வந்தியே... மறக்க முடியாத ஒரு விஷயம் அப்படின்னு.. அது என்னடா?''

உடனே விதிர்த்து நிமிர்ந்தவள், ''ம்.. அது.. வந்து.. போங்க அங்கிள்!'' சட்டென்று வெட்கப்பட்டு எழுந்தாள்.

''ஓ! எங்க ப்ளான் ஒர்க் அவுட் ஆயிடுச்சா? தென்னவனால முடியும்னு நான் நினைச்சது சரியாயிடுச்சி! கூடிய சீக்கிரமே கல்யாணம்தான்!'' உற்சாகத்துடன் எழுந்து அருகே வந்தார் அவர்.

அவளுடைய முன்னுச்சி முடியை மெல்லக் கோதியவர், ''எனக்கு தெரியும்மா.. நீ மாறுவேன்னு! தென்னவனும் இதே தான் சொன்னான்!''

''ஆனா, நேத்து தான் அவன் குரல்லே பெரிய தயக்கம்... உன்னை அனுப்பிட்டதா திடீர்னு போன் செஞ்சான்!

''நானும் பயந்து போயிட்டேன்... நல்லவேளை... இப்ப உன் விருப்பம் தெரிஞ்சிடுச்சி.. பிரகன்நாயகிக்கு கொஞ்சம் சரியாகட்டும்... உடனே கல்யாணத்தை வச்சிக்கலாம்!''

கண்கள் மின்ன அவர் மகிழ்ச்சியுடன் ஆர்ப்பரித்ததும், சிறு வெட்கத்துடன் தலை குனிந்து கொண்டாள் அவள்.

''உடனே தென்னவனுக்கு போன் பண்ணி சொல்றேன்!''

வேகமாக எழுந்தவரைத் தடுத்தவள், ''முதல்லே பிரகன்நாயகி அம்மாவைப் போய் பாத்துட்டு வந்திடலாம் அங்கிள்!'' என்றாள்.

''சரி.. வாடா!'' என்றபடி அவர் கிளம்ப, ஆவலுடன் பின்தொடர்ந்தாள் அவள்.

21

பிரகன்நாயகி அம்மாவின் அறைக்குள் நுழைந்ததுமே, அவர் சாய்ந்தாற்போல் அமர்ந்து ஓட்ஸ் கஞ்சியை சாப்பிடுவதைப் பார்த்தவளுக்குள், பெரும் ஆனந்தம் கை கோர்த்தது.

வேகமாக அருகில் சென்று அமர்ந்ததுமே, அவர் விழிகள் எதையோ உணர்ந்தாற்போல் விரிந்து அவளிடம் பதிந்தன.

அவளை வேகமாக தலைமுதல் கால் வரை ஆராய்ந்து அளவிட்டவர், வேகமாக மகாலிங்கத்திடம் திரும்பினார்.

விழிமொழியிலேயே கேட்டு அவள் யாரென்பதை உணர்ந்து கொண்டவர், தன் இரு கைகளாலும் வர்த்தினியின் முகத்தை நடுங்கும் கைகளால் வருடியபோது, அவர் கண்களோ ஆனந்த அருவியாய்!

''எப்படி இருக்கீங்கம்மா?'' பரிவுடன் வினவியவளை அப்படியே அணைத்துக் கொண்டார் அவர்.

பிறகு, வார்த்தைகளே தேவையின்றி சைகை மொழியில், மௌன பாஷையில் பேசிய அவருடைய உற்சாகமும், நன்றியுணர்ச்சியும் இருவருக்குமே புரிவதாய்!

அப்போதுதான் தெரிந்தது.. சுகந்தி தினமும் மாலையில் வந்து அவரைப் பார்த்துச் செல்வாரென்ற விபரம்!

அவரிடம் விடைபெற்று வரும்போதே, மறைக்க இயலாமல் மகாலிங்கத்திடம் கேட்டு விட்டாள் அவள்.

''நான் இல்லாமலே என்னைப் பத்தின எல்லா முடிவும் நீங்க எல்லாருமே சேர்ந்து எடுத்திருக்கீங்களே அங்கிள்!'' சற்று குறையாகக் கேட்டாள்.

''சந்தோஷப்படுடா! நீ எங்களோட இல்லாமல் இருந்தப்பக் கூட உன்னைப் பத்தியே நாங்க எல்லாரும் யோசிச்சி உன் நன்மைக்காகவே பாடுபட்டிருக்கோமே.. அதைப் புரிஞ்சிக்கடா! அதோட தென்னவனுக்கு உன் மேல இருந்த ஆழமான காதலே, அவனைத் தப்பா செயல்பட விடாதுன்னு எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை!''

கனிவுடன் கூறியவர், செல்லை உயிர்ப்பித்து ஏதோ ஒரு எண்ணிற்குத் தொடர்பு கொண்டார்.

''தென்னவன்... நான்தான் அங்கிள் பேசறேன்..''

அவர் கூறியதும், அவளுக்குள் சுகமான ஒரு படபடப்பு!

வெட்கமும் தவிப்பும் ஆக்ரமிக்க, அவரையே பார்த்திருந்தாள் அவள்!

ஆனால், அவருடைய முகம் மாறிய விதத்தில் அவளுக்குத்தான் பெரும் விதிர்ப்பாய்!

''சரிப்பா!'' என்றபடி செல்லைத் துண்டித்தவரின் முகம், தீவிர யோசனையிலிருந்தது.

''என்ன அங்கிள்? அவர் என்ன சொல்றாரு?'' தவிப்புடன் கேட்டாள் அவள்.

''ஒண்ணுமில்லைம்மா! உங்களுக்குள்ளே என்ன நடந்ததுன்னு எனக்குத் தெரியலை.. ஆனா விருப்பமில்லாத உன்னை இனி ஃபோர்ஸ் பண்ண வேண்டாம்னு அவன் சொல்றான்.''

''இந்த விஷயத்தைப் பத்தி, தான் இனி பேசத் தயாராயில்லை... மறந்துடுங்கன்னு முடிவா சொல்லிட்டான்! என்னாச்சுடா?'' கவலையுடன் வினவினார் அவர்.

''ம்! நான் முதல்லே.. தென்னவனை விரும்பலைன்னுதான் நினைச்சிட்டிருந்தேன்.. ஆனா அவர் என்னைப் பிரிய சம்மதிச்சப்புறம்தான் நான் அவரை எந்த அளவுக்கு விரும்பறேன்னே தெரிஞ்சிக்கிட்டேன் அங்கிள்...

''மனசு முழுக்க நிரம்பி இருந்த காதலை வெறுப்புன்னு தப்பா நினைச்சிட்டிருந்திருக்கேன்.. ஆனா அவர் என் உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் குடுத்து, திருப்பி அனுப்பினப்பதான் நான் தென்னவனை எவ்வளவு விரும்பியிருக்கேன்னு தெரிஞ்சுது!''

மெல்லிய குரலில் அவள் கூற, அவர் முகத்தில் சட்டென்று ஒரு மகிழ்ச்சி மின்னல்!

''அப்போ, இதைப்பத்தி நீ தான் தென்னவனோடப் பேசணும்! உன்னால மட்டும்தான் அது முடியும்.. தென்னவனோட பிடிவாதமும் ஆளுமை குணமும் எனக்குத் தான் தெரியும்...''

''அவன் அவங்கப்பா மாதிரி! இப்ப இருக்கற ஒரே வழி, நீயாப் போய் அவனை சமாதானப்படுத்தி மனசு விட்டுப் பேசறதுதான்! நீ உடனே கிளம்பு!''

''ஊருக்கு நீ வரேன்னு நான் போனிலே சொல்லிடறேன்.. இன்னிக்கு நைட் ட்ரெயின்லேயே நீ கிளம்பு!''

''உன் மனசு மாறினதைக் கேட்டதும், அவன் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவான் தெரியுமா!''

மறு நொடியே அவர் செல்லில் பேசியபோது, அவன் கூறிய பதில் அவரை அதிர வைப்பதாய்!

''வேண்டாம் அங்கிள்! அவளை யாரும் ஃபோர்ஸ் பண்ண வேண்டாம்! ஒரே நாளிலே அவ மனசு மாறியிருப்பான்னு நீங்க சொன்னா, அதைக் கேக்கறதுக்கு நான் ஒண்ணும் முட்டாள் இல்லை!

''இனிமே நான் யாரையும் நம்பறதாயில்லை! அவ வரவேண்டாம் அங்கிள்! வீண் முயற்சி இது! பிடிக்காத எதையுமே ஃபோர்ஸ் பண்ணித் திணிக்க முடியாது... பெரியவங்க வற்புறுத்தலுக்காக அவ வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக்க வேணாம்! பை அங்கிள்!'' சட்டென்று வைத்துவிட்டான்.

அவருக்கோ.. என்ன செய்வதென்றே புரியாத நிலை!

உறைந்து நின்றிருந்தவரை உசுப்பி விபரமறிந்தவள், உடனே அவனுடைய செல் எண்ணைக் கேட்டுவாங்கிக் கொண்டு, வெளியே தோட்டத்திற்குச் சென்றாள்.

ஆனால், முதல் ரிங்கிலேயே எடுக்கப்பட்டு, அவள் குரலைக் கேட்டவுடனே, தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது!

மறுகணமே புலன்கள் தொய்ந்து போக, என்ன செய்வ தென்று புரியாத தவிப்புடன் உருகியிருந்தது உள்ளிருந்த நேசம்!

பிறகு ஒரு முடிவுடன் உள்ளே வந்தவள், ''அங்கிள்... இன்னிக்கு நைட் ட்ரெயின்லே எப்படியாவது அங்கே போறதுக்கு ஒரு டிக்கெட் வாங்கிடுங்க.. நான் வரதை மட்டும் அவருக்குத் தெரிவிச்சிடுங்க!''

மெலிந்த குரலில் கூறியவளையே யோசனையும் நிம்மதியுமாக அளவிட்டவர், ''நானும் உன் கூட வரேன்டா'' என்றார் பரிவுடன்!

''இல்லை அங்கிள்! வேண்டாம்! இது என்னால ஆரம்பிச்ச ப்ரச்சனை! அதை நான்தான் தீர்க்கணும்...''

''நானும் குழந்தையில்லையே.. இப்படித்தான் நடக்க ணும்னு கைப் பிடிச்சி நீங்க கத்துத் தர்றதுக்கு! அதெல் லாம் முடிஞ்சி வருஷங்களாச்சே!

''வாழ்க்கைப் பாதையில் எத்தனை இடர்கள் வந் தாலும், தயங்காமத் தாண்டிப் போகத்தான் நீங்க சொல்லிக் குடுத்திருக்கீங்களே.. பழகிக்கிறேன் அங்கிள்!'' - உறுதியாக முடித்தாள்.

உடனே முதல் வகுப்பில் டிக்கெட் பதிவு செய்யப்பட, மதியம் முழுவதும், அவளும் சுகந்தியும் பிரகன் நாயகி யுடனே இருந்தனர்.

விபரமறிந்த அவருக்கோ, தன்னை மீட்ட தேவதையே தன் வீட்டு மருமகளாக வருவதில் மிகுந்த சந்தோஷம்!

சுகந்திக்கும், தன் மகள் எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டு, மணம் செய்ய ஒத்துக் கொண்ட நிறைவு!

* * *

அன்று மாலையே தென்னவனுக்கு போன் செய்து, வர்த்தினி அங்கு வரப்போவதாகத் தெரிவித்தார் மகாலிங்கம்!

ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்த உற்சாகமும், ஆனந்தமும் அவன் குரலில் சிறிதும் தென்படவில்லை!

''சரி அங்கிள்..'' என்ற ஒற்றைச் சொல்லுடன் உடனே அவன் இணைப்பைத் துண்டித்து விட்டான்.

தன் மகள் அவனை எப்படியாவது மாற்றி விடுவாள் என்ற நம்பிக்கையுடன் ''ஆல் தி பெஸ்ட்'' என்று வாழ்த்தி அவளை ரெயிலில் ஏற்றி விட்டார் மகாலிங்கம்!

* * *

ரயில்... தன் பயணத்தை மெதுவாய்த் துவக்கியது!

வர்த்தினிக்குள் பழைய ஞாபகங்கள் மெலிதாய் மொட்டுவிட்டு முகிழ்க்க ஆரம்பித்தன.

சென்னையில், அவனைக் கண்ட முதல் சந்திப்பி லேயே தன்னை அவன் ஈர்த்திருக்க வேண்டுமென்று இன்று தோன்றியது.

அவனுடைய வீட்டில் முதல் நாள் அவனைப் பார்த்த போது, முன்பு அவனைச் சென்னையில் சந்தித்த ஞாப கங்கள் அவளுள் அணிவகுத்தபோதே, சிறு சலனம் எழுந்ததை இன்று உணர முடிவதாய்!

அங்கு, பிரகன்நாயகி அம்மாவைப் பார்த்த உடனே, இனம் புரியா ஒரு பாசமும், அவரைக் குணப்படுத்திக் காட்ட வேண்டும் என்ற ஆவலும் ஏன் வந்தன?

மெல்லிய புகைப்படலமாய்.. அதன் விடை இன்று புரிவதாய்!

அதெல்லாம் தென்னவனுக்காக.. அவனிடம் நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டும்.. அவனை உற்சாகமாக மாற்ற வேண்டும் என்பதால்தானே!

கோ் டேக்கர் சம்பந்தம் வீட்டு வழக்கங்கள் பற்றி கூறிய போது, அவனுடைய தந்தைக்கு ஊஞ்சலில் அமர்ந்து அவன் தினமும் வெற்றிலை மடித்துத் தருவது வழக்க மென்று அறிந்ததுமே, தன்னை அவனுடன் இணைத்து அந்தக் காட்சிப் பதிவை குறும்பாய் உள் மனது ஏன் படம் பிடித்து வெட்கத்துடன் விலக்கியது?

அன்றே, முதல் காதல் என்னுள் மொட்டு விடத் தொடங்கி விட்டதா?

தன் தந்தை, தாயைப் பற்றியும், மகாலிங்கத்தைப் பற்றியும் தவறாக அறிந்த பிறகு, மனதிலிருந்த மென் உணர்வுகள் தொலைந்து போனதால்தான் அன்று நான் இறுகியிருந்தேனோ?

முதலில், அவனுடைய தாயின் அறையில் நிகழ்ந் திருந்த மாற்றங்களை அவன் வியந்து பாராட்டிய நினைவு.. இன்றும் சிலிர்ப்பாய்!

ஒரு நாள், அவனுக்கு நம்பிக்கை அளிப்பது போல் பிரகன்நாயகி குணமாகி விடுவாரென்று அவள் கூறிய வார்த்தைகளில் அவன் நெகிழ்ந்து நன்றியுரைத்தபோது, ஏனோ அவன் முகத்தைக் கையிலேந்தி 'கவலைப்படாதே! உனக்கு நானிருக்கிறேன்'' என்று கூற வேண்டும் போலத் தோன்றிய உணர்வை, உடனே அடக்கியதும் நினை விற்கு வந்தன.

முதல் நாள், பிரகன் நாயகியின் தோற்றத்தை மாற்றி தோட்டத்திற்கு வீல் சேரில் தள்ளி வந்து பேசிக் கொண் டிருந்த அன்று, அவன் நன்றி கூறியபோது, தன் கைப் பிடித்த அந்த முதல் ஸ்பரிசம் இன்றும் தன் விரல்களில் குறுகுறுப்பது போல்!

அன்றிரவு, தன்னை அவன் அணைத்து தன் நன்றியை நெருக்கமாகத் தெரிவித்தபோது, தான் உருகித் தவித்து தன்னையே கட்டுப்படுத்தி விலகியது இன்று ரம்யமாய்!

ஒரு நாள் தன்னை அவன் விரும்புவதாகக் கூறிய அன்று... அவனிடம் தெரிந்த தவிப்பும், தேஜஸும் இன்றும் மறக்க இயலாமல் ஞாபகம் வந்தன!

மறுநாள், தான் ஊருக்குக் கிளம்புகிறேன் என்றதும் அவன் இறுகிப் போனதும், தன்னை ஏமாற்றி அழைத்துச் சென்று சிறை வைத்ததும், மெல்லிய புகை மூட்டமாய்!

ஒருநாள், தான் அவனைக் காட்டுமிராண்டி என்றதும், கடும் கோபத்துடன் வன்மையாய் அவன் இதழ் பதித்த தும், தன்னையே கட்டுப்படுத்த இயலாமல் போய் விடுமோவென்ற பயத்தில் பதறி விலகியதும், சென்ற நிமிடம் நடந்தது போல்!

அவனுடன் வார்த்தைக்கு வார்த்தை மல்லுக் கட்டிய தும், இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு தான் சிதற விட்ட கோப வார்த்தைகளால் விரக்தியுற்று, அவளை ஊருக்குத் திருப்பி அனுப்பியதும் மறக்க இயலாப் பகல் கனவாய்!

பிறகு அவனை விட்டுப் பிரிந்தபோது தன் உணர்வு களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அவன் நடந்து கொண்டதும், ஆனால் தன் மனம் மாறிப் போனதும், அவன் மேலான நேசிப்பை இதயம் உணர்ந்ததும் இன்று சிலிர்ப்பாய் உள்ளே பரவின!

எனக்குள் காதலின் முகவரி, தென்னவனைப் பார்த்த முதல் கணமே எழுதப்பட்டிருக்கிறது... ஆனால், அதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் மனமின்றி நான் இருந்திருக் கிறேன்!

கனவில் கூட என் நேசம் அவனுக்குத் தெரிவதை நான் விரும்பவில்லை...

இரண்டு நாட்களுக்கு முந்தைய பனி பெய்த இரவில், மெலிதாய் அதை உணர ஆரம்பித்தேன்.. இன்று எனக்குள் நேச ஜுவாலைகள் முழுவதுமாய் வியாபிக்க இதயமலையின் ஆழ்ந்த மனவெளியில் அக்னிப்புறா வாய்.. காதல் எரிமலையாய் தகித்து நிற்கிறேன்!

'அதிகாலைப் பனியின் குளிர் அரவணைப்பாய்... குளிர் நிலவின் கீழ் நடக்கும் சில்லென்ற சிற்றோடை

யாய்.. இளவேனிற் காலத் தென்றல் காற்றாய்.. எனக்குள் தகிக்கும்.. கனலாய் பரவும் நேச நெருப்பை அணைத்திட வருவாயா தென்னவனே? என்னுயிரை மீட்டுத் தருவாயா?'

''ரயிலின் வேகத்தில் வெளியிலிருந்து அடித்த வாடைக் காற்றில் என் அருகிலிருந்த புத்தகம் சடசடக் கிறது.. என்னால் எப்படி மறக்க முடியும் உன்னை?''

இதயம், தன் பலமிழந்து தவிப்பாய் பேசிக் கொண்டே போக, விடியலில் அந்த ரயில் கம்பிகளுக்கிடையே தெரியப் போகின்ற அவனுடைய கம்பீர முகத்தை எதிர்நோக்கியபடி இரவு முழுவதும் உறக்கம் தொலைத்து விழித்திருந்த அந்தப் பெண்மை, விடியலில்தான் உறங்கவே ஆரம்பித்தது.

* * *

மறு நாளைய பொன் புலரியில், ஏதோ சப்தம் அவளை உசுப்பி எழுப்ப, விழித்து கதவைத் திறந்தபோது, ''ஆத்தூர் ஸ்டேஷன் வந்திடுச்சிம்மா!'' என்றார் டி.டி.ஆர்.

விழிகளும் புலன்களும் வேகமாய் அலைபாய, ஒற்றை சூட்கேஸுடன் கீழே இறங்கினாள் வர்த்தினி!

அருகிலிருந்த பூவரச மரத்திலிருந்து பூபாளம் இசைத்து அந்த ரயில் நிலையத்தின் இரைச்சலை, தம் அழகிய குரலால் இனிய சப்த நெசவை நெய்தபடி ரம்யமாக்கிக் கொண்டிருந்தன பாடும் பறவைகள்!

உடனே, ஷெல்லியின் வரிகள்தான் நினைவிற்கு வந்தன!

''ஏ வானம்பாடியே! உனது ஆனந்த இசைக்கு ஊற்றாக விளங்கும் பொருள்கள் தான் என்ன? அந்த வயல்கள், மலைகள் - அலைகள் - வானம் - அல்லது சமவெளி?

அல்லது காதலோ? நீயும் காதலிக்கிறாய்... துன்பத்தின் நிழலோ, காதலின் வேகமான திகட்டுதலோ உன்னிடம் வந்ததில்லையா?''

அவருடைய வரிகளை அந்தப் பறவைகளிடம் மௌன யாசிப்புடன் பேசியது மனது!

அதிகாலை வாடைக் காற்றில் துளிர் இலைகளின் சலசலப்புடன், சருகுகள் மண் நோக்கி தம் பயணத்தை தொடங்கத் துவங்கியிருந்த அழகு.. ஓவியக் காட்சியாய்!

வர்த்தினியின் நெஞ்சமோ துள்ளாட்டம் போட, காதல் தான் எத்தனை வலிமையானதென்று இன்று புரிவதாய்!

மனதிலிருந்த மாயக் கனவிலிருந்து விடுபட்டு பார்வை ஒருவிதத் தேடலுடன் அலை பாய்ந்தபோது, அவளை நோக்கிப் புன்னகையுடன் வேகமாக வந்து கொண்டிருந் தார் சம்பந்தம்!

தென்னவனை எதிர்பார்த்து சுழன்று தவித்த விழிகளுக் கும், மனதிற்கும் பரிசாய் அவன் வந்திருக்கவில்லை.

22

சட்டென்று உணர்வுகள் உலர்ந்து விட, ஏமாற்ற அரும்புகள் உள்ளே மொட்டு விட்டன.

அதற்குள், சம்பந்தம் அருகில் வந்து விட்டிருந்தார்.

''வாங்கம்மா! ரொம்ப சந்தோஷம் நீங்க வந்தது... தம்பி ராத்திரி தான் சொன்னாங்க... உங்களுக்குள்ளே என்ன

ப்ரச்சனை இருந்தாலும், அதையெல்லாம் தூக்கி தூரப் போட்டுட்டு வந்திட்டீங்களே.. அது போதும்மா!''

மன நிறைவுடன் கூறியபடி, அவள் கையிலிருந்த சூட்கேஸை வாங்கிக் கொண்டார்.

தன் இதயமே தனை விட்டு நீங்கிய சோர்வும், எதிலோ தோற்றுப் போன உணர்வும், அவளுக்குள் வேகமாய்ப் பரவின.

ஆனால், சம்பந்தம் ஏதேதோ பேசியபடி வர, கவனம் அவரிடம் சென்றது.

''நீங்க போனதிலிருந்து மூணு நாளா தம்பி ரொம்ப மாறிட்டாரும்மா! சரியாவே சாப்பிடறதில்லை... தன் ரூமிலேயே அடைஞ்சு கிடக்காரு!''

''யாரோடயும் பேசறதில்லை! பிசினஸ் எல்லாம் கூட மத்தவங்க மேற்பார்வையில தான் நடக்குது!''

''ரெண்டு மூணு நாள்னா பரவாயில்லை! ஆனா இதுவே தொடர்ந்தா, என்ன செய்யறது, எனக்கு பயமா இருந்தது... நல்லவேளை நீங்க திரும்பி வந்திட்டீங்க! நன்றிம்மா!''

அவர் கூறியதும், அவள் சட்டென்று உடைந்தாள்.

''அண்ணன்! அவ்வளவு உருகறவரு ஏன் ஸ்டேஷ னுக்கு என்னை அழைக்க வரலை?'' குமுறலுடன் கேட்டுவிட்டாள்.

''அது எனக்கு எப்படிம்மா தெரியும்? அவர் இப்ப நம்ம வீட்டில் இல்லை... கெஸ்ட் ஹவுசிலே இருக்காரு... உங்களை.. தம்பி உயிரா விரும்பினது எனக்குத் தெரியும்! அவரை மறுத்து வேண்டாம்னுட்டு நீங்க போனதுல..

அவர் எவ்வளவு காயப்பட்டிருப்பாரு! அதனாலக் கூட இருக்கலாம்!'' அழுத்தமாக வந்த அவர் குரல், அவளுக்குள் சம்மட்டி அடியாய்!

''இதை ஏன் நான் யோசிக்கவில்லை... என்னைப் பற்றியே எண்ணியதில், அவனுடைய உணர்வுகளை நான் புரிந்து கொள்ள மறுத்துவிட்டேனோ? கடவுளே.. இதை எப்படி சரி செய்யப் போகிறேன்?''

சிறகு சிதைந்த பறவையாய் துடித்துத் தவித்த மனதை அடக்கியபடி காரில் ஏறினாள் அவள்.

* * *

கிராமத்துப் பண்ணை வீட்டு வாசலில் சென்று கார் நின்றபோது, காவலாளி கதவைத் திறக்க, க்ரிப்டோவும், ஆண்ட்டோவும் குரைத்தபடி அவளை வரவேற்றன.

காலையில் எழுந்து பல் கூடத் துலக்கவில்லை யென்பது நினைவு வர, சம்பந்தத்திடம் திரும்பி, தான் முதலில் குளிக்க வேண்டுமென்றாள் அவள்.

கவுரம்மாவும், கேர்டேக்கரும் அவளை ஆவலுடன் வரவேற்று, அருகிலிருந்த ஒரு விருந்தினர் அறையில் அவளைக் குளித்து தயாராகும்படிக் கூறினர்.

பல் துலக்கி, குளித்து வேகமாகத் தயாராகி அவள் வெளியே வந்தபோது, சம்பந்தம் ஹாலில் காத்திருந்தார்.

''கார் சப்தம் கேட்கும் தம்பி வெளியே வரலை.. நீங்க வந்துட்டீங்களான்னு பாக்கக் கூட இல்லை... என்னன்னு புரியலை..! அதோ, அவர் எப்பவும் தங்கற அதே ரூமில தான் இருக்காங்க.. நீங்க போங்கம்மா! பெஸ்ட் ஆஃப் லக்!'' என்று வாழ்த்தி அனுப்பி வைத்தார்.

பிறகு அவள் எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு அடியும் தவிப்பாய்... பயம் சுமந்ததாய்!

அவனுடைய அறைக் கதவின் முன்னால் நின்று மெதுவாகத் தட்டியபோது கால்கள் தொய்ந்து விடும்போல் பலமிழந்து தெரிந்தன.

ஆனால், உள்ளிருந்து எந்த சப்தமுமின்றிப் போக, கதவில் கை வைத்துத் தள்ளியபோது, கதவு உள்வாங்கித் திறந்தது.

எதிரே தெரிந்த அவனுடைய அறையில், தென்னவன் இல்லை!

இடையிலிருந்த மற்றொரு வாசலில்... அவள் தங்கியிருந்த அறைக்குச் செல்லும் கதவு திறந்திருக்க, மெதுவாக அங்கு சென்றாள்.

அங்கு ஜன்னலோரம் நின்று, வெளியில் தெரிந்த வானத்தை வெறித்தபடியிருந்தான் தென்னவன்!

பின்புறம் காலடியோசையை உணர்ந்ததும், ''என்னண்ணேன்? அவ வரலையா? அதைச் சொல்ல எதுக்கு இவ்வளவு நேரம்..? இத்தனை தயக்கம்? ஹூம்.. எனக்குத் தெரியும். அவ வரமாட்டான்னு!'' விரக்தியான குரலில் முடித்தான்.

''இல்லை... நான் வந்துட்டேன்!''

மெலிதாய்.. சற்று நடுக்கத்துடன் ஒலித்த அந்தக் குரலில், வேகமாகத் திரும்பியவனின் விழிகள், நம்ப முடியாமல் விரிந்தன.

இந்த இரண்டு நாட்களில், சரியாக சாப்பிடாமல், ஒழுங்காக சவரம் செய்யாததில் பெரிதும் ஓய்ந்து தெரிந்தான் அவன்.

எதிரே அவளைக் கண்டதும் நம்ப முடியாமல் அவன் உறைந்து நின்றது, சில விநாடிகளே இருக்கலாம்...

மறுகணமே வேகமாக அவளிடம் வந்தவன்... ஏனோ, சில அடி தூரத்திலேயே சட்டென்று முகம் இறுகி நின்று விட்டான்.

திடீரென்று அவன் விழிகளில் இனம் புரியாத் தவிப்பும்.. காயப்பட்ட ரணமும் கசிவதாய்!

தன் காதல் சொல்ல வந்த அந்தப் பெண்மைக்கோ.. பெரும் சிலிர்ப்பு!

''தென்னவன்.. நான் திரும்பி வந்திட்டேன்... என் மனசுல இருந்த காதலை, சமீபத்துல தான் நான் உணர்ந் தேன்..''

அவளின் ரோஜா இதழ்கள் நேசத்தை சிந்த.. அந்த மெல்லிய நடுங்கும் குரல், அவனை இலவம் பஞ்சாய் வருடினாலும் அவனிடம் எந்த அசைவுமில்லை!

அவன் பார்வை மட்டும், ஒரு வித வேகத்துடன்... பின்னிப் படர்ந்து அவள் விழிகளுடன் மூர்க்கமாய்க் கலந் திருந்தது.

'காதல் சக்தி, காந்த சக்தியை விட பல மடங்கு வலிமையுடையது.. கண்கள் சந்தித்துக் கொண்டாலே, அது காதலர்கள் கட்டித் தழுவுவதற்கு சமம்' என்ற பொன் மொழி இன்று நிஜமாய்!

அமைதியாய் நீண்ட மணித் துளிகள் சட்டென்று கலைந்தன.. வர்த்தினியின் குமுறலினால்!

''தென்னவன்.. ஏன் என்னைத் துரத்தித் துரத்தி விரும்பு னீங்க..? இப்ப ஏன் இப்படி மௌனமா விலகி நிக்கறீங்க... எனக்கு பயமாருக்கு! ஏதாவது பேசுங்க!'' தவிப்புடன் உரைத்தாள்.

மறு கணமே, தென்னவன் என்ற சிலைக்கு உயிர் வந்தாற்போல் சிறு சலனம்!

'உன் சொற்களால் என் இதயத்தைத் தான் சிதைத்து விட்டாயே? ஆனால் அங்கிருப்பது நீயென்பதால் உனக்கு காயப்படுமே என்று நான் துடித்தது தெரியுமா உனக்கு?' இதயம் பேசியது.

பிறகு மெல்லப் பேச ஆரம்பித்தவன், ''நான்.. என்ன பேசறது? என் மனசைத் தான் நான் முன்னாடியே சொல்லிட்டேனே!'' ஆழமான குரலில் நிறுத்தினான்.

''நான் வந்ததிலே உங்களுக்கு சந்தோஷமே இல்லையா? ஏன் இப்படி நிக்கறீங்க?'' கண்ணீருடன் தாள முடியாமல் கேட்டுவிட்டாள் அவள்.

''ஹூம்! என்ன செய்யணும்கிறே? என் விரல் நுனி பட்டாதான்.. ஏதாவது செஞ்சுப்பேன்னு...''

முடிக்க முடியாமல், ஒரு வித அலைப்புறுதலுடன் நிறுத்தியவனின் முகத்தில் தெரிந்த வலியும், மௌனக் கதறலும், அவளை அப்படியே சரித்து வீழ்த்தின!

23

மறுநொடியே, தன் தவறை உணர்ந்து, ''சாரி... சாரி.. தென்னவன்... ஐ லவ் யூ..'' என்றபடி ஓடி வந்துஅவனை அணைத்துக் கொண்டு விசும்ப ஆரம்பித்தாள், வர்த்தினி.

தன் முகவரியை, அவன் மார்பில் உதடுகளால் வல்லினமாய் எழுத ஆரம்பித்தது அந்தப் பெண்மை!

ஒரு கணம் அசையாது நின்றவனின் கரங்கள், தன்னை யறியாமலே உயர்ந்து, அவளை இறுகத் தன்னுடன் ஏந்திக் கொண்டன!

தனக்குப் பிடித்த இசைக் கருவியை தாளலயம் தப்பாது இசைக்கும் கலைஞனின் வாசிப்பாய், அவனுடைய விரல்கள் அவள் தேகமெங்கும் பரவின.

மின்னல்... சூரியன்... எரிமலைக் கங்குகள்... எல்லா வற்றையும் விட காதல் பெரும் ஒளித் துகளாய் அவனுள் ஒளியேற்றியது.

வன்மையான அந்தத் தழுவலில், அவனுடைய நேசத்தின் உச்ச வெளிப்பாடு தெரிய, சிலிர்ப்புடன் அந்த மாயாஜாலத்திற்குள் கட்டுண்டு நின்றிருந்தாள் வர்த்தினி!

மறு கணமே அவள் முகத்தை ஏந்தி அவன் வேகமாக முத்தமிட ஆரம்பிக்க, அவளுக்கோ கொட்டும் மழைச் சாரலாய்.. வெண் பனிச் சிதறலாய்.. நள்ளிரவு நிலவை மூடும் மேக வருடலாய்!

அந்த வன்மையான ஆலிங்கனத்தில் மன்றாடித் தவித்து சப்தமிட்டன.. அவளுடைய கை வளையல்கள்!

அவன் மோகத்தை, வண்ணத்துப் பூச்சிகள் உறிஞ்சிக் குடிக்கும் தேனாய் உள்வாங்கியது அவள் தேகம்!

சலனமற்றிருந்த அந்தப் பகல் பொழுதை சப்தமாய் கலைத்தது... எங்கிருந்தோ ஒலித்த ஒரு தென்னங்குலை வீழ்ந்த அதிர்வு!

சட்டென்று தன்னிலை உணர்ந்து அவள் விலக, கண்களில் பொங்கிய குறுஞ்சிரிப்புடன் அவளை விட மறுத்தான் தென்னவன்!

''ப்ளீஸ்...'' செல்லமாய் அவள் சிணுங்க, தன் கைப்பிடியி லேயே அவளை நிறுத்தியவன், ''ஏய்.. நீ இப்படி மாறினது எப்போன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?'' மென் குரலில் கேட்டான்.

உடனே மையலுடன் அவன் மார்பில் சாய்ந்தவள், ''தெரியலை! முதல்லே சென்னையில உங்களைப் பார்த் தப்பவே, நான் கொஞ்சம் சலனப்பட்டேன்னு நினைக் கிறேன்.. ஆனா அப்ப நான் அதை உணரலை..

''இங்கே வந்தப்புறமும் பல நேரங்கள்லே... நீங்க நன்றி தெரிவிச்சப்பல்லாம் ஒரு கணம் நான் என்னை யறியாமலே என் மனசை உங்க கிட்டே இழந்திருக் கேன்...''

''ஆனா.. அப்ப எனக்கு அது புரியலை.. அப்புறம் என்னை சிறை வச்சப்பவும் உங்க மேல கோபம்தான் வந்தது...

''அந்த முதல் முத்தம்..என்னை ஒரேயடியா சிதறடிச்சி.. சரிச்சி வீழ்த்தியிருக்கு... அதைக் கூட ஏத்துக்கற மனநிலை யில் அப்ப நான் இல்லை...

''என் விருப்பத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, என்னைத் தொட்டா நான் செத்துடுவேன்ன உடனே தவிச்சிப் போய் என்னை நீங்க அனுப்பினப்ப தான், என் ஆழ் மனசுல இருந்த காதலையும், உங்க நேசத்தையும் வலிமையோட உணர்ந்தேன்!

"அப்புறம் ஊருக்குப் போனப்புறம், அம்மா மேலயும் அங்கிள் மேலயும் எந்தத் தப்புமில்லை.. எல்லாத் தவறையும் செஞ்சது எங்கப்பாதான்னு தெரிய வந்தது!

"என் மனசுல பெரிய மாற்றம்.. உடனே அங்கிள்கிட்ட எல்லாம் பேசிட்டு அவசரமாக் கிளம்பி வந்தேன்.. ஆனா, நீங்கதான் என்னை அழைக்க ஸ்டேஷனுக்குக் கூட வரலை!"

சலுகையுடன், அவன் வலிய மார்பில் குத்தியபடி சிணுங்கினாள்.

உடனே அவளுடைய முகத்தை நிமிர்த்தியவன், "எனக்கு பயம் வர்த்தினி.. நீ வருவியோ வரமாட்டியோன்னு..!

"ஒருவேளை, நீ வரலைன்னா.. என்னால அந்தத் தோல்வியைத் தாங்க முடியாது!

"மனசளவிலே நான் ரொம்ப உடைஞ்சு போயிருந்தேன்! அதான் வரலை!"

உணர்ச்சிகள் நிரம்பிய குரலில் அவன் முடித்தபோது, அவளுக்குள் பெரும் இதமாய்!

அதே உணர்வுடன் மெல்ல எம்பி அவனுடைய கன்னத்தில் அழுத்தமாகத் தன் இதழ் பதித்தாள் அவள்.

"காதலின் திறவுகோல் முத்தமே! ஆனால் அது இலகுவில் கிடைத்துவிடாது.. சில நேரங்களில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு பெற வேண்டியதிருக்கும்" அப்படின்னு ஒரு பொன்மொழி இருக்கு... அது உண்மைதான்கிறதை இன்னிக்கு நான் புரிஞ்சிக்கிட்டேன்!" உல்லாசமாக மொழிந்தான் தென்னவன்!

"ம்... உங்களுக்கு எப்போ என் மேல இப்படி ஒரு தீவிர அன்பு வந்தது?"

சிறு குழந்தையாய் விழி விரித்துக் கேட்டாள் வர்த்தினி!

"ம்! முதல்லே உன்னை தியேட்டர் வாசல்லே பாத்தேனே அன்னிக்கே!"

அவன் கூறியதும் வியப்புடன் நிமிர்ந்தவள், "அப்போ இங்கே ஊருக்கு வந்தப்ப, தெரியாத மாதிரியே நடந்துக்கிட்டீங்க.. என்னை முன்னாடிப் பாத்ததே நினைவிலே இல்லாத மாதிரிப் பழகுனீங்க!" ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

"நீயும்தான் என்னைத் தெரிஞ்ச மாதிரிக் காட்டிக்கலை..எனக்கு, இந்த முதல் பார்வையிலேயே காதல் இதிலெல்லாம் நம்பிக்கையேயில்லை... ஆனா, அந்த அனுபவம் எனக்கே கிடைச்சப்ப என்னால நம்பவே முடியலை!

"என் கண்கள் உன்னைத் தீண்டிய அன்னிக்கு.. அந்த ஒளிர்தலில் என்னையே நான் முதன் முதலில் தரிசிச்சேன் தெரியுமா?

"அப்புறம் உன்னை பீச்சிலப் பாத்தேன்... அதுக்கப்புறம் மகாலிங்கம் அங்கிளோட ரூமிலே அவர் டேபிள்லே உன் போட்டோவைப் பாத்தப்பதான் உன்னை யாருன்னு விசாரிச்சேன்!

"அப்பதான், அங்கிள் நீ அவரோட வளர்ப்பு மகள்னு சொன்னாங்க... நான் உன்னைப் பாத்தது.. விரும்ப ஆரம்பிச்சதெல்லாம் உடனே சொன்னேன்..."

''என்னது.. அப்பவேவா?'' பிரமித்துப் போய்க் கேட்டாள் அவள்.

''ஆமாம்.. அப்பவேதான்! உடனே அங்கிள் சிரிச்சாங்க.. தனக்கும் அதிலே சம்மதம்னாங்க... எங்க அம்மா அப்பாவை முறைப்படி வந்து பொண்ணு கேக்க சொன்னாங்க! தானே அப்பாகிட்ட பேசறதாவும் சொல்லி அந்த போட்டோவை என்கிட்ட கொடுத்தனுப்பினாங்க!''

''ஓ!'' வியப்புடன் அவள் நிற்க, ''இப்படியெல்லாம் 'ஓ'ன்னு அழகா உதட்டை சுருக்கினேன்னா, என்னை முத்தம் தர ரெடியான்னு கேக்கற மாதிரி இருக்கு.. நான் பேசவா... இல்லை..?'' மெல்ல இழுத்தான்.

''ப்ச்.. ப்ளீஸ்.. முழுக்க சொல்லுங்க தென்னவன்!'' கண்கள் கிறங்க மொழிந்தாள் அவள்.

''ம்..அப்புறம் நான் ஊருக்கு வந்த அன்னிக்கே அப்பாவுக்கு மேஸிவ் அட்டாக் வந்து அப்பா...''

அவன் நினைவுகள் பலமாகத் தடைப்பட்டன.

''ஓ.. சாரிங்க!'' மெல்ல அவனை அணைத்து ஆறுதல்படுத்தினாள் அவள்.

மறுகணமே தெளிந்தவன், ''அப்புறம்... எதையுமே நினைக்கக் கூட நேரமில்லை... அம்மாவை ஆறுதல் படுத்த.. தொழிலை கவனிக்கன்னு என் கவனமே மாறிப் போனாலும், என் ஆழ் மனசுல உன் ஞாபகம் மட்டும் அழியாம இருந்தது...

''மகாலிங்கம் அங்கிளும், அப்புறம் அதைப் பத்தி எதுவுமே பேசலை! எங்க பேமிலி கொஞ்சம் ஸ்டேபிலைஸ் ஆகட்டும்னு விட்டிருக்கலாம்!

''மூணு மாசத்துல அம்மாவும் கோமாவில படுத்துட்டாங்க.. உணர்வுகள் மரத்துப் போன நிலையில் அப்பா நான் இருந்தேன்..

''அப்பதான் ஒரு நாள் திடீர்னு அங்கிள் என்கிட்டப் பேசினாங்க... அங்கே சென்னையில நடந்த விபரங்கள் எல்லாம் சொன்னாங்க!

''எனக்கு அப்பா சொல்லித் தான் அங்கிளைப் பத்தின விபரமெல்லாம் தெரியும்!

''உன்னை இங்கே அனுப்பறேன்னு அவர் சொன்னப்ப என்னால நம்பவே முடியலை.. உன்னை என் உயிரா பாத்துக்கறதா வாக்குக் கொடுத்தேன்...

''நீயும் வந்தே.. எங்கம்மாவுக்காக நீ பட்ட சிரமங்கள்.. காட்டின அக்கறை.. எங்க வீட்டையே லைவ்லியா மாத்தினது.. இப்படி எல்லாமே என்னை மேலும் சரிச்சி வீழ்த்துச்சி!''

''அம்மாவும் குணமாக ஆரம்பிச்ச உடனே பெரிய நிம்மதி.. இதுக்கெல்லாம் காரணம் என் தேவதை தான்னு நான் உருகி நின்னேன்..

''ஆனா, என்னை நீ தான் புரிஞ்சிக்கவேயில்லை!'' ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினான்.

உடனே, ''சாரிங்க..'' என்றபடி அவன் கரங்களில் தன்னை ஈந்து.. அவன் தோள் சாய்ந்து கன்னத்தை அவன் மார்பில் மெல்லப் பதித்துக் கொண்டாள் அவள்.

மறுகணமே அவனுடைய மனக்கிளையில் பூவாய் அவள் மலர்வு!

''ஆனா என் மனசை.. என் காதலை உன்கிட்ட சொன்னப்ப நீ மறுத்தவுடனே உடைஞ்சு சிதறிப் போனேன் நான்!

''அதைப் பத்தி அங்கிள் கிட்ட பேசிட்டு உன்னை இங்கு சிறை வைக்கற முடிவை சொன்னப்ப, நீ என் பாதுகாப்பில் தானே இருக்கப் போறேன்னு அங்கிளும் ஒத்துக் கிட்டாங்க.

''உன்னைப் பிரிய.. இழக்க என் மனசு சம்மதிக்கலை.. சிறை வச்சேன்! அப்பவும் நீ மாறலை.. எவ்வளவோ முயற்சி செஞ்சம் நான் தோத்துடுவேன்ற நிலை வந்தப்ப... உன்னைத் தொட்டா நீ செத்துடுவேன்னு சொன்னப்பதான் எனக்கு பெரிய அதிர்ச்சி.. பெரிய தோல்வின்னாலும் நான் தெளிஞ்சேன்!

''இனிமேயும், உன்னை அடைச்சு வச்சு என் காதலைப் புரிய வைக்க முடியாதுன்ற உண்மையை உணர்ந்தேன்...

''அப்போ, எனக்கு என் காதலை விட உன்னோட உயிர், உணர்வுகள், விருப்பமெல்லாம் முக்கியமாப் பட்டுது வனி!''

''உடனே ஒரு முடிவெடுத்து உன்னை அனுப்பிட்டாலும் என்னால நிம்மதியா இருக்கவே முடியலை!

''என்னையே நான் வதைச்சுக்க ஆரம்பிச்சேன்.. சாப பிடலை.. தூங்கலை... பிசினஸைப் பாக்கலை.. ஒரு பித்துப் பிடிச்ச நிலையில் இருந்தேன்...

''அப்பதான் அங்கிள்கிட்டருந்து போன்! நீ கிளம்பி வரேன்னு சொன்னப்ப, என்னால நம்ப முடியலை.. அவர் தான் போர்ஸ் பண்ணி உன்னை இங்கே அனுப்பறாரோன்னு கோபமா இருந்தது.

''அதான், வேண்டாம்னு தவிர்த்தேன்.. இன்னொரு ரிஜெக்ஷனை என்னால தாங்க முடியாதுங்கறது எனக்குப் புரிஞ்சுது!

''அப்படி.. மத்தவங்க வற்புறுத்தலுக்காக வந்த நீ என்னை உண்மையா விரும்பாம, ஒரு கடமைக்கு என் கூட மனைவியா வாழறதிலயும், எனக்கு உடன் பாடில்லை...

''அதோட.. ரெண்டே நாளிலே நீ மாறியிருப்பேன்னும் என்னால நம்ப முடியலை. ரொம்பத் தவிப்பா இருந்தது... என் வாழ்க்கையில இந்த அளவு நான் ரெஸ்ட்லெஸ்ஸா இருந்தது, இதான் முதல் முறை வனிம்மா!'' ஒரு ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் முடித்தான்.

அவனுடைய உணர்வுகள் புரிய, இனி அவன் நிழலில் இளைப்பாற ஏங்கிய தன் மனமாற்றத்தை, வலிமையுடன் உணர்ந்தாள் அவள்.

மெல்லிய இளவேனில் மென் காலைப் பொழுதில், பல வண்ண மலர்களின் சொரிதலாய்.. முதல் பனிச் சாரலாய்..

அவன் நேசம் அவளை மென்மையாய் ஸ்பரிசித்து, தேகம் முழுவதுமாய் ஆக்ரமித்தது!

அவனுடைய பிரம்மாண்ட நிழல் அவளை வலிமையுடன் சூழ, அவள் ஆத்மாவையும் முத்தமிட்டன, அவன் வார்த்தைகள்!

அந்த நேசப் பொழுதில், கிறங்கிய விழிகளுடன், அவள் அவன் முகம் நோக்கித் தன் பயணத்தைத் துவங்க, வகுத்தலாய், கூட்டலாய், பெருக்கலாய் முத்தக் கணக்கை எழுத ஆரம்பித்தன அவன் உதடுகள்!

அவள் மேல் விழுந்த ஒவ்வொரு நேசத் துளியும், அவள் தேகம் முழுவதும் தேன் துளியாய் பரவியது!

நேசத்தின் ஸ்பரிசம்.. இருவருக்குள்ளும் வாசமிகு மலர்களாய்.. கற்கண்டின் தித்திப்பாய்.. குடையில்லா மழைச் சாரலாய்.. ஊஞ்சலாடும் உல்லாச நினைவு களாய்... மெல்ல நிறைந்தன.

வெளியே, மரங்கள் தன் கிளைக் கரங்களால் சூரியனை எட்டிப் பிடிக்க முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருந்தன!

வீட்டின் பின்புறமிருந்த அழகிய தோட்டத்தில் வண் ணத்துப் பூச்சிகள் சிறகு விரித்துக் காதலுடன் மலர்களைத் தேடிப் பறக்க, பசுமைக் கவிதையாய் பரவித் தெரிந்தன மலைத் தொடர்கள்!